

„E o bucurie să citești
acest roman!”

SABRINA JEFFRIES

SECRETE SCANDALOASE

Susanna
Craig

SERIA „IUBEȘTE ȘI SPIONEAZĂ“

Domnișoara Jane Quayle este o femeie plină de imaginație. Cum altfel ar putea fiica bine-crescută a unui gentleman englez să scrie o serie de romane gotice atât de tulburătoare, încât cineva să vrea să îl reducă pentru totdeauna la tăcere pe autorul acestora? Din fericire, Jane a încercat să se protejeze, pe de o parte scriind sub pseudonim – un nume masculin –, și pe de alta alegând să ducă o viață retrasă la castelul Dunnock, un loc ce ar putea foarte bine să fi fost scos din paginile cărților ei. Identitatea ei rămâne ascunsă, până într-o noapte furtunoasă de iarnă...

După ani întregi petrecuți ca spion pentru armata britanică, Thomas Sutherland se îndoiește că se va mai putea simți ca acasă în Scoția. Și totuși, ca urmare a legii legate de moșteniri, el se trezește că devine noul conte de Magnus, titlu ce vine la pachet cu un castel aflat în paragină, în care acum locuiește un renumit autor de romane gotice. Când scriitorul în cauză se dovedește a fi, de fapt, femeia pe care Thomas și-a dorit-o cândva de soție, incertitudinile sporesc – la fel și scânteile ce se reaprind între cei doi.

Oare secretele scandaluase și pericolul care se apropie vor putea sta în calea iubirii adevărate?

„Noua serie a Susannei Craig debutează cu personaje captivante, intrigi palpitante și mai ales o senzualitate cât se poate de fierbinte.“

USA TODAY

Susanna Craig a debutat în 2016 cu seria „Dorințe nestăpânite“ și a câștigat imediat aprecierea criticilor de specialitate și a iubitorilor de *historical romance*.

Tradiție din 1089

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-7134-7

9 786063 371347

SUSANNA CRAIG

Secrete scandalose

Traducere din limba engleză
Adriana Dănilă

LITERA
București

Lui Brad, și de această dată. Acum și intotdeauna.

Capitolul 1

În ciuda liniștii stranii care se așternuse peste insulă, la orele dintre apus și răsărit, locotenentul Thomas Sutherland aproape că nu observase zgomotul incriminator scos de vâslele care despărțeau apa.

„La naiba și fir-ar să fie!” Dacă nu era atent, avea să se trezească în mâinile dușmanilor după tot acest timp. Sau la mila generalului său, după ce avea să-i explice cum își pierduse concentrarea de la sarcinile care-i reveneau din cauza parfumului unor flori.

Cei șapte ani de staționare în Dominica, cu ochii ațintiți și urechile ciulite la cel mai probabil loc de ancorare al flotei franceze, îi ascuțiseră simțurile. Învățase să ignore până și bâzâitul și înțepătura blestemaților de țânțari, deși se părea că aveau o afinitate deosebită pentru sângele lui – sau poate pentru whisky-ul care-i curgea prin vene în cantități la fel de mari. Dar, în tot acest timp, nu reușise să-și dea seama cum să ignore aroma dulce, senzuală, care se simțea puternic în aerul dens și întunecat. Iasomia, care înflorea doar noaptea și al cărei parfum nu ar fi trebuit să trezească amintiri pentru el. În mod special, nu amintiri despre o fetișcană englezoaică din Sussex.

Încruntându-se – de trei ori pentru Napoleon și o dată pentru el –, se concentrează, cercetând atent golful bine pitit în căutarea locului de unde venea sunetul. Deși abia zărită, lumina lunii făcea valurile mici de apă de la marginea malului să strălucească. O lumină și mai puternică se întrezări și dispăru acolo unde valul se spărgea mai în larg.

În cele din urmă, ochii săi dibuieră mișcarea pe care o căutau. O bărcuță plutea clatinându-se contra curentului, înaintând greoi prin apă, sub apăsarea greutății unui pasager și a unui vâslăș. Intuind locul de ancorare, Thomas se mișcă rapid și fără zgomot de-a lungul

plajei, ascunzându-se cât de mult putu după verdeața densă, oprindu-se din loc în loc și cercetând întunecimea din spatele acelei bărci micuțe. De undeva de departe pândea corabia de pe care fuseseră trimiși cei doi bărbați, al căror scop rămânea de văzut.

Când nu mai rămăsese nimic între el și întinderea de apă în afară de nisipul strălucitor și alb, se ghemui în spatele unui rând de roci și așteptă. Vâslașul se opri și el, lăsând valul să poarte bărcuța mai departe. Chiar și de la această distanță, părea mult prea tânăr pentru sarcina lui. Bărcuța se clătină, ajungând în apa mică, înainte ca tânărul să sară zgomotos și să o tragă pe plajă.

În tot acest timp, pasagerul rămase nemișcat, nu-și roti nici măcar capul la stânga sau la dreapta. Dar, în momentul în care bărcuța fu ancorată în siguranță, pe nisip, el sări din ea și se ridică, cercetând prima dată plaja, apoi verdeața și tufișurile și, în final, copacii din depărtare. Nu schiță nici un efort pentru a se ascunde sau pentru a-și masca intențiile, ca și cum riscul de a fi văzut nu se putea compara cu recompensa de a găsi lucrul după care venise. Și el era tânăr, deși era mai în vârstă decât vâslașul care îl adusese aici. Poate 20 sau 22 de ani. Purta o uniformă de ofițer naval englez impecabilă, ceea ce nu-l făcu însă pe Thomas să se simtă mai puțin îngrijorat de apariția omului sau de intențiile sale.

Nou-veniții vorbiră unul cu celălalt în șoaptă, astfel că el nu reuși să-i înțeleagă. Engleză? Sau franceză? Zgomotul îndepărtat al valurilor le ascundea conversația. După câteva replici scurte, vâslașul se urcă înapoi în barcă. După ce se ghemui bine în partea din față a bărcii, devenind invizibil pentru toți, cu excepția ochilor foarte bine antrenați, presupusul ofițer se întoarse și porni de-a lungul plajei către pădure, o traiectorie care îl aducea la nici cinci metri de locul în care stătea ascuns Thomas.

Fără a-și lua ochii de la bărbat, Thomas își scoase pumnalul din teaca strategic plasată în interiorul cizmei și porni în urma lui. Se mișcau la unison, iar orice zgomot făcut de Thomas era mascat de pașii împiedicați ai celuiilalt, care înainta prin teritoriul nefamiliar, fără a se sinchisi de zornăitul pașilor care se afundau în nisipul înșelător, de scârțăitul nepăsător al scoicilor de sub tălpile lui, de foșnetul ierbii uscate călcate de el. Încet, încet, Thomas reduse distanța dintre ei. În cele din urmă, ajunseseră la un luminiș de unde se vedea o căsuță mică ridicată pe piloni, pentru a face față puternicelor

furtuni tropicale. Era centrul de operațiuni pentru Thomas, deși el avea camere și în Roseau, unde mergea ori de câte ori era necesar să adune tot soiul de informații sau, uneori, să trimită mesaje.

Străinul cercetă zona, analizând întâi structura, apoi holbându-se către pădurea întunecată care o înconjura. Când puse piciorul pe prima treaptă a scării care ducea către ușă, pregătindu-se să urce, Thomas vorbi:

– De unde vin eu, e politicos să aștepti să fii invitat.

Sunetul neașteptat al unei voci umane avu exact efectul la care el se așteptase. Bărbatul se întoarse brusc, își pierdu echilibrul și se prăbuși la pământ înainte să aibă ocazia de a-l vedea pe Thomas, care ieși din ascunzișul umbrelor, la doar câțiva metri distanță.

– Drăcia naibii, zise bărbatul cu respirația întretăiată din cauza șocului și a căzăturii. Ce faci? Privirea lui neliniștită se mută de la hainele simple ale lui Thomas la micuța cabană primitivă și apoi la lama curbată a cuțitului său. Când au zis că ești aici de prea mult timp, Sutherland, nu greșeau.

Avea vocea unui învățător de la școala publică și un accent englezesc aproape perfect. Thomas înaintă un pas.

– Da? Și ce altceva ți-au mai zis? Parola, pentru binele tău.

– P-parola? Eu sunt căpitanul Bancroft de pe *Colchester*. Disperarea se putea citi în vorbele sale în timp ce se târa înapoi, împrăștiind murdărie precum un crab înspăimântat. Am venit să-ți aduc vești de la generalul Zebadiah Scott.

Acea înșiruire de date specifice ar fi câștigat încrederea altui bărbat. Thomas, însă, avea rezervele lui. Oare așa fusese în firea lui dintotdeauna, să se aștepte la o minciună, să suspecteze o capcană? Poate că era aici de prea mult timp. După o scurtă pauză, celălalt bărbat vorbi din nou:

– Generalul Scott spune: „Hai acasă, Magnus“.

În ciuda poziției sale vulnerabile, Bancroft – dacă acesta era într-adevăr numele lui – rosti mesajul ca un bărbat care nu avea nici cea mai mică intenție să îl repete. Nici măcar sub amenințarea cuțitului.

Însă repetiția nu avea să ajute cu ceva. Thomas îl auzise perfect. Își păstră calmul, hotărât să nu arate zbuciumul pe care acele simple cuvinte îl treziseră în interiorul lui. Odată cu ele, orice îndoială despre sinceritatea lui Bancroft cu privire la identitatea

sa ori la misiunea lui se evaporase. Aparent, interpretând lipsa de răspuns a lui Thomas drept confuzie, Bancroft îndrăzni să-și dreagă ușor glasul.

– Presupun că ai cifrul necesar.

Urmă o pauză îndelungă, intenționată.

– Nu.

Pentru că, pentru prima dată, nu era nici un cod de deslușit. *Magnus* era mult prea obscur și mult prea personal pentru a avea nevoie de cod. Deși Thomas nu-l mai auzise de mulți ani, numele îi era extrem de familiar.

Cum trebuia să îi fie adresat lui, aici, asta era adevăratul mister. Dar nici un cifru nu avea să-i ofere lămuririle de care avea nevoie. Doar generalul Scott putea să facă asta, iar el, evident, prefera să-i explice totul în persoană decât să-i transmită dedesubturile printr-un intermediar. Din obișnuință, Thomas înclină din cap, ca și cum intenționa să asculte, cu toate că gândurile lui erau mult prea amestecate pentru a auzi și altceva în afară de răgetul propriului sânge clocotindu-i în urechi.

Din fericire, nu îl părăsiseră toate simțurile. Un damf de parfum îi inundă nările. Iasomia care înflorea noaptea, din nou. Și, odată cu ea, reveni și amintirea atât de familiară. Fața cu susul în jos a unei femei. Părul șaten, de culoarea nucilor, obrajii dolofani, ochii albaștri. Încercă să alunge acea imagine din minte. Dumnezeuule, ce se...?

Ce mișcase ramurile aceluia tufiș blestemat? Nu bătea vântul, și ei se îndepărtaseră prea mult de plajă pentru a da vina pe briza oceanului care să fi răspândit mirosul. Cineva – sau ceva – era prin preajmă. Dintr-o singură mișcare, rapidă și silențioasă, el se apropie de Bancroft. Înainte ca acesta să poată reacționa, Thomas aproape îl luă pe sus și îl lipi de unul dintre pilonii care susțineau căbănuța, folosind atât trupul bărbatului, cât și lemnul solid pe post de scut împotriva intrusului. Cu o mână, răsuci brațele lui Bancroft la spate, în timp ce cu cealaltă duse cuțitul la beregata lui.

– Dumnezeuule, scânci Bancroft, aproape rugător.

Gâtul bărbatului pulsa puternic, făcând ca lama să se miște. Fără tragere de inimă, Thomas schimbă poziția mâinii. Nu avea nici cea mai mică dorință să verse sânge – nu deocamdată, cel puțin. Câteva momente mai târziu, vâslașul aproape uitat apără în micul luminiș.

Ochii lui neliniștiți cercetară speriați fiecare colțișor întunecat. Deși băiatul nu părea să aibă mai mult de 12 ani, nu putea fi ignorat, căci ținea ridicată o vâslă deasupra capului, cu un braț destul de vânjos. Thomas vorbi încet, înainte ca băiatul să aibă șansa de a-l desluși în întuneric:

– Arunc-o, băiete!

Vocea lui îl făcu pe băiat să-și îndrepte ochii către situația periculoasă în care se găsea ofițerul său. Aceeași lumină fadă care făcuse ca valurile să strălucească se vedea și acum, scânteind pe lama cuțitului lui Thomas. Băiatul incremeni cu vâsla încă ridicată, clătinându-se ușor sub apăsarea ei. Cu un gest din încheietură, Thomas îi făcu semn să o așeze pe pământ.

– Fă-o, Perkins, șuieră Bancroft. Nu-mi place deloc să fiu amenințat de un scoțian nebun cu un cuțit ruginit.

Uimit, băiatul privi când la unul, când la celălalt bărbat, înainte de a încuviința din cap și de a lăsa vâsla să cadă. Aceasta ateriză pe pământul tare, scoțând un zgomot înfundat, sări în sus și îl lovi pe Bancroft fix în fluierul piciorului. Șirul de înjurături care ieșea din gura lui Bancroft arăta în mod clar că era un englez autentic – bărbații folosesc întotdeauna limba lor nativă când sunt bolnavi sau simt durere. Thomas mai era convins și de faptul că bărbatul nu se alesese cu vreun os rupt, căci altfel nu ar fi fost atât de creativ sau de coerent.

– Bărbia sus, căpitane! Vârî cuțitul în teacă, apoi îi aruncă un zâmbet leneș bărbatului. Băiatul ar fi putut să poarte un pistol.

– Și eu care speram că vâsla avea să fie suficient de convingătoare, zise Bancroft printre dinți, încă ținându-se de rana lui.

În ciuda aerului cald și umed, Thomas simți fiori pe șira spinării. Căpitanul îi ordonase vâslașului să-l urmărească – și să vină înarmat. Ca și cum se așteptau să întâmpine probleme. Sau rezistență.

– Convingătoare?

Bancroft icni în timp ce se străduia să rămână în picioare, sprijinindu-se de Perkins și făcând semn către vâslă, pe care o folosi drept cârjă improvizată. Praful se așezase pe uniformă lui imaculată, o mânecă era ruptă și sudoarea curgea în râuri pe fața lui, lăsând dăre pe unul din obrajii murdari. Cu toate acestea, nu-și pierduse atitudinea dârză.

– Generalul Scott mi-a spus cât se poate de clar că nu ai avut niciodată vreo înclinație aparte către urmatul ordinelor.

Thomas ridică jucăuș din umeri. Dacă lucrurile nu ar fi stat așa, de ce ar fi fost trimis în acest loc uitat de lume?

– Mi-a cerut să mă asigur că înțelegi că acest ordin nu este discutabil.

Cu ajutorul cârjei, Bancroft făcu semn către cărarea bătătorită de pașii lor, care ducea din locul în care erau către plajă, indicând că Thomas trebuia să-i conducă înapoi către barcă.

Un ordin atât de simplu: *Acasă*.

Dar, după tot acest timp, unde era acasă?

Londra, chiar și la început de ianuarie, era un loc plin de agitație. Deși cei bogați și celebri se retrăgeau pe timpul iernii la proprietățile lor de la țară, restul orașului își continua existența, nepăsător la cerurile gri și la vântul rece și umed care trecea ca un cuțit prin orice haină. Chiar și printr-una roșie.

Thomas trăgea neliniștit de gulerul uniforme sale și avea impresia că de undeva se simțea miros de camfor. Nici o surpriză. Nu avusese nevoie de vișiniul țipător al uniforme sau de alama strălucitoare cât timp lucrase sub acoperire și nici de lâna groasă și de căldura ei cât timp fusese sub ocrotirea soarelui din Indiile de Vest. În Whitehall însă, pentru o întâlnire cu generalul Scott, până și el era dator să arate respect față de autoritate.

După ce trecu de terenurile de paradă aproape părăsite și dincolo de oficiile și grajdurile vaste și întortocheate care alcătuiau Horse Guards, făcu o pauză pentru a scutura ploaia de pe pălăria lui și pentru a o adăposti la subsuoară. Condus către un coridor situat în partea de nord, se trezi, din obișnuință, numărând scările. Nu ar fi fost deloc potrivit pentru un om de statura lui să se rătăcească. În cele din urmă, se opri înaintea unei uși din stejar nemarcate. Înainte să apuce să ridice mâna și să bată, ușa se deschise larg, ca și cum el era așteptat. Ca și cum cineva îl urmărise. Dar bineînțeles că cineva îl urmărise. În spatele aceluia perete zdravăn – sau, mai degrabă, în spatele a ceea ce el presupunea că avea să se dovedească a fi o serie de uși, una mai bine păzită ca alta – stătea șeful serviciului de informații militare al Marii Britanii.

– Locotenente Sutherland. Ofițerul care deschise ușa purta o uniformă care nu fusese niciodată pătată de transpirație ori de sânge și nici îndosită la fundul unui cufăr și îi vorbea ca și cum nu exista urmă de îndoială cu privire la identitatea vizitatorului. Vă așteaptă. Pe aici.

Thomas abia dacă avu un moment de răgaz pentru a-și reveni. În micuța cameră se găseau un dulap, un birou și un scaun pentru cel care lucra acolo, nimic pentru vizitatori. Înainte să se poată decide dacă cele două vrafuri de hârtii, așezate grijuliu pe birou, conțineau informații vitale pentru siguranța națiunii sau dacă erau acolo doar pentru spectacol, bărbatul deschise o altă ușă – doar una, construită în perete în așa fel încât să nu fie ușor de identificat cu ochiul liber – și îl împinse spre ea. De îndată ce el trecu pragul, se auzi zăvorul închizându-se cu un sunet domol.

Această încăpere era mai mare decât cea anterioară, deși nu cu mult, și era similar mobilată, dar biroul era cumva mai mare, cu mult mai multe scaune în fața lui. Cu toate acestea, deosebirile erau izbitoare. Într-un singur cuvânt, spațiul era... *confortabil*. Un covor, vizibil vechi, dar cu model vesel, turcesc, acoperea o bună parte a podelei austere și îmbătrânite. Draperii de un albastru-închis fuseseră agățate alandala de cârlige din bronz, bine lustruite, invitând orice rază de lumină care putea fi păcălită să treacă prin singura fereastră înaltă. Biroul, asemenea covorului, trecuse prin uzura timpului și era acoperit de grămezi de hârtii împrăștiate, care stăteau să cadă. Pe ici, pe colo, Thomas întrezărea colțul unei hârtii care ieșea cumva la suprafață prin tot haosul sau roșeața unui cerc de la cine știe ce sigiliu important. În aer se simțea un puternic miros de fum, care învăluia și silueta încărunțită, ce stătea cu spatele la ușă, privind pe geam la dimineața cenușie.

– Ah, intră. Intră! Generalul Zebadiah Scott vorbi cu pipa în gură în timp ce se întoarse de la fereastră și îi întinse primitor mâna. Te așteptam. Am crezut că o să ajungi mai devreme, dar sursele mele mi-au spus că ai fost întârziat în Portsmouth din cauza unor treburi *personale*.

Observând sclipirea din ochii lui Scott, Thomas se prefăcu ocupat să se așeze pe scaunul pe care generalul îl indicase. Dacă se gândea mai bine, nu era deloc surprinzător că bărbatul știa cum își petrecuse el timpul după ce se întorsese. La naiba, Scott putea, probabil,

să-i spună fiecare bar pe care îl vizitase, ceea ce era mai mult decât putea Thomas să facă. Însă Thomas privi către podea, având sentimentul că Scott știa și mai multe. Știa că, preț de o oră sau poate chiar două, Thomas luase în considerație ideea de a se întoarce în Londra printr-un sătuc anume din Sussex, doar pentru a-și demonstra că femeia pe care o cunoscuse în urmă cu șapte ani nu fusese doar o închipuire. Doar ca să vadă dacă domnișoara Quayle încă era domnișoara Quayle.

Până dimineată, rațiunea îi revenise, împreună cu senzația de uscăciune din gură și cu durerea iritantă de cap. Cu fermitate, privindu-se în oglinda de deasupra lavoarului, își spusese că o asemenea abatere de la drum nu avea să fie altceva decât o pierdere de timp. Domnișoara Quayle era fără îndoială *Doamna Cineva* până acum, cu un șir de copii aninat de șorțul ei. Era mai bine să și-o amintească așa cum o știa, drăguță și la doar 17 ani, mirosind a iasomie – care înfloarește doar noaptea.

Nu povestise nimănui despre planul lui prostesc sau despre abandonarea acestuia. Nu-i rotise nici măcar numele. Cu toate acestea, când Thomas înălță capul, descoperi că Scott încă îl privea, cu ochi atotștiutori și cu un surâs amuzat pe buze. Câteva nopți de destrăbălare în Portsmouth din viața lui Thomas nu ar fi stârnit o asemenea privire.

– Ah, prea bine. Bine ai venit acasă, domnule Sutherland! Generalul așeză pipa pe scrumiera din cristal, atât de aproape de un vraf de foi, încât Thomas se temea că aveau să ia foc. Cu părul lui rar și alb, cu o constituție fragilă și cu trăsăturile zbârcite, Scott semăna teribil de tare cu un elf pus pe șotii. Nimeni nu ar fi bănuir că era un geniu al creativității și al strategiei militare. Asta dacă nu cumva își căpătase unele dintre abilitățile deosebite prin magie... Dar îmi uit manierele! exclamă el, strângându-și mâinile la spate și râzând. Acum, trebuie să mă adresez cu „milord”. Lord Magnus. Mimă o reverență și încă chicotind se așeză pe scaunul din spatele biroului.

Thomas petrecuse aproape fiecare moment din cele șapte săptămâni de pe mare – șapte săptămâni cu foarte puține lucruri care ar fi putut să-i distragă atenția, nici măcar vreo furtună sau dubuirea unei nave franceze – încercând să deslușească mesajul pe care Bancroft i-l adusese. Se gândise la toate înțelesurile posibile,

incluzându-l și pe cel pe care Scott tocmai i-l dăduse: că el, Thomas, avea titlu acum. Întotdeauna crezuse că acest lucru era imposibil. Din nou, își slăbi gulerul, trăgând cu un deget de el.

– Mă tem că nu înțeleg încă...

– Cum de ai ajuns să moștenești un ducat? Oh, în modul obișnuit, din ce am înțeles. Proprietarul anterior a decedat.

– Bine, domnule. Dar cum de am ajuns *eu* următorul în linie? Sau, mai bine zis, cum de am ajuns pe lista de așteptare? Din ce știu eu, nu am nici o urmă de sânge nobil în vene.

Acea remarcă îl făcu pe Scott să cotrobăie prin vrafurile de pe biroul lui. De sub o mică avalanșă de hârtii și o carte sau două, scoase o scrisoare care părea să poarte un sigiliu oficial.

– Oh, dar ai. Sau cel puțin mama ta a avut. Se pare că Magnus este unul dintre acele titluri neobișnuite, scoțiene, care pot să fie date mai departe și pe linia maternă.

Îi întinse pergamentul, dar Thomas nu schiță vreun gest, așa că Scott îl lăsă să cadă printre degete înapoi în acea grămadă.

Mama lui cea blândă, delicată, inteligentă să fie contesă... dacă ar fi trăit. În unele privințe, aceasta era cea mai puțin surprinzătoare revelație. Ea fusese întotdeauna sursa blândeții – și, bineînțeles, a rafinamentului – în casa lui, în copilărie. Moartea ei din cauza unei maladii necunoscute, când el avea doar 15 ani, schimbase totul.

Devastat de tragedie, tatăl său strânsese toate lucrurile lor și îl târâse pe fiul lui în sud, către Anglia, unde bătrânul murise la nici trei ani distanță. Intenționând, în orice caz, să-și slujească regele, Thomas își folosisese mica moștenire pentru a-și cumpăra un post de ofițer.

Cum de ajunsese să atragă atenția – pe atunci, a colonelului Scott – nu deslușise încă. Nici un bărbat nu știa de ce sau cum ajungea să fie ales pentru a fi în serviciul lui Scott, dar rezultatul era întotdeauna același: instruire intensivă în arta spionajului, urmată de o viață complet nouă, o viață cu totul diferită de anterioara. După o ședere scurtă pe coasta de sud a Angliei, cu mult mai scurtă decât și-ar fi dorit orice bărbat, el plecase către Indiile de Vest, unde francezii făceau numai probleme.

Ținuturile Înalte ar fi putut la fel de bine să fie la celălalt capăt al Pământului.

Vocea generalului Scott îl trezi din reverie.

– Îndrăznesc să spun că îți aduci aminte de castelul Dunnock?

Thomas petrecuse mai multe veri la adăpostul umbrelor acelor pereți în ruină, vizitând-o pe bunica sa. Mama lui insistase că străzile aglomerate din Glasgow nu erau un loc potrivit pentru un băiat aflat în creștere. Săpând printre acele amintiri, simțea cum ieșea la suprafață ceva ce semăna destul de mult cu o comoară ferecată pe fundul unui cufăr de mult încuiat – o comoară ocazională –, dar mai puternic de atât era presentimentul rău și apăsător. Acum însă – printr-un joc al... o, nu putea să numească asta noroc – era al lui.

– Castelul Dunnock, repetă el absent. Al meu.

– Al tău, adăugă Scott. Deși... Generalul începu din nou să caute printre hârtii. Mai e și problema micuță a chiriei.

– Chirie?

– După cum știi, contele Magnus precedent stătea rareori la Dunnock.

Thomas își aminti că bunica lui se plângea des că titlul nu era altceva decât un nume pentru oamenii din Balisaig. Magnus era un bărbat bătrân, bolnav de gută, care își petrecea zilele într-un climat mai cald și mai uscat. Thomas se îndoia că mama lui ar fi intuit că exista vreo conexiune între familiile lor.

– Așa că, pentru a împiedica ca proprietatea să ajungă o ruină... „Să devină și mai mult o ruină”, se simți Thomas tentat să intervină. ... El a închiriat-o. L-am rugat pe unul dintre ajutoarele mele să adune detaliile pentru tine. Ah, da! Găsind, în cele din urmă, hârtia pe care o căutase, el se apucă apoi să-și caute ochelarii, pe care îi găsi odihnindu-se pe fruntea lui, unde rămăseseră cocoțați de când Thomas intrase în cameră. Râzând amuzat de propria persoană, îi trase pe ochi, cu un deget, dintr-o singură mișcare. Să vedem... Cercetă prima parte a documentului destul de lung și apoi încuviință. Aduce o sumă frumoșică din chirii.

Thomas se simți suspicios.

– Cine ar plăti o sumă frumoșică pentru a trăi într-o dărăpănătură la capăt de lume?

– Ah! Scott surâse, emanând ceva ce părea a fi mai mult decât amuzament. Acela ar fi Robin Ratliff. Scriitorul.

– Nu am auzit niciodată de el.

- Cred că ești singurul care nu a auzit, Sutherl... adică, Magnus. Generalul râse. Scrie romane gotice, de genul celor care sunt populare prin birturi și care circulă prin biblioteci. Lucruri oribile, din ce-mi spune soția mea. Și ea ar trebui să știe, mai ales având în vedere facturile pe care le-am primit de la librărie.

Thomas reuși să zâmbescă drept răspuns.

- Despre chirie...

- Da, corect. Chiria. Își aținti din nou privirea asupra hârtiilor din mâinile sale, răsfoind înainte și înapoi. De fapt și de drept, termenii nu sunt deloc surprinzători. Bineînțeles că tu poți decide dacă ai de gând să o reinnoiești în următorul trimestru, ceea ce ar trebui să-ți ofere suficient timp pentru... oh.

Făcu o pauză, cercetând următorul rând de două ori.

Thomas nu era sigur cum să interpreteze ezitarea generalului.

- Timp pentru ce?

- Păi, presupun că e natural. Sentimentul de jenă pe care îl emana era acut. Presupusesem că ai timp până la Ziua Femeii, în martie, vezi tu. Dar următorul trimestru *scoțian* este...

- La Întâmpinarea Domnului, adăugă, fără tragere de inimă, Thomas.

A doua zi din februarie.

Mai puțin de o lună pentru a călători de la Londra la Edinburgh, ca să solicite cu succes titlul, și apoi să călătorească alți 150 de kilometri către Ținuturile Înalte, cu destinația Balisaig. În toiul iernii.

Scepticismul lui Thomas i se citea, probabil, pe chip, căci Scott se grăbi să-l îmbărbăteze:

- Nu e o călătorie plăcută, știu, dar poate fi făcută. Și după aceea, o să ai tot timpul din lume să analizezi proprietatea și nevoile chiriașilor, să-ți faci propriile idei despre cum trebuie condusă... înainte de, da, sezonul de plantat din primăvară, adăugă el increzător. Poate că o să întâlnești și o fată și o să decizi să te așezi la casa ta.

Să se așeze la casa lui? Thomas aproape că izbucni în râs. Generalul Scott comanda oameni gata de acțiune, ofițeri căsătoriți doar cu datoria și cu sarcinile lor. Cine ar fi crezut că era un pețitor? Nu că Thomas ar fi avut ceva împotriva căsătoriei. Fusese cândva aproape - periculos de aproape, ar spune unii - de a face o ofertă despre care știa că avea să fie acceptată. Cei șapte ani care trecuseră

de atunci îl umpluseră de amintiri despre fata pe care o lăsase în urmă, dar de și mai multe amintiri despre motivele pentru care un bărbat în poziția lui, un soldat și spion, nu avea cum să se așeze la casa lui.

– Și dacă nu se întâmplă asta?

– Dacă nu...?

Generalul Scott îl privi îngrijorat, întrebător, ca și cum era sigur că nu înțelesese bine.

– Revendic titlul. Dacă nu vreau să am nimic de-a face cu castelul Dunnock. Ce știa el despre ideea de a fi proprietar? Rămân la ce știu.

Strălucirea neastâmpărată, râsul amuzat – toate se evaporară atât de repede, încât Thomas crezu că și le imaginase. Scott îl privea ferm acum și arăta întru totul cum trebuie să arate un general.

– Sunt foarte conștient de pericolele cu care se confruntă soldații noștri și de nevoia apăsătoare de informații pentru a-i ține în siguranță. Cunoștințele și experiența ofițerilor din serviciul meu sunt neprețuite, dar, când unul dintre oamenii mei este chemat să răspundă datoriilor domestice, mă aștept ca el să onoreze acea sarcină ca și cum ar fi una venită din partea mea, locotenente.

Thomas nu avea nici urmă de îndoială că omisiunea noului său titlu fusese intenționată.

– Un bărbat fără onoare nu are ce căuta aici, continuă Scott.

Cu o mână, făcu semn către suprafața biroului, către hărțile și scrisorile care documentau eforturile continue ale Armatei Britanice de a-și învinge dușmanii porniți să terorizeze o parte din ce în ce mai mare a globului. Teritoriul definit de acel cuvânt – *aici* – era într-adevăr vast.

Nu se menționase nimic încă despre ideea de a-l forța pe Thomas să renunțe la funcția lui în favoarea unui ducat aproape lipsit de valoare, iar, pentru asta, era recunoscător. Dar generalul îi spunea, fără prea multe cuvinte, că, dacă voia vreo sarcină de interes sau de valoare pe viitor, trebuia să se ocupe de treburile din Scoția fără întârziere.

Thomas nu se simțea suficient de încrezător pentru a vorbi, așa că întinse mâna după raport, pe care Scott îl cedă cu o privire triumfală. Răsfoind ușor câteva pagini, înțelese că investigația fusese foarte amănunțită. Date, cifre și un arbore genealogic detaliat. Nume

familiare – nume ale unor persoane pe care odinioară le numise prieteni. Oameni care erau acum chiriașii lui. Responsabilitatea lui. Acestea nu erau responsabilitățile pe care și le dorea.

– Nu cred că Ratliff e în toate mințile, zise el, clipind de mai multe ori când privi suma pe care scriitorul o plătea pentru privilegiul de a îngheța la Dunnock.

Scott ridică din umeri.

– Cărțile lui sunt pline de tot soiul de lucruri și de nonsensuri, să fii sigur. Dar e bogat precum Cressus – și mai faimos. Gândește-te cât ar putea să-ți aducă la o licitație semnătura lui Ratliff pe acel contract de chirie, murmură Scott absent, atingându-și buzele cu un deget.

Thomas abia dacă îl auzise. Generalul putea să insiste ca el să se ocupe de treburile din Scoția, dar nu-i putea ordona să rămână. Dacă fostul Lord Magnus se ocupase de Dunnock de la distanță, prin avocat, văfat și intendent, de ce nu ar putea și el? Chiar și o simplă privire printre hârtii era suficient ca să-și dea seama că fostul conte nu-și alesese cârmuitorii bine ori cu înțelepciune. Thomas urma să aibă de furcă cu găsirea omului potrivit care să se ocupe de situația de la Balisaig.

Scott se scutură, concentrându-și atenția la problema de față.

– În orice caz, te-aș sfătui să începi cu Higginbotham.

– Higginbotham?

– Secretarul lui Ratliff – omul din public, ca să zic așa. Despre Ratliff se spune că e destul de solitar. Lasă toate treburile legate de afaceri pe mâinile lui Higginbotham.

„Toate lucrurile legate de afaceri?” Atunci, secretarul lui Ratliff trebuia să fie deja implicat în anumite aspecte legate de conducerea treburilor la Dunnock. Poate că acest flăcău, Higginbotham, putea să fie convins să-și extindă rolul. Să părăsească un angajator pentru un altul. Iar Thomas putea să-și vadă de viața lui.

– Se pare că e destul de ferm, continuă generalul Scott.

Un zâmbet jucăuș apărură pe chipul lui Thomas. Și-l putea imagina pe tip, murdar de cerneală pe degete, cu nasul într-un registru. În mod obișnuit, el detesta acest gen de oameni, dar, în aceste circumstanțe...

-Cunosc acea privire, zise Scott amenințător. Promite-mi că nu o să-l enervezi pe Higginbotham, Magnus. S-ar putea să ai nevoie de ajutor când ajungi la Dunnock.

Thomas zâmbi și mai larg.

-Să-l enervez pe Higginbotham? Nu aș îndrăzni așa ceva, domnule.

Capitolul 2

Jane se juca pierdută pe gânduri cu mânerul subțire al briceagului ei. Apoi, cu o mișcare fermă, intenționată, înfipse vârful ascuțit, printre hârtii, în biroul de stejar, deja plin de zgârieturi. În mod obișnuit, nu ar fi fost deranjată de o scrisoare care îi ridica semne de întrebare. Astăzi însă, primise prin poștă două. Mai mult, amândouă ajunseseră în același timp, într-un singur pachet, însoțite de o scrisorică de la domnul Canfield, editorul ei din Londra, care își cerea scuze că le trimisese cu așa întârziere. Îl însoțea pe tatăl său, un domn mai în vârstă, în Bath, îi explica el, unde bătrânul fusese trimis în speranța alinării reumatismului de care suferea.

Fără a se aștepta la mare lucru, ea deschise prima scrisoare, lungă, de la un avocat, care anunța moartea contelui Magnus, stăpânul de la castelul Dunnock. Moștenitorul fusese, în cele din urmă, găsit într-un loc atât de uitat de lume, încât intervenția lui imediată în treburile de acasă era puțin probabilă. „Cu toate acestea, în calitate de avocat al domnului Ratliff”, conchise el, „din punct de vedere legal, mă simt obligat să-i aduc la cunoștință că reînnoirea chiriei la castelul Dunnock nu poate fi garantată dincolo de orice urmă de îndoială”.

Timp de mai bine de cinci ani, castelul Dunnock fusese casa ei. Chiar începuse să se gândească la acest loc ca fiind al ei – căci cu siguranță răposatul conte nu arătase nici o urmă de interes față de vechiul castel și față de proprietățile sau de oamenii de aici. Dar, poate noul conte, indiferent cât de departe se afla, avea să vadă lucrurile diferit. Ea s-ar putea trezi, din nou, în stradă. Oftând prelung, aruncă scrisoarea pe birou și se întoarse către a doua, sperând la vești mai bune, doar pentru a se confrunta cu o recenzie detaliată și teribilă despre cartea *Mireasa necromantului* și locul unui asemenea autor în cele șapte cercuri ale iadului. Ea știa – întotdeauna știuse – că unii oameni nu erau de acord deloc cu romanele. În nici

un caz, nu cu poveștile înspăimântătoare și gotice pe care le scria ea sub pseudonimul Robin Ratliff. Criticismul nu-i era deloc străin.

Dar asta era diferit. Nu era doar o critică. Ci o amenințare. Oh, și una melodramatică, negreșit – cu excepția situației în care talentul autorului în a conjura elemente de magie întunecată rivaliza cu propriile închipuiri.

Cu toate acestea, cuvintele îi creaseră o stare de indispoziție și o senzație de pericol. Doar de dragul gestului, scoase cuțitul și înjunghie din nou hârtiile ofensatoare. Dinspre șemineu, se auzi un geamăt prelung de la câinele ghemuit și extrem de devotat.

– Știu, știu, murmură ea împăciuitor.

Nu intenționa să se oprească din muncă doar din cauza unor amenințări stupide și a unor griji fără sens. Dar nici nu scoase lama din lemn. Trase însă o pagină pe jumătate scrisă spre ea, în timp ce cu cealaltă mână se întinse către un toc. Sprijinindu-se în scaun, atinse pana de buze, cercetând cuvintele pe care le scrisese mai devreme:

Ceața se împrăștia printre buruieni... Oare aceea era o strălucire de nălucă venind dintr-una dintre criptele din cimitirul bisericii? Nu, lumina venea de undeva mai din spate, de undeva din pădure... Mâna palidă a Allorei tremură în timp ce ea o sprijini de marginea din piatră a ferestrei...

Privirea lui Jane rătăci de la hârtia din mână către focul care trosnea în șemineu. Unul dintre câini începuse să sforăie. Nu era bine. Aruncând tocul deoparte, se îndepărtă de birou și porni către fereastră, deschizând-o. Era prea cald în cameră, atâta tot.

Venise tocmai în Scoția pentru farmecul ruinelor din piatră și pentru priveliștile sălbatice. Pentru eventualele legende locale pe care le putea descoperi: indiferent că era vorba despre himere și vrăjitoare, despre fantome-demon sub formă de urs sau despre cercuri din piatră care te ajutau să călătorești în timp. Pentru *inspirație*.

Dar, mai ales, pentru că în Scoția ea era liberă. Și nu avea de gând să permită unor scrisori să-i ia libertatea. Deschizând larg fereastră – care era foarte îngustă și zăbreliată, cum orice romantic și-ar fi imaginat –, ea inspiră îndelung aerul umed și rece. Apăsarea amurgului se lăsase peste văi și stânci și, mult mai jos, bucăți bune din

castelul Dunnock fuseseră deja înghițite de întuneric. În depărtare, lacul era la fel de întunecat precum o baltă de cerneală vărsată.

Ea trecu cu privirea de la un loc întunecat către altul. Deși ploaia cețoasă amenința, în orice moment, să se transforme în lapoviță, eroina ei, Allora, nu avea să rămână la adăpostul confortului, în siguranță, într-o noapte ca asta. Avea să-și găsească în curând calea pe drumul pietruit, deși pantofii ei nu-i ofereau nici un fel de protecție în fața rocilor dure și a marginilor lor tăioase. Avea să înainteze prin câmpul înghețat, în ciuda faptului că era îmbrăcată doar în cămașa de noapte. Avea să-și croiască drum prin cimitirul vechi al bisericii, strecurându-se printre pietrele funerare acoperite de mușchi, deși știa prea bine zvonurile că...

– Grațioasă doamnă! Așa o să vă găsiți sfârșitul.

Agnes Murdoch, servitoarea în vârstă, stătea fix dincolo de prag, în toată splendoarea, la înălțimea sa de numai 1,50 pe care o avea.

Pierdută în propriile gânduri, Jane nici nu observă când apărură femeia și nici nu o auzi urcând pe scara lată din turnul de sud sau ciocănind la ușă.

Câinii fuseseră de mult reduși la tăcere, cu ușurință chiar, de doamna Murdoch și bucățile ei de brânză. Dintr-o singură privire către pernele pufoase de lângă foc, ea observă că ei nu se sinchiseră să anunțe pericolul, deși stăteau la pândă, deși se zărea un ochi strălucitor cercetător de sub o claie de păr maro cu alb.

Se părea că Agnes avea ceva interesant în buzunarul ei, până la urmă.

Doamna Murdoch privi când la Jane, când la biroul ei și înapoi la ea, în mod clar ezitând între dorința de a smulge rama ferestrei din mâinile stăpânei ei și de a închide geamul de urgență și comportamentul cu mult mai potrivit pentru un servitor, acela de a aduna toate hârtiile care fuseseră împrăștiate de vânt. Lui Jane i se făcu milă de ea și închise geamul. Hârtiile își încetară dansul năruș deasupra biroului lustruit și aterizară pe podea. Ea putea doar să speră că magia nu le părăsise.

– E un gentleman la parter, doamnă, care vă caută, anunță Agnes, în cele din urmă.

– Cine mă caută la ora asta?

Agnes ridică din umeri. Rușinată, scutură din cap.

– Dougan nu s-a gândit să-l întrebe cum îl cheamă.

Jane încuviință înțeleghătoare. Dougan avea inima și mintea unui copil prins în trup de bărbat.

„Oamenii ar considera că faci un mare bine dacă ai putea să te înduri să-l păstrezi”, îi spusese Agnes când ea ajunsese la Dunnock. „Îi place să se facă util.”

În cele din urmă, se dovedi că pentru Dougan a se face util însemna că obișnuia să mărșăluiească de-a lungul parapetului în kiltul lui, ocazional cântând și la cimpoi, dar Jane acceptase deja cu toată inima să-l păstreze pe post de paznic. La acel moment, nu se așteptase la vizitatori. Acum însă...

Privi către biroul ei și către scrisori. Simți un fior pe șira spinării, deși geamul fusese bine închis.

Oare vizitatorul era noul conte?

– Dougan nu a menționat dacă bărbatul a ajuns într-o trăsură cu însemne aparte, trasă de șase cai negri, cu călăreți pe măsură, nu?

Nobilii din poveștile ei, niște nelegiuți care prevesteau lucruri rele, fiecare dintre ei, călătoreau întotdeauna în acest mod.

– Nu, n-a zis.

Ideea de a găzdui un personaj atât de grandios o neliniști vizibil pe bătrâna servitoare.

– Însă e foarte chipeș.

Mai în toate privințele, servitoarea era cât se poate de rece și de potrivită. Convinsă însă că doamna Higginbotham trebuia să se simtă singură cu toată izolarea ei, ea era mereu dornică să-i evidențieze bărbați eligibili pentru căsătorie.

În încercările ei anterioare, ea trecuse de la fiul sfrijit și roșu la față al tâmplarului, care le aducea legume proaspete vara, la venerabilul de peste 60 de ani, cu păr alb și cu unghiile mereu murdare. Spre ușurarea lui Jane – și spre mâhnirea lui Agnes –, în împrejurimile de la castelul Dunnock erau foarte puțini flăcăi demni. Nu că Jane ar fi fost total indiferentă la atențiile venite din partea bărbaților. Avea, până la urmă, doar 24 de ani și avea și ea ochi să vadă. Dar faptul că aprecia aspectul unui bărbat nu însemna că devenea automat fascinată de șarmul lui. Luptase din greu pentru a deveni independentă și de aceea era cu mult mai fericită să lase asemenea idei în seama servitorilor în vârstă și a eroinelor pierdute din cărțile ei de ficțiune.

– Prea bine, presupun, zise Jane înțepată.

Agnes își însuși aceeași privire ca a lui Jane.

– Atunci, o să veniți la parter, doamnă.

Nu era o întrebare.

În treacăt, Jane luă în considerație ideea de a-i ordona lui Agnes să-l refuze pe bărbat. Să-i spună să vină din nou a doua zi dimineață. Sau niciodată. Dar curiozitatea o măcina deja la fel de insistent precum obișnuia să se gudure unul dintre câinii care îi făcea semne, pe sub mână, cerșind mângâieri.

– Dacă trebuie.

Nedorindu-și să apară nearanjată în fața unui străin – în fața oricui, până la urmă –, Jane făcu o pauză și ridică mâna pentru a-și netezi părul și apoi pentru a îndrepta cutele de pe rochia ei. Văzând-o, Agnes îi aruncă o privire vicleană, gândindu-se fără îndoială că era vorba despre fâstâceala unei femei înainte de a întâlni un bărbat frumos. În cele din urmă, Jane adună hârtiile împrăștiate, așezându-le grijuliu lângă cele prinse de birou cu briceagul ei. Încuviințând din cap către servitoarea ei, ea porni către ușă. Câinii ei ridicară capetele, urmărind-o plecând, dar nici unul din ei nu schiță vreun gest în a o urma. Nimeni nu ar fi zis vreodată că erau câini de pază. Când intră în camera în care străinul fusese lăsat să aștepte, primul ei gând fusese că Agnes ar fi putut să-i spună că era și înalt. Avea peste 1,80, după estimările lui Jane, iar Sala Mare, întunecată, din castelul Dunnock avea tendința de a face ca lucrurile să pară mai mici decât erau cu adevărat.

Înalt și lat în spate. Strânsese brațele la piept, întinzând astfel, peste măsură, materialul pardesiului, în timp ce scruta cu privirea tapiseria jerpelită de deasupra șemineului – a șemineului *gol*.

Ea nu avea obiceiul să facă focul pentru a primi oaspeți. În ciuda privirii reci, era ceva familiar, plăcut în aspectul său. Ea îi recunoscuse îndată caracterul. Era genul de bărbat care s-ar fi făcut confortabil dacă cineva i-ar fi oferit un scaun. Însă ea nu avea nici cea mai mică intenție să facă asta. Cum stătea cu spatele la ea, avu timp să-l cerceteze mai bine, dincolo de haina lui – care nu era nici nouă și nici la modă, și care mai era și jilavă. Nici urmă de trăsură și cai pentru acest domn, decât dacă îi lăsase în sat și venise pe jos. Pe măsură ce ea se apropia, zgomotul domol al pantofilor ei cu tălpi moi nu păru să-l deranjeze. Era pierdut în gânduri. Sau poate avea

probleme cu auzul, ca bătrânul de 60 de ani. La aproape doi metri distanță, ea se opri și îi vorbi, ridicând tonul:

– Ați cerut să mă vedeți, domnule?

Reacția lui – ridicatul ușor din umeri, întoarcerea înceată a capului – indica mai mult iritare decât surpriză.

– Cred că a fost o neînțelegere.

Era scoțian, după accent, deși avea un ton mai delicat față de cel pe care îl auzise ea prin Dunnock.

– Am cerut să vorbesc cu secretarul lui Robin Ratliff.

– Și asta faceți.

Toți cei din castelul Dunnock, din satul Balisaig, până și domnul Canfield credeau că Jane era secretara faimosului autor – deși ea prefera titlul de copist.

Geniul lui Ratliff, după cum le spusese ea și puținilor angajați de la Dunnock, avea nevoie de izolare totală față de societate. Reușea să evite întrebările pretinzând că el călătorea pentru cercetare sau pentru plăcere, luni bune. Dacă cineva o întrerupea în timp ce scria, Jane pretindea că pur și simplu copia notițele autorului. Crease un paravan atât de elaborat pentru minciuna ei, cu mult mai complicat decât închipuirile imprimare în volumele ieftine, cu inscripții gotice, pe pagina de titlu, care-și croiau drum atât în cămăruțele servitoarelor, cât și în saloane respectabile. Cărțile lui Ratliff o îmbogățiseră, însă rolul de asistentă a lui Ratliff îi oferise ceva cu mult mai valoros decât banii și celebritatea. Crezând-o nici mai mult, nici mai puțin decât o servitoare, oamenii o lăsau în general în pace. Bine, majoritatea oamenilor. Începu să bată din picior, pe sub fustă, holbându-se la spatele străinului. Îi vedea doar conturul feței, nebarbierit de cel puțin o zi. El rămăsese cu privirea la tapiseria care înfățișa o bătălie veche, unde învingătorii erau conduși de către bărbatul căruia i se oferise pentru prima dată titlul de conte de Magnus – sau, cel puțin, așa spunea povestea.

– Eu mă refeream la domnul Higginbotham, zise el.

Cum de era posibil ca un bărbat să pară leneș și nerăbdător în același timp?

– Nu mai există nici un domn Higginbotham. Din obișnuință, ea lăsă privirea în jos către rochia ei din lână neagră foarte acoperitoare și oftă prelung. Adică, nu de ceva vreme.

Era un spectacol trist pe care ea îl pusese în practică de foarte multe ori, și întotdeauna își atingea scopul. După șușotelile pline de milă, oamenii nu se mai uitau la o văduvă și la necazurile ei, nici măcar la una tânără. Exact ce își dorea Jane.

De fapt, nu existase niciodată un domn Higginbotham. Jane îl inventase și pe el: era bărbatul ideal, atât de bun și de blând, complet opusul personajelor lui Robin Ratliff, fie ele eroi sau răufăcători. Însă, cel mai important, el fusese într-atât de generos încât îi oferise independența unei văduve înainte de vreme.

Pe lângă intimitate, titlul de „doamna Higginbotham” era pentru Jane și o măsură suplimentară de protecție în fața celor care îi doreau răul – sau a celor care îi puteau dori răul, dacă ar fi știut adevărul. Societatea, care nu privea cu ochi buni ambițiile femeilor. Autorul acelei scrisori pline de venin. Familia ei.

Nici un suflet din Londra până în Ținuturile Înalte nu o recunoștea ca...

– Domnișoara Quayle?

Brusc, ea înălță capul. Se concentrase atât de tare să pară melancolică, încât nu observase că străinul se întorsese cu fața spre ea. Acum, că își scosese pălăria, ea îi vedea părul șaten-închis, ușor ondulat, și sprâncenele groase care îi încadrau ochii câprui și expresivi. O față familiară – și nu doar în sensul de prietenoasă. Ci cunoscută ei. Sau, cel puțin, cunoscută pentru femeia care fusese odinioară. Uimirea, surpriza, neîncrederea față de ceea ce vedea se puteau citi pe chipul bronzat al locotenentului Thomas Sutherland în timp ce pășea timid către ea, întinzând mâna. Ei mai că îi venea să creadă că el se comporta ca și cum tocmai găsisese ceva ce căuta de mult și se temea să nu-l piardă din nou. O dovadă în plus că mintea ei conjura tot soiul de închipuiri prostești în această seară.

– Nu mi s-a mai spus așa de foarte mulți ani, zise ea, ignorând impulsul de a trece cu degetele de-a lungul palmei lui, așa cum obișnuia să o facă odinioară.

Tonul ei rece și distant îl trezi la realitate. Își îndreptă postura, lăsă mâna deoparte și așeză pălăria la subsuoară.

– Așa cum am zis, am de discutat treburi urgente cu domnul... cu secretarul lui Robin Ratliff.

– Cu copistul, îl corectă ea repede.

– Dumnezeu să te binecuvânteze.

Ea îl fixă cu privirea, citind în ochii lui scânteietori năzbâtiile pe care și le imagina.

– Un copist, domnule Sutherland, este cel care transcrie opera altcuiva sau copiază un manuscris.

Explicația ei manierată nu reuși decât să-l amuze și mai tare. Îi apăru o gropiță pe obrazul stâng în timp ce el încercă, dar nu reuși să-și înfrâneze un zâmbet.

– Sarcinile unui secretar sunt cu mult mai dificile și mai pretențioase, continuă ea, și ar fi, sunt sigură, cu mult peste umilele mele capacități.

Cu cât lumea aștepta mai puțin din partea fictivei doamne Higginbotham, cu atât mai mult timp putea dedica Jane creațiilor lui Robin Ratliff.

Auzind-o, domnul Sutherland răsă cu poftă. După un minut apăsător de lung, abia reuși să-și revină în fire.

– Îmi cer scuze, domnișoară Quayle. Dar am văzut acea strălucire în ochii dumneavoastră și în trecut. Și nu e smerenie.

Domnișoara Quayle, din nou. Numele ei, cel mai drag secret scos la iveală, în repetate rânduri. Și în Sala Mare, unde aproape oricine, unde – oh, Doamne, Dumnezeu – Agnes ar putea să audă. Nu putea să permită așa ceva. Instinctiv, ea întinse mâna spre brațul lui. Știu de îndată că făcuse o greșală teribilă. Nu avea nici un drept să trezească amintiri dintr-un trecut zbuciumat, să reaprindă o legătură între doi oameni pe care timpul îi transformase în străini. Și... oh, și mai rău. Ea deveni brusc apăsător de conștientă de puterea brațului lui încordat.

Prostii! Cum să simtă forma mușchilor lui prin două straturi groase de lână? Era una să-și imagineze asemenea reacții pentru eroina romanelor ei. Cititorii se așteptau la emoții puternice, la senzații fizice exagerate. Voiau să simtă tot ce personajele simțeau. Alta era să descopere că ea, sensibilă Jane Quayle, voia să-și înfigă degetele în materialul rece și jilav al pelerinei bărbatului.

– Cred că ar fi cel mai bine dacă am vorbi în altă parte, zise ea, retrăgându-și mâna.

El încuviință din cap, fără a ascunde un alt zâmbet batjocoritor.

Ea îl conduse afară din sală, certându-se în gând pentru nechibzuința sugestiei ei. La această oră, singura cameră în care știa că erau lumină și căldură era camera din care plecase ea: biroul ei.

În timp ce urcau scările circulare din turnul de sud, ea privi, pe furiș, peste umăr. El venea în urma ei, cu doar câteva trepte mai jos, din nou pierdut în gânduri. Oare unde fusese în toți acești ani? Ce treburi urgente îl aduseseră la castelul Dunnock? Și ce avea de-a face cu ea – indiferent de deghizarea ei?

El făcu o pauză pentru a-și scoate mănușile, iar ea îl urmări trecând delicat cu degetele lui lungi peste piatra curbată. Fără să vrea, imaginația ei trădătoare o făcu să-și închipuie că, în loc de piatră, îi atingea pielea. Se simți cuprinsă de un val de fiori, năvalnic, la fel precum cerul involburat când era năpădit de tunete. Cât de diferiți ar fi fost acești ultimi șapte ani dacă...

La limită, își veni în fire înainte să se împiedice de următoarea treaptă. La capătul scărilor, făcu o pauză înaintea ușii și trase îndelung aer în piept. Era doar o cameră. O cameră cu un birou și cu o pereche de dulapuri cu uși din sticlă, pline cu cărți, cu scaune confortabile din piele și cu o canapea incomodă, din păr de cal. Nu se sinchisisese deloc să redecoreze de când se mutase la Dunnock. Adăugase doar câteva tușe personale. Așa că, în ciuda faptului că numea acest spațiu biroul ei, singurul lucru care-i aparținea în totalitate era manuscrisul la care tocmai lucra. Poate că aceasta era treaba lui. Poate că spera să pună mâna pe următorul roman al lui Robin Ratliff. Zâmbi pe furiș. Acum, imaginația ei chiar o luase razna. Cu siguranță, domnul Sutherland avea talentele lui, precum toate creaturile făcute de Dumnezeu, dar să fie spion?

El ajunsese la capătul scărilor fix în momentul în care ea ridică zăvorul de la ușă.

– Acum, zise ea, deschizând larg ușa și intrând, treburile acestea urgente...

Câinii se năpustiră spre ea, auzindu-i vocea, o mare de blană maro cu alb, cu urechile lungi fâlfâindu-le în aer. Se opriră de îndată însă, observându-l pe bărbatul străin care trecuse pragul în spatele ei, și începură să latre și chiar să mârâie. Crescuți să fie companionii unei doamne, cockerii spanieli aveau tendința de a reacționa agresiv la adresa bărbaților, o rămășiță din zilele pe care le petrecuseră loviți și certați de un dandy londonez de la care Jane îi... pâi, ei îi plăcea să creadă că îi salvase, deși tehnic termenul corect era că îi cam furase. Reacționau, pe de o parte, din cauza fricii și, pe de alta, din cauza propriei stări frustrate și rușinate, manifestându-și

foarte vocal neîncrederea față de domnul Sutherland. Oare știau mai multe decât ea?

Ea privi înapoi către el. El ridicase dintr-o sprânceană. Părea mai mult amuzat decât alarmat de acest spectacol de... să-l numim ferocitate. Pocnind din degete, ea făcu semn către podea.

– Atena! Afrodita!

Spre surprinderea și ușurarea ei, câinii se așezaseră și tăcură, fără a-și lua privirea de la vizitatorul nepoftit, iar Atena zbârli blana din zona gâtului când domnul Sutherland păși mai aproape.

– Atena și Afrodita. El zâmbi ironic repetându-le numele. Domnul Ratliff are, în mod clar, o predilecție față de dramatic. În, da, sensul clasic al cuvântului.

Ea se aplecă și luă câte un câine în fiecare mână. Atena se foi distrasă, în timp ce Afrodita își miroși stăpâna, inspectând-o pentru a se asigura că nu era rănită.

O predispoziție pentru dramatic, într-adevăr.

– Este un sentiment liniștitor să te bucuri de protecția lor în sălbăticia din nord.

– Protecție?

Ridică și din cealaltă sprânceană, uitându-se încruntat către câini.

Atena, cea mai mare din ele două, cântărea mai puțin decât un bolovan.

– Vă bazați pe ele că o să lingă intrușii până la moarte, domnișoară – doamnă Higginbotham?

Tardiv, ea descoperi că nu se simțea mai bine auzindu-l rostind acel nume.

– Vă îndoiiți de eficacitatea unei asemenea abordări, domnule Sutherland?

Deși îi vorbise cu cel mai apăsător ton pe care îl utiliza pentru doamna Higginbotham, cel pe care îl folosea cu Agnes ori de câte ori aceasta încerca să facă pe pețitoarea, efectul asupra domnului Sutherland fusese teribil de diferit. Sprâncenele lui întunecate... se rotiră, acesta era singurul cuvânt la care se putu gândi pentru a descrie mișcarea lor, iar zâmbetul care se juca pe buzele lui acum era absolut fermecător.

– Asta depinde în totalitate de cine se ocupă de lins.

Inocenta Jane Quayle nu trebuia să suspine la implicațiile nepotrivite ale conversației. Până și binevoitoarea doamnă Higginbotham putea pretinde ignoranță. Robin Ratliff însă înțelese perfect. Simți cum se înroșește la față, ceea ce-i trezi un presentiment rău.

– Afrodita, taci!

– Presupun că sunt artăgoase pentru că le-am trezit din somnul lor profund, sugeră domnul Sutherland, înseninându-se și adoptând o postură seacă, de bună-cuviință, deși ea știa că observase roșeața din obraji ei. Probabil alergau iepuri în visele lor, iar sosirea noastră inoportună le-a furat prada dintre fâlci.

Atena se foi din nou, cu mai multă putere, iar burtica ei rotundă amenința să alunece din strânsoarea lui Jane. Dacă acești câini visau, cu siguranță visau la brânza lui Agnes, iar acela era un premiu pe care nu-l ratau. Afrodita începu din nou să latre.

– Poate ar trebui să plec, se oferi el, deși fără entuziasm și pe un ton suficient de apăsător încât să fie auzit peste toată hărmălaia, și să vin din nou mâine-dimineață.

Da. Fusesse o greșeală să-l aducă aici. Îi invadase sanctuarul. Câinii încercau să o protejeze. Simțiseră că străinul o tulburase. Era mult mai bine să aibă această întâlnire în lumina strălucitoare a zilei. Cu toate acestea, până și în lumina lumânărilor, acum, că depășise șocul inițial, ea putea să vadă cât de ostenit era după călătorie. Picăturile de ploaie încă străluceau pe umerii pelerinei lui. Pielea lui bronzată purta urmele oboselii, sub o barbă care nu mai fusese tunsă de două sau trei zile. Arăta... buimac fu cuvântul care-i veni în minte. Dar, cu toate acestea, era la fel de frumos. Însă cu siguranță arăta ca și cum se grăbise să ajungă aici. Să discute treburi urgente cu... ea?

Își reaminti de nopțile lipsite de somn și de chinurile pe care le trăise. Scutură din cap.

– O să duc câinii la parter, ca să putem vorbi liniștiți.

El se uită către ei înainte de a o fixa cu privirea.

– Dacă sunteți sigură.

Bineînțeles că nu era sigură. Circumstanțele o fortaseră să ia multe decizii rapide în ultimii ani. Un suflet mai milos le-ar fi descris pe majoritatea ca fiind decizii pripite. O întâlnire nocturnă

cu acest bărbat s-ar putea să fie cea mai proastă decizie de până acum, și asta spunea ceva. Însă o rodea curiozitatea.

Ce îl adusese înapoi în viața ei? Și, dacă el reușise să o găsească, cine altcineva mai putea să calce pe urmele lui? Scutură brusc din cap, conștientă că risca să piardă controlul atât asupra situației, cât și asupra câinilor, de la un moment la altul.

– Cu cât reușim să vorbim mai repede și să-mi spuneți ce treburi v-au adus aici, domnule Sutherland, cu atât mai repede puteți pleca.

Capitolul 3

Rămas singur în încăpere, Thomas se holbă mai bine de un minut în urma ei. Nu-i venea să-și creadă ochilor, iar asta nici măcar nu începea să descrie emoțiile pe care le simțea. O singură femeie îi bântuise amintirile, visurile, imaginația în toți acești ani. Oare o găsisese cu adevărat la Dunnock?

Sau era un alt episod asemănător cu cel pe care îl trăise la scurt timp după ce ajunsese în Indiile de Vest? Conform spuselor doctorului, aproape că murise din cauza unei febre tropicale. Ea îi apăruse atunci și îl tot certase, până când își revenise. După ce se mai întremase un pic, suficient de mult cât să întrebe de ea, bătrâna asistentă care fusese angajată să aibă grijă de el îi aruncase o privire mângâietoare, plină de milă. Acel gen de privire care era, în mod obișnuit, rezervată oamenilor proști și nebunilor.

Adulmecă prin aer în căutarea mirosului de iasomie, dar simți doar fum de țigară. Nu avea halucinații. Nu și de această dată. Foarte strictul Higginbotham, despre care fusese avertizat, era Jane a lui.

Nici nu-i trecu bine ideea prin gând, că și scutură din cap pentru a o alunga. Jane a lui? Ridicol. Era o cunoștință cu care se întâlnise câteva săptămâni, cu șapte ani în urmă. Nu mai contau orele pe care le petrecuseră împreună și nici secretele pe care le împărtășiseră. Nici cuvintele pe care el aproape le rostise. Nici amintirea sărutului ei dulce și promisiunea lui șoptită că avea să vorbească cu tatăl ei. Însă, când încercase să se țină de acea promisiune, domnul Quayle îi spusese că nu avea nici o fată și îi trântise ușa în față. Nu avusese atunci nevoie de pregătire specializată ca ofițer de securitate pentru a-și da seama că bărbatul mințise. Domnul Quayle nu se pricepea deloc să mintă. Însă Thomas, crezând că avea mai mult timp la dispoziție, se ferise să-l provoace pe tată de teama de a nu atrage mânia lui asupra fetei sale, așa că înclinase din cap, își ceruse scuze pentru

deranj și plecase, strângând în mâini buchetul de flori pe care îl adusese pentru ea.

O oră mai târziu, primise printr-un mesager noi ordine de la generalul Scott. În acea seară, Thomas se trezise holbându-se la tavanul murdar de fum al unui bar din Portsmouth, dorindu-și să-l fi presat măcar puțin pe domnul Quayle pentru un răspuns. După ce pornise către Dominica, încercase lamentabil să o uite. Încercase, dar nu reușise să uite de chimia dintre ei.

La prima vedere, în această seară, ea se comportase atât de rece și de distant, încât el începuse să se îndoiască din nou de memoria lui. Însă, când ea trecuse vârful degetelor peste brațul lui... el simțise că nici ea nu-l uitase. Neliniștit, aruncă pălăria și mănușile pe o măsută mai joasă și înaintă în cameră. În apropierea șemineului, lovi cu piciorul în ceva tare. Privi în jos și descoperi că aproape se împiedicase din cauza unui os. Un femur, după cum arăta, ros îndelung de carne de niște dinți ascuțiți care își lăsaseră urmele adânc. Lângă el era un ghem de frânghie zdrențuită. El nu se putu abține să nu zâmbească. Nu erau acestea artefactele durerii și ale suferinței pe care un cititor de romane gotice se aștepta să le găsească împrăștiate pe podeaua unui castel în ruină? Chiar dacă distrugerile erau rezultatul atacului unor cockeri spanieli răsfățați, nu al unor dulăi neînfricați.

În apropierea șemineului erau înșirate o pereche de perne pufoase, ferite de scântei de un paravan din alamă. Catifeaua de un albastru-închis era căptușită generos cu blană albă, aproape acoperind numele care fuseseră brodate cu fir de aur. Zeițele grecești ale iubirii și înțelepciunii... Ratliff avea în mod clar simțul umorului, pe lângă gusturi extravagante.

În loc să-și facă loc împingând pernele din fața șemineului, Thomas se mulțumi să întindă mâinile către focul care trosnea. Odinioară, căldura de la tropice aproape că îi uscaseră sângele de nordic. Nu se așteptase ca la întoarcere să se confrunte cu un proces de adaptare la fel de provocator.

Dacă era sincer, nu se așteptase să se mai întoarcă.

Își scoase haina din care începuse să picure apă și se uită dintr-o parte în alta, în căutarea unui loc în care să o agațe în așa fel încât să nu murdărească nimic. În spatele biroului era un scaun care, la cum arăta, cu spătar înalt, îngust și brațe drepte, ar fi putut cu ușurință să fie confundat cu un instrument de tortură. Nicăieri prin preajmă nu se vedea nici o pernă sau pernuță. Cu toate acestea,

cineva șezuse acolo. Biroul era plin de hârtii. Fără a-și dori să cotoacă, el trecu ușor cu privirea peste ele. Cerneală proaspătă și neagră. Aceasta trebuia să fie munca în plină desfășurare a lui Robin Ratliff. În timp ce Thomas așeză haina pe scaun, privi încă o dată prin cameră: biroul plin de hârtii, rafturile bibliotecilor ticsite de cărți, pătuțurile câinilor. Acesta era atelierul faimosului autor? Se așteptase la ceva mai strălucitor, având în vedere ce-i spusese generalul Scott și ceea ce sugera prețul chiriei de la Dunnock despre averea extraordinară a bărbatului.

Cercetarea și evaluarea împrejurimilor prin analiza fiecărei informații disponibile devenise o obișnuință pentru Thomas. Cu toate acestea, dacă nu ar fi văzut briceagul care era folosit ca un soi de indicator macabru, nu ar fi observat scrisoarea.

Nu se considerase niciodată o persoană exagerat de curioasă, mai ales când era vorba despre lucruri care nu erau treaba lui. Însă, după cei șapte ani pe care-i petrecuse în serviciul de spionaj al Coroanei Britanice, îi era imposibil să ignore o bucată de hârtie pe care cineva se chinase să o înjunghie în așa hal.

Era foarte posibil ca totul să fie o înscenare. Vreo intrigă pe care scriitorul o testa. Dar, chiar și așa, se străduise extrem de mult pentru a da veridicitate acelei recuzite. Spre deosebire de paginile manuscrisului, scrisul era greu de descifrat, în mod clar camuflat – prin folosirea mâinii opuse, dacă era să facă o presupunere. Din câte reușise să înțeleagă, autorul scrisorii își dorea ca autorul cărții intitulate *Mireasa necromantului* să aibă aceeași soartă ca personajul principal al romanului, ceea ce în mod evident presupunea atât ritualuri oculte, cât și tot soiul de torturi.

Un cuvânt fusese șters cu totul de briceag – fusese înjunghiat de mai multe ori, după câte se părea, căci hârtia era zdrențuită, deși lama era ascuțită. Detaliile oribile continuau pe o a doua pagină, care se întrezărea sub prima. Răsuci colțul primei foi cu vârful degetului, dar nu o ridică pentru a continua să citească. Văzuse destul. Îi era imposibil să stabilească, la o primă privire, dacă amenințarea era adevărată. Pe de altă parte, planurile elaborate mascau, uneori, pericole mai simple. Nu i-ar fi recomandat lui Ratliff să ignore amenințarea.

– Acum, domnule Sutherland, spuneți-mi despre...

El ridică privirea către ușă, unde Jane își scutura de zor rochia de păr de câine. Ea îl privi rece cu ochii ei albaștri, apoi mută privirea de la el către hârtiile de pe birou și înapoi.

– Ce faceți la biroul meu? întrebă ea încet, dar foarte clar.

Biroul ei? Nu al lui Ratliff? Un val brusc de furie irațională îl cuprinse, înlocuind amuzamentul pe care îl simțise anterior. Bineînțeles că mărețul bărbat nu stătea pe un scaun rigid, ghemuit peste un birou ponosit. Probabil se lăfăia pe o grămadă de perne din catifea, precum câinii lui, în timp ce... Care era cuvântul pe care îl folosisese ea? Ah, da, *copistul* – trudea din greu să surprindă fiecare cuvânt care-i ieșea pe gura aia desfrânată. În mod clar, bărbatul nu se preocupa deloc și nu avea nici o urmă de compasiune față de angajata lui. Singura concesie față de confortul ei era în fapt proximitatea biroului față de foc, dar acel loc avea și dezavantajele sale – în principal, apropierea de o pereche de câini zgomotoși, prost dresați, pe care ea se chinuia să-i controleze. Cu siguranță, familia răposatului domn Higginbotham ar fi putut să-i scutească văduva de la o viață de corvoadă, încuiată în turnul de sud al castelului Dunnock, nu?

Zâmbindu-i împăciuitoare și fără a fi în totalitate convingător, el ridică haina de umeri și o lăsă să cadă înapoi peste spătarul scaunului.

– Căutasem un loc pentru a întinde asta.

– Oh!

El întrezări o urmă de dezamăgire în ochii ei, dar asta nu-i șterse complet îngrijorarea.

– Îmi pare rău pentru asta. Vizitatorii sunt o raritate la Dunnock. Servitorii nu sunt obișnuiți... ca să zic așa... În cele din urmă, ea depăși obstacolul. Doamna Murdoch m-a rugat să vă spun că v-a pregătit o cameră.

Repede, el părăsi colțul biroului și merse spre ea, sperând că mișcarea îi ascundea sentimentul de uimire pe care îl simțise auzind-o. Nu se așteptase la o asemenea ofertă, deși observă că servitoarea venise cu propunerea, nu Jane.

– Foarte drăguț din partea ei.

– Se pare că ploaia s-a transformat în lapoviță, îi explică ea.

El încuviință. Ploaia fusese într-adevăr suspect de rece și de îndesată ce el venise de la răscruce, unde îl lăsase trăsura.

– Dacă ați încerca să porniți acum spre sat, cel mai probabil, v-ați rupe gâtul încercând să ajungeți.

El nu era convins că ea era cu adevărat îngrijorată pentru el. Cu toate acestea, căldura focului îi făcea pielea să strălucească, ceea ce înlânzea ceva din aerul ei rezervat și rece.

– Cât de extraordinar să vă văd din nou, după atâta timp. Și să vă găsesc aici...

El tânjea după ea, dorindu-și să se asigure că era reală, că putea să o atingă, că putea să se joace cu degetul mare pe obrazul ei, pe buzele ei. Arăta mai bine decât și-o amintea. Se transformase într-o femeie matură, voluptuoasă, cu forme precum creațiile din picturile lui Rubens. Puternică și senzuală. Delicată. Deși în acel moment delicatețea era bine ascunsă. Chipul și comportamentul ei îi aminteau de carapacea unei scoici, închisă bine pentru a proteja vulnerabilitatea din interior.

– Da. O coincidență stranie, admise ea, făcând un pas în spate.

În ciuda dorinței lui de a se apropia de ea, îi înțelegea reticența. Cu șapte ani în urmă, se despărțiseră fără ca măcar să-și ia rămas-bun. Viețile lor continuaseră, pe drumuri separate, a lui marcată de război și a ei – de văduvie. Avea tot dreptul să fie prevăzătoare. Cu toate acestea, el credea că întâlnirea lor era ceva mai mult decât o simplă întâmplare a sorții.

– Oh, nu aş numi asta coincidență.

Ea se încruntă.

– Mi se pare mie, domnule Sutherland, sau accentul dumitale a devenit și mai puternic?

Modul în care se strâmbă ușor îi dădu de înțeles că nu avea de gând să se lase fermecată de accentul lui. Unii ofițeri din serviciul lui Scott fuseseră obligați să șteargă orice urmă a trecutului lor din vorbire. Thomas, pe de altă parte, era cunoscut pentru trucurile pe care le folosea cu accentul lui – deși nu pentru scopurile pe care Jane părea să le suspecteze.

Dar asta era diferit. Nu era o alegere conștientă. Era ceva aproape... natural. Ca și cum întoarcerea pe pământurile scoțiene îi adusesese și o revenire a cadențelor și a expresiilor familiare din tinerețea lui. Nu era sigur că îi plăcea asta, cum nici lui Jane nu părea să-i placă.

– Cred că e ceva în aerul din Ținuturile Înalte care scoate asta la iveală din mine, zise el, zâmbind forțat. Dunnock e casa mea, până la urmă – sau așa a decretat generalul Scott cu ordinele lui. Obişnuiam să hoinăresc pe dealurile de prin Balisaig în fiecare vară,

când eram mic, continuă el să-i explice, observând cât de crispată devenise. Bunica mea a trăit și a murit aici.

Ea îl țintui cu privirea, oprindu-se mai mult asupra umerilor și a pieptului. Lui îi plăcea să se simtă privit de ea. Dar ea păru să observe doar lipsa uniformeii lui, se pare.

– Ați venit acasă în permisie?

El așteptă până când ea ridică ochii, întâlnindu-i pe ai lui, înainte de a-i răspunde, surâzând:

– Nu chiar.

Petrecuse fiecare oră pe drumul de la Edinburgh spre castel, cântărindu-și opțiunile, încercând să decidă ce avea să facă odată ce ajungea la Balisaig... odată ce avea să fie *acasă*, așa cum insistă să-i spună toată lumea. Primise titlul, dar nu era pregătit să se declare Magnus – nu încă. Cu siguranță, avea să obțină răspunsuri mult mai sincere despre situația lucrurilor de aici dacă oamenii nu știau că vorbeau cu însuși contele.

– Atunci, de ce? întrebă ea.

Când coborâse din trăsură, intenționase să caute cazare în sat. Luase decizia de a veni prima dată la Dunnock din impuls, pe de o parte, iar pe de alta, pentru că nu se simțea tocmai pregătit să ofere explicații vechilor lui prieteni despre motivele întoarcerii acasă. Dar, mai ales, fusese nerăbdător să îl întâlnească și să-l măsoare din priviri pe bărbatul pe care spera să-l angajeze ca să-i conducă proprietatea.

– Poate că ar fi cel mai bine să discut problema cu Ratliff însuși.

Întârzierea avea să-i ofere timpul necesar pentru a se hotărî ce să spună. Nu mai putea să folosească discursul pe care îl pregătise în gând pentru domnul Higginbotham.

– Nu.

Răspunsul ei veni ca o lovitură de bici. El ridică din umeri, vădit iritat.

– Nu puteți, adăugă ea, pe un ton mai blând, dar la fel de hotărât. Oare bărbatul era bolnav? Era pustnic?

– Spuneți-i că am venit să discut o problemă serioasă.

– El... el e în Edinburgh. Face muncă de cercetare.

Thomas încercă să se convingă pe sine că fiorii pe care-i simțea în interior, tensiunea din membrele lui erau date de iritare. Poate de furie. Venise tocmai până aici când ar fi putut să îl întâlnească pe bărbat în Edinburgh și ar fi putut să rezolve toată situația cu chiria.

Dar, dacă nu ar fi venit așa departe de Edinburgh, atunci nu ar fi găsit-o pe Jane.

Nu ar fi văzut nici scrisoarea. Dacă aceasta tocmai ajunsese, după cum indica poziția ei pe birou, și Ratliff era departe, atunci el nu avea cum să știe despre existența ei. Oare mai fuseseră și altele ca aceasta? Oare bărbatul știa că era în pericol?

Nu, acea senzație apăsătoare, iritantă din interiorul lui era o veche cunoștință pe care o știa prea bine: frica. Fiecare soldat o cunoștea, deși poate că o numea altfel pentru a-și păstra mândria. Era ceea ce-l menținea alert, în afara pericolului. Orice soldat care nu o mai simțea era cel mai probabil mort. Thomas nu era însă obișnuit să se teamă pentru altcineva. Și nu se temea pentru Ratliff, pe care nici nu-l văzuse la față, care era la două zile distanță și care trebuia să se descurce de unul singur. Se temea pentru Jane, ai cărei ochi albaștri îl fixau acum cu un amestec tulburător de hotărâre și nesigurantă. Dacă se lua după acea scrisoare, era posibil ca unui nebun să i se fi pus pata pe Robin Ratliff. Însă, dacă autorul scrisorii se hotărâra să se țină de cuvânt în privința amenințărilor trimise și să vină la Dunnock, unde se presupunea că trăia celebrul scriitor, atunci ar fi găsit-o doar pe Jane. Mâna de servitori – între ei, o servitoare principală de peste 70 de ani și un flăcău căruia i se dăduse permisiune să fie paznic – nu oferea mare protecție. Și nici nu voia să se gândească la zgomotoasele ghemotoace de blană, care se doreau a fi câini de pază. Din instinct, Thomas strânse pumnul. Nu își dorise responsabilitățile de stăpân al castelului Dunnock. Dar nu putea permite să fie cineva rănit între acești pereți. Privi prin încăpere. Pereții lui.

Ea mută privirea către birou.

– *Oh. Bineînțeles.* Ea vorbea mai mult pentru sine și pe un ton care insinua că înțelesese mult mai multe. Și bineînțeles că a ales pe cineva familiar cu locul. Cineva al cărui trecut în armată îi oferă anumite abilități.

Înainte ca Thomas să poată desluși despre ce vorbea, ea își concentrează din nou atenția asupra lui, iar ochii ei pătrunzători îi cercetară din nou fața și hainele. El îi permise să-l studieze fără a o întrerupe. Din experiența lui, oamenilor le plăcea să creadă că erau suficient de inteligenți pentru a-i citi pe alții.

– Știu de ce ai venit, declară ea.

– Da, de ce anume?

Oare ea se gândea că el scrisese acea scrisoare amenințătoare? Oare era pe cale să-l acuze că plănuia să-l ucidă pe angajatorul ei?

– Avocatul domnului Ratliff a zis că noul conte a fost găsit, dar că trăiește mult prea departe pentru a se implica direct. Probabil sunteți trimisul lui Lord Magnus.

Râsul care-i ieși printre buze era sincer, deși mai mult urmărea să acopere șocul decât să transmită amuzament. Era destul de rău să recunoască faptul că era contele însuși. Dar să se dea drept trimisul stăpânului?

– Nu, nu sunt. O asemenea sarcină ar fi cu mult peste umilele mele abilități, ca să citez o frază drăguță.

În definitiv, tocmai lipsa abilităților era motivul pentru care venise aici, în speranța de a-l angaja pe Higginbotham. Cel puțin, ea nu-și imaginase că el era un criminal, deși ar fi fost mult mai liniștitor dacă ar fi făcut-o. Trebuia să fie mai precaută cu vizitatorii. Dacă acela era biroul ei, atunci, ea era cea care înjunghiase scrisoarea cu briceagul. Oare acesta era modul ei de a face față pericolului pe care îl reprezenta?

– Dacă nu ați venit pentru contractul de chirie al domnului Ratliff la Dunnock...

Ea se încruntă, încercând să înțeleagă situația.

„Bineînțeles. Blestematul contract!” Oare avocatul spusese că Ratliff avea să fie dat afară de noul conte? Oare ea se temea pentru poziția ei dacă asta avea să se întâmple?

– ... Atunci, ce căutați aici, domnule Sutherland?

Mintea lui mergea frenetic. Încă din acea zi în biroul generalului Scott, nu avusese nici o problemă în a născoci o listă lungă de motive pentru a părăsi castelul Dunnock pe cât de repede posibil după venire. Acum însă, dacă spera să o poată proteja pe Jane, trebuia să inventeze o scuză pentru a rămâne.

– Chiar dumneavoastră ați spus că situația de aici cere prezența cuiva care cunoaște castelul Dunnock, cineva cu abilități specifice. Poate nu știa nimic despre ce însemna să fii conte, dar cu siguranță era un al naibii de bun ofițer. Privirea lui se concentrează din nou asupra scrisorii. Iată sarcina pentru care putea să-și folosească toate talentele. Așa cum cred că știți deja, Robin Ratliff a primit amenințări cu moartea. Eu sunt aici ca să le investighez.

Capitolul 4

Jane deschise gura, dar nu reuși să scoată vreun cuvânt, în afară de câteva sunete înfundate, un suspin, un început de râs și un *mincinosul* care îi juca pe buze. Dintre toate explicațiile absurde pe care el le putea oferi, cea pe care tocmai o spusese era cu siguranță cea mai ridicolă.

– Vreți să spuneți că domnul Ratliff v-a angajat? îl testă ea, ca să se asigure că auzise bine.

– Vă surprinde asta?

– *Mă șochează*, mai bine zis, domnule Sutherland. Nu aş exagera nici dacă aş spune că *nu-mi vine să cred*. Mai că sunt tentată să spun că e *imposibil*. Ideea că Robin Ratliff a scris scrisori și a condus afaceri fără știrea sau ajutorul secretarei lui...

– A copistului, o corectă el zâmbind jucăuș, un zâmbet pe care ea și-ar fi dorit să-l deteste. Cu siguranță, doar nu vreți să insinuați că își implică umilul copist în toate deciziile pe care le ia, nu?

– Eu...

Ea se pregătea să-l atace. Două lucruri o opriră. Primul era că și ea mințea. Îl mințea pe el – pe toată lumea. Nu că minciunile altcuiva le-ar fi scuzat pe ale ei sau că ale ei o făceau să fie demnă de încredere. Doar că i se părea extrem de ipocrit să-l judece pentru că inventase un răspuns fără a ști de ce făcuse asta. Ea, dintre toți oamenii, înțelegea că putea exista un motiv foarte întemeiat. Ea, dintre toți oamenii, știa cât de riscant putea fi adevărul. Al doilea era că doar doi oameni știau despre amenințarea la adresa lui Robin Ratliff. Iar ea era unul din ei. Celălalt era autorul scrisorii. Ceea ce însemna că domnul Sutherland era...

Nu. Nu, bineînțeles că nu scrisese el blestemăția aia. O văzuse însă în timp ce-i cotrobăise prin birou – așa cum fusese clar că făcuse, indiferent cât de mult avea să nege. Fusese o greșeală din partea ei să o lase așa la vedere. Dar de ce ar fi presupus că existaseră

și alte amenințări? De ce ar fi pretins că fusese chemat aici pentru a investiga problema? Și, cum era clar că venirea lui nu avea nici cea mai mică legătură cu scrisoarea pe care tocmai o văzuse, ea tot nu avea un răspuns la întrebarea *ce-l adusesese* aici. Nu era nici sigură că-l credea când spunea că nu lucra pentru contele Magnus. Recunoscuse că venise pentru a discuta despre afaceri urgente, iar avocatul o avertizase că cea mai presantă treabă avea de-a face cu castelul Dunnock. Când domnul Sutherland descoperise că „domnul Higginbotham” pentru care călătorise de departe era, în fapt, femeia pe care el o cunoscuse cu mulți ani în urmă, surpriza de pe chipul lui fusese reală, de asta era sigură. O parte din ea chiar se întreba dacă nu cumva minciuna lui era o încercare stângace, drăgălașă, de a rămâne pentru a o cunoaște din nou pe ea.

Dacă așa stăteau lucrurile, oare ar fi trebuit să se simtă flatată sau îngrijorată de interesul lui?

Apariția lui bruscă îi amintise de zilele de mult uitate cu reuniuni și rochii frumoase, cu chicotit de după evantai, cu plimbări prin grădini luminate doar de razele lunii alături de un bărbat frumos. Ea nu-și permitea să se simtă singură. Dar, în această seară, se trezi amintindu-și cu drag de timpurile trecute, de perioada de dinainte de a-și da seama că, pentru a-și îndeplini visurile, cel mai bun – și mai sigur – drum era singurătatea.

Era tulburată. În mod clar tulburată. Trecutul rămânea trecut indiferent de cât de tentant era. Și nu avea nici un sens să pară afectată, căci asta nu avea să o ajute să afle adevărul. Poate că era mai bine să accepte, pur și simplu, șiretlicul lui, doar pentru a putea sta cu ochii pe el. Scuturându-se de cuvintele veninoase pe care se pregătise să i le adreseze, ea îi oferi în schimb un zâmbet. Avea să găsească o cale de a se descurca, așa cum făcuse deja de nenumărate ori.

– Se pare că Robin Ratliff încă are capacitatea de a mă surprinde, domnule Sutherland.

Chiar dacă schimbarea ei abruptă de comportament îl luase prin surprindere, el își reveni rapid.

– Cei mai buni povestitori sunt plini de surprize, doamnă Higginbotham. Eu, unul, cred că e plictisitor – și un pic suspicios – când lucrurile merg în conformitate cu planul. Bineînțeles că unele surprize sunt mai plăcute decât altele.

Înclină din cap către ea, ca și cum ar fi sugerat că ea era o surpriză plăcută.

– Ce drăguț din partea dumneavoastră să spuneți asta, domnule Sutherland. Nu mi-ar plăcea să fiu percepută ca fiind plictisitoare. Ea porni către birou, aproape atingându-l pe el în drum, și scoase briceagul din lemn. Îl așeză la locul lui obișnuit pe tăvița gravată, din argint, lângă călimara cu cerneală, ridică cele două scrisori, o împături pe cea de la avocat și o vârî în sertarul din centrul biroului, pe care îl încuie cu o cheie micuță pe care o scoase din corsetul ei. Sau suspicioasă, continuă ea.

El îi urmări aproape indiferent toate gesturile, cu excepția celui legat de briceag, și nici măcar acela nu-i aduse altceva în afară de o sprânceană ridicată.

– Aceasta este, presupun, genul de scrisoare la care vă referiți, nu-i așa?

Îi întinse documentul jignitor fără a privi spre el.

Nu avea să permită ca acele cuvinte pline de ură să se întipărească în mintea sau în sufletul ei. El luă scrisoarea, scrutând-o cu privirea mai mult decât era politicos să o facă înainte de a se concentra asupra documentului și de a-l citi cu atenție.

Ea îl privea, fascinată fără să vrea de modul în care lumina flăcărilor din șemineu îi evidenția trăsăturile puternice. Oboseala pe care o observase mai devreme fusese înlocuită cu un soi de stranie încântare. Îi plăcea asta – nu esența scrisorii, nu disconfortul pe care i-l cauzase ei, ci misterul, provocarea pe care o reprezenta. Când termină, întoarse pagina pentru a examina adresa și sigiliul care fusese rupt.

– A fost trimisă la Londra.

– Da, livrată editorului lui, Persephone Press, și apoi trimisă aici.

– Întotdeauna deschideți scrisorile adresate domnului Ratliff?

Tăcerea care se lăsase amenința să dezvăluie mai multe decât intenționase ea.

– Am permisiunea de a face acest lucru când este plecat, da. Ca nimic urgent sau important să nu fie scăpat din vedere.

– Hmm. Aproape ca o secretară. Își mută atenția către ea. Și e plecat des?

Ori de câte ori își imaginase ce ar fi putut să se întâmple dacă l-ar fi revăzut pe domnul Sutherland, acest interogatoriu alert

nu era pe lista ei. El, cu siguranță, era priceput la asta. Ea se simțea neliniștită, ceea ce el probabil și urmărea.

- Des, da.

- Și unde merge?

- Depinde.

„Depinde de cât de departe am nevoie să fie.”

Pe liniile familiare ale chipului lui apăru un zâmbet suspicios, și el scutură din cap.

- Presupun că eu nu am avut ghinionul de a-l rata.

Ea râse ușor.

- Când vă așteptați să revină?

- Eu... nu aș putea spune.

El păru ușor surprins de răspuns și apoi ridică scrisoarea din nou.

- Asta e tot? Nu mai e nici o pagină?

- Nu.

Un colț al gurii lui zvâcni. Ea nu avusese nici cea mai vagă idee că scepticismul putea să trezească gropițe așa cum făcea zâmbetul.

- Doamnă Higginbotham, ca să pot desluși această situație, o să am nevoie de cooperarea și de sinceritatea dumneavoastră.

Ea înclină ușor din cap, sugerând că-i înțelesese mesajul, și zâmbi dulce.

- Bineînțeles. Ce rost ar avea să nu fim sinceri unul cu celălalt?

Pentru câteva clipe bune, el pur și simplu o privi, fără a-i adresa vreun cuvânt, deși se vedea că-i stăteau mai multe pe limbă. Ea era sigură că strălucirea năstrușnică din ochii lui, surâsul de pe buzele lui se regăseau și pe chipul ei. Ca și cum fiecare din ei știa că celălalt nu era în totalitate sincer și, în loc să fie frustrați sau dezamăgiți de această descoperire, erau mai degrabă intrigati. Ce spunea despre ei faptul că un joc de-a șoarecele și pisica li se părea atât de atractiv? În cele din urmă, el râse delicat, oferindu-i ei această rundă.

- Pot să păstrez asta? întrebă el, deja împăturind scrisoarea și pregătindu-se să o vâre în haină.

- Bineînțeles.

Ea nu voia să aibă de-a face cu acel lucru. Ar fi trebuit de la început să arunce scrisoarea în foc. Deși, dacă ar fi făcut-o, oare domnul Sutherland ar fi găsit un alt pretext pentru a rămâne la Dunnock?

- Mai aveți și altele?

Ea miji ochii, prefăcându-se șocată de o asemenea întrebare.

– Nu. Dacă au mai fost altele, presupun că domnul Ratliff vi le-a dat pe toate.

Domnul Sutherland dosi scrisoarea cu grijă în buzunarul de la piept înainte de a-i arunca un zâmbet leneș.

– Tot ce avea, doamnă.

„Tot ce avea...” Cu alte cuvine, nimic. Oh, el era mult prea bun la asta, iar o asemenea concluzie nu ar fi trebuit să-i facă inima să bată nebunește. Sau, dacă era hotărâtă să bată, atunci ar fi trebuit să fie un indicator al neliniștii sau al fricii. Cu siguranță, nu ar fi trebuit să se simtă entuziasmată. Doar asta era, asta trebuia să fie – anii de izolare din Scoția puteau să fie puțin cam plictisitori.

Iar domnul Sutherland, în ciuda stării de frustrare pe care ea o simțise de când fusese anunțată de venirea lui, nu era plictisitor. Simplul fapt că îl văzuse de cealaltă parte a unei străzi pline de noroi, cu șapte ani în urmă, fusese suficient pentru a face inima unei tinere domnișoare să o ia la goană. Uniforma elegantă, strălucirea din ochii lui, accentul scoțian... avea un șarm neșlefuit, deși ea încerca să se convingă că acesta era efectul imaginației ei care îi juca feste.

Anii doar adăugaseră la masculinitatea lui: avea umerii mai lați, bărbia mai fermă. Ochii lui căprui încă străluceau. Acum însă, ea vedea ceva diferit în ei. Avea sentimentul că ochii aceia văzuseră multe lucruri, lucruri întunecate care făceau ca momentele de bucurie să fie cu adevărat prețioase. Avea un aer primitiv care o atrăgea acum la fel cum fusese atrasă de rusticul Scoției.

– Spuneți-mi, domnule Sutherland. Îi făcu semn să se așeze pe canapea. Ce ați făcut în armată?

El privea în jos către pernele care, spre nemulțumirea ei, erau cam pline de păr alb, ce se lipise cumva de tapițerie. Atena prefera să se așeze pe canapea în loc de pernuța ei de lângă șemineu.

Nimeni nu obișnuia să stea acolo. Cu toate acestea, situația putea fi ușor interpretată drept un eșec din partea angajaților ei sau chiar a ei de a ține lucrurile în ordine. Era cumva un semn de slăbiciune. De blândețe.

O parte din ea pe care alegea să nu o mai arate.

Spre surprinderea lui Jane, el nu se obosi să încerce să dea părul la o parte, indiferent de cât de inutil ar fi fost gestul. Tipic

pentru atitudinea de băiat rău pe care ea presupunea că el prefera să o arate.

Cu toate acestea, se strâmbă ușor când se așeză. Pernele erau moi, mult prea moi pentru ca oricine în afară de un copil sau un câine mic să se simtă confortabil, și tocmai de aceea îl invitase să ia loc. Nu ar fi fost înțelept să-l facă să se simtă prea confortabil aici. Cu toate acestea, simți o urmă de regret. Nu luase în considerație că, sub apăsarea greutății lui, canapeaua ar putea ceda și el ar putea ajunge pe jos. În cele din urmă, canapeaua rezistă, deși trosni de mai multe ori, în timp ce domnul Sutherland se foi inconfortabil, căci nu se mai putea bucura de avantajul înălțimii lui. Când privirile li se întâlneau din nou, el era încă amuzat și, da, știa prea bine ce urmărea ea.

– Sperați să vă doborâți adversarul rapid, doamnă Higginbotham? murmură el. O să țin minte asta.

– Adversar? Ce vreți să spuneți cu asta? întrebă ea legănându-se în scaunul de piele generos pe care și-l alesese, ceea ce avu imediat efectul nedorit de a-i ridica picioarele de pe podea într-un mod deloc flatant.

Pentru a-și ascunde râsul, el duse mâna la gură și spre obraz, zăbovind un moment pentru a scărpinga barba pe care ea o găsea fascinantă, apoi întinse mâna, sprijinind-o pe marginea canapelei, părând mult prea degajat. Ea își aminti prea târziu de jurământul de a nu-l invita să se așeze.

– Am fost în Indiile de Vest, doamnă, făcând aproape tot ce mi-au ordonat ofițerii mei, îi răspunse el în cele din urmă.

Ea zâmbi fără tragere de inimă.

– Aproape tot?

– Nu era bine să le cresc prea mult așteptările. Îi făcu cu ochiul. Cam în șase zile din șapte nu făceam nimic.

Gestul lui cu ochiul îi trezi ei fluturi în stomac, dar se calmă respirând încet, apoi folosi un ton manierat, care aproape mereu funcționa cu Agnes.

– Și în a șaptea zi ce se întâmpla?

– Păi, făceam un pic de căutări prin nisip.

Ea nu avea nici cea mai mică idee la ce se referea, cu excepția faptului că suna a ceva leneș și fără rost, dar cu siguranță nu așa era. Până la urmă, toată lumea știa că francezii și britanicii se luptau

de mult pentru supremație în Caraibe, ceea ce presupunea un număr mare de marinari, soldați și nave. Poate că ea nu știa ce însemna să cauți prin nisip, dar știa mult prea bine ce însemna să convingă pe altcineva de autenticitatea propriei persoane: o simplă văduvă care avea scris frumos, angajată să transforme manuscrisele unui autor în copii curate pentru editor. Oare ce era cu adevărat domnul Sutherland? I se părea fascinant să-l urmărească urzind povestea cu care intenționa să o păcălească. Sau cel puțin să încerce.

- Nu e de mirare atunci de ce sunteți atât de bronzat.

Îngrozitor de bronzat. Cu mult mai bronzat decât era permis unui gentleman. Iar ea cu siguranță nu se întreba dacă pielea lui pictată de soare era și la atingere la fel de călduroasă pe cât părea sau dacă pieptul și umerii lui erau la fel de bronzați pe cât îi erau fața și mâinile.

- Mărturisesc că, atunci când am zis că munca v-a dat talentele necesare pentru această sarcină, mă gândeam la ceva cu totul diferit.

- Oh? Ridică din sprâncene. Care sunt atunci, de fapt, talentele mele pe care ați dori să le testați?

De această dată, ea reuși cumva să nu roșească.

- Păi, dacă sunteți aici pentru a investiga o amenințare cu moartea, domnule Sutherland, asta nu înseamnă că e și un criminal prin preajmă? Dat fiind că se presupune că suntem cu toții în pericol, sperăm că sunteți un țințaș iscusit, un spadassin sau...

Tonul ei sigur deveni ușor mai pițigăiat.

- Nu vă temeți, doamnă, zise el către ea. Mă descurc cu arma mea.

Ea găsi zâmbetul lui leneș, sugestiv, straniu de liniștitor, ca și cum el credea că pentru a rezolva situația nu avea nevoie de alte tactici defensive în afară de replici istețe. Ea își dorise să pară sceptică, chiar indiferentă, față de posibilul pericol. Cu toate acestea, faptul că rostise cu voce tare amenințarea o făcuse să fie mai reală decât reușiseră rândurile prost scrise ale autorului. Ce ar fi fost dacă... ce ar fi fost dacă cineva chiar voia să-l ucidă pe Robin Ratliff - pe ea?

- Dar scopul, continuă el, pe un ton mai serios, este să nu ai nevoie de o armă pentru a-ți înfrânge oponentul. Dacă ai scos arma, lupta este deja pe jumătate pierdută.

Ea presupunea că el avea cumva dreptate.

– E treaba mea să-i anticipez mișcările, continuă el. Să fiu mai rapid. Mai deștept.

– Și toată... *căutarea prin nisip* v-a făcut mai rapid și mai inteligent, nu?

El puse mâinile în șolduri și se trase mai pe marginea canapelei, mai aproape de ea. În lumina focului, ochii lui străluceau precum whisky-ul din sticlă.

– Sunt încă viu, și asta e tot ce trebuie să știți.

Ea dădu să-i răspundă, dar nu reuși să scoată vreun cuvânt. Nu-i stătea deloc în fire să permită altcuiva să aibă ultimul cuvânt. Cu cărțile era mai ușor. Întotdeauna, în cele din urmă, găsea replica perfectă, așa că personajele ei nu erau niciodată în impas. Dar, în acest moment, nu se simțea nici deșteaptă și nici rapidă. Se temea. Era înspăimântată de ideea de a fi forțată să plece de la castelul Dunnock, prin mijloace cinstite sau nu. Se ridică iute.

– O să o chem pe doamna Murdoch să vă conducă în camera dumneavoastră.

Domnul Sutherland trebuia să fie obosit. Cu siguranță, a doua zi dimineată puteau să înceapă să-și dea seama de ceea ce voiau cu adevărat unul de la altul? Ea simțea nevoia să fie singură, să gândească. Această zi obișnuită de ianuarie luase o turnură la care nici cititorii lui Robin Ratliff nu s-ar fi așteptat.

Dar nici nu apucă bine să spună cuvintele, că se clătină nesigură și se așeză la loc. Camera se învârtea cu ea. Oh, era absurd de ridicol. Nu leșinase niciodată și, deși se întrebese cândva dacă experiența ar fi utilă pentru cercetare, acum nu era momentul.

În ciuda eforturilor canapelei de a-l ține prizonier, domnul Sutherland sări în picioare în momentul în care ea se ridică, un act demn de un gentleman – era cu mult mai cavaler decât se așteptase ea. Deși nici asta nu era în totalitate just. Nu avea nici un motiv pentru care să nu-l considere un gentleman. Dar nu o ajuta să-și revină nici faptul că el stătea aplecat deasupra ei. Un bărbat care călătorise zile bune și care purta haine umede nu avea nici un drept să miroasă atât de provocator, de proaspăt și de aromat.

El îi prinse și îi ridică mâna lipsită de vlagă de pe brațul scaunului și începu să-i maseze încheietura. Degetul lui mare, ușor bătătorit, se strecură dincolo de dantela fină a mânecii ei și trecu peste pielea ei delicată, acolo unde se simțea pulsul.

– Doamnă Higginbotham? Sunteți bine?

Ea ridică privirea către el și citi îngrijorarea în liniile fine din colțul ochilor și în zâmbetul lui crispat.

– Poate ar fi mai bine să vă conduc eu în camera dumneavoastră.

El se aplecă mai tare, ca și cum s-ar fi pregătit să o ia în brațe. Cu ultimele forțe, ea reuși să se retragă din strânsoarea lui și să stea mai dreaptă.

– Sunt bine, insistă ea, scuturând din cap. M-am ridicat prea repede, asta e tot.

Amabil, el făcu un pas în spate.

– Sun să o chem pe doamna Murdoch, nu?

El traversă camera către clopoțelul cu frânghie înainte ca ea să aibă timp să protesteze.

– Stați!

Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Agnes să se îngrijeze pentru ea și să facă târaboii. Reuși să se ridice, cu o mână sprijinindu-se de spătarul scaunului, pentru a se asigura că și rămâne în picioare de această dată. El se încruntă observându-i gestul.

– Căinii sunt cu Agnes – doamna Murdoch. Clopoțelul o să-i agite din nou. Și ceilalți servitori trebuie să fie în pat deja.

– Atunci, înseamnă că pentru această noapte m-am pricopsit cu canapeaua asta blestemată, nu? întrebă el făcându-i cu ochiul.

Oare își imagina ea sau accentul lui devenea mai puternic?

– Mai bine canapeaua decât pernele de pe jos, îi răspunse ea, adunându-și forța din modul în care el o tachina, privind către pătuțurile câinilor și apoi către el.

Dar el se uita dincolo de ea, către ușa care ducea în camera ei, ca și cum ar fi știut exact ce era în spatele ei. Presupunea că nu ar fi trebuit să fie deloc uimită dacă abilitățile lui includeau și cunoștințe exacte legate de planul etajelor de la castelul Dunnock – sau, cu mult mai probabil, o abilitate deosebită de a intui unde erau dormitoarele doamnelor.

Când privirea lui se opri din nou asupra ei, atracția nu mai putea fi negată, în ciuda distanței dintre ei. La fel de puternică

și de frapantă precum fusese cu șapte ani în urmă, când se priviseră la adunarea din Tenchley. Ea simți cum inima i-o ia la goană. Flacăra privirii lui avea efecte imediate și stranii asupra măruntaielor ei, așa că ea înfipse degetele cu mai multă fermitate în marginea suplă, din piele, a scaunului.

Nu-i era deloc greu să și-l imagineze ca pe un scoțian voinic din Ținuturile Înalte, în kilt, cu arma scoasă și ridicată... stând de pază la capătul patului ei... sau mai aproape...

– Presupun că un paznic n-ar strica în cazul în care demonul care a scris acea scrisoare decide să-și facă apariția, șopti ea.

El păru că ia în considerație cuvintele ei – atât cele spuse, cât și cele nespuse – dacă nu se înșela ea.

– Da, așa e, fătuc. Asta se prea poate. Vocea lui era mai joasă și mai călduroasă decât strălucirea din ochi, deși, de la acea distanță, expresia lui era imposibil de citit. E timpul să trezim câinii.

Trase de sfoara cu ciucuri de care atârna clopoțelul, apoi făcu o reverență surprinzător de rece, un memento al faptului că încă era soldat, în ciuda tuturor prostiilor pe care le înșirase despre căutatul prin nisip.

– O să mă întâlnesc cu doamna Murdoch la parter. Noapte bună, doamnă Higginbotham!

Zicând acestea, se întoarse și ieși atât de sigur de destinația lui, de parcă el ar fi fost stăpânul locului.

Un sentiment de ușurare – pentru că așa alege să o numească – străbătea tot trupul ei. Fusese cruțată de consecințele propriei slăbiciuni. Nu înțelegea cum de aproape *leșinase*! Până la urmă, nu era una dintre eroinele fragile ale lui Robin Ratliff, care să aibă nevoie de protecție. Iar domnul Sutherland nu era eroul ei.

Probabil, nici răufăcătorul, deși mințise despre motivul pentru care dăduse buzna la castelul Dunnock, sanctuarul ei. Ca să își recapete liniștea și pacea, ea trebuia să impună limite ferme. Trebuia să mențină barierele ridicate, nu să le coboare, așa cum șocul o determinase să facă în această seară.

„Asta e tot ce trebuie să știți”, îi spusese el.

– Oh, nu, nu e tot, zise ea cu voce tare într-o cameră goală, o replică nedemnă de istețimea vicleană și renumită a lui Robin Ratliff.

Suspînând, se sprijini din nou de scaun. Își simțea picioarele și brațele moi, ca și cum s-ar fi luptat să iasă din nisipuri mișcătoare,

zbătându-se chiar și atunci când era trasă inevitabil către mlaștina trecutului ei.

A doua zi, intenționa să afle dacă domnul Sutherland venise să-i ofere un colac de salvare sau să o împingă în prăpastie.

Capitolul 5

În tradiția medievală, scara circulară din turnul de sud fusese special gândită și construită pentru a întârzia – sau pe cât se poate preveni – o invazie. Spirala se îngusta la stânga, împiedicând urcarea unui războinic cu sabia ridicată. Scările erau atât de înguste, încât nu puteau fi urcate decât una pe rând. Și era imposibil pentru persoana care urca să vadă ce ofensivă îl aștepta la capăt.

Așa că, atunci când Thomas o întâlnește pe doamna Murdoch la câțiva pași de partea de jos a scării, bătrâna menajeră nu-l observă și sări în sus, iar Atena și Afrodita, care veneau în urma ei, o luară razna. Scara dirijă tăraboii în sus, un amestec năucitor de lătrat și țipete, aproape surzindu-l. Preț de un moment, rămăseseră în impas, servitoarea fiind mult prea speriată ca să se miște și Thomas neavând pe unde să treacă.

Dacă scara ar fi fost mai lată decât lățimea umerilor lui sau dacă treapta pe care stătea ar fi fost mai joasă cu jumătate de centimetru, atunci s-ar fi întors și ar fi urcat înapoi. Își folosisese toată stăpânirea de sine pentru a-i spune noapte bună lui Jane și pentru a ieși din acea cameră. În această seară, i se întipărise în minte o nouă imagine cu ea: palidă, tremurând, aproape copleșită – și el aproape că o strânsese în brațe și îi promisese să o țină în siguranță pentru totdeauna. Dar ea nu avea încredere în el mai mult decât aveau câinii ei.

Și pe bună dreptate.

Cu șapte ani în urmă, el plecase din Sussex fără o vorbă. Nu era de mirare că ea îl primise cu atâta răceală. Să reapară în viața ei la fel de abrupt precum plecase? Și apoi, nici măcar să nu fie onest cu ea cât să-i povestească ce făcuse în anii care se scurseseră sau motivul pentru care venise aici în această seară?

Îi fusese cu mult mai greu decât își imaginase să o mintă. Greu, dar necesar. El nu știa ce amenințări sau ce probleme avea castelul.

El nici măcar nu o cunoștea pe ea – cu siguranță nu cunoștea femeia în care se transformase. Să-i povestească ei sau oricui adevărul – că-și petrecuse cea mai mare parte din viață servind ca spion și că acum moștenise un ducat pe care nu-l voia – însemna să închiadă un capitol din viața lui pentru totdeauna. Și așa fusese periculos de aproape de a se da de gol.

– Gata, gata, fetelor, imploră Agnes, chinuindu-se să prindă câinii fără a-și pierde echilibrul.

În cele din urmă, lui îi veni ideea de a se lipi de peretele curbat, iar câinii trecură de el, târându-și obosiți trupurile maro cu alb.

– Vai, domnule, îmi pare așa rău, îi mărturisi servitoarea când ecoul lătratului câinilor se pierdu. Clopoțelul i-a pus pe jar, dar mereu sunt agitați în preajma bărbaților.

– Doamna Higginbotham o să se bucure să-i vadă, cred. Cu siguranță, avea să se simtă mai alinată de prezența lor decât de a lui. Mi-a spus că ați fost într-atât de drăguță încât să pregătiți o cameră pentru mine, doamnă Murdoch.

– Da, așa e, domnule...

– Sutherland.

Bătrâna zâmbi generos.

– Ah, mi s-a părut că am auzit un pic de accent scoțian în vocea dumneavoastră.

– Un pic, da, recunosc el, deși fără mare tragere de inimă, amintindu-și de acuzația lui Jane. Întinse mâna pentru a o ajuta pe servitoare să treacă dincolo de întorsătura periculoasă ca să coboare scările. Dar am fost plecat de mai bine de zece ani.

– Ah, bine. Ea flutură din mână ca și cum ultimul deceniu nu însemna mare lucru, deși el ar fi preferat ca ea să-și țină mâna lipită de peretele de piatră, de dragul echilibrului. Ești acasă acum.

Așa să fie? Cum de putea un loc să fie atât de familiar, dar, în același timp, atât de străin? Dar putea să spună același lucru și despre Jane.

Ajunsă la capătul scărilor, doamna Murdoch porni vioi pe același coridor pe care el mersese mai devreme cu Jane.

– De cât timp e doamna Higginbotham la Dunnock?

Ea îi răspunse imediat.

– De cât timp e și domnul Ratliff.

Oare era evazivă în mod intenționat? Un pas de-al lui era cât doi de-ai ei, așa că în scurt timp o ajunse pe servitoare din urmă.

– Și cât înseamnă asta, mai exact?

– Oh, de câțiva ani.

„Aproape șase.” Știa măcar atât din hârtiile pe care generalul Scott i le dăduse. Dar bineînțeles că acea cronologie nu ieșea la socoteală cu anul dintre întâlnirea lor în Sussex și venirea ei în Scoția. Cu perioada în care ea fusese căsătorită și ulterior rămăsese văduvă și acceptase să călătorească către ceea ce englezii, care nu știau prea multe, ar fi numit capătul lumii. Când doamna Murdoch îl grăbi prin Sala Mare, el începu să se întrebe dacă nu cumva ea decisese să-l dea afară în loc să-i arate camera.

– Dougan v-a lăsat lucrurile în conacul de la poartă, îi explică ea. Acolo veți avea un pic de intimitate.

Un pic de intimitate și pentru Jane. Odată ce ușa castelului avea să se închidă, el avea să dispară din preajma ei, deși rămânea în continuare pe moșia Dunnock. Poate că subestimase un pic instinctele protectoare ale servitorilor. Aproape imediat, regretă că plecase fără haină și mănuși. Aerul umed și rece îl făcu să se gândească deodată cu un dor neașteptat la transpirație, nisip și bâzâit de țânțari. Din nou, îl blestemă în tăcere pe generalul Scott pentru că insistase să vină la Dunnock. Dacă se lua după primirea rece pe care Jane i-o servise, atunci nici măcar întâlnirea lor neașteptată nu mai putea salva această călătorie. Doamna Murdoch se întoarse cu fața către el, avea obraji roșii, iar ochii îi străluceau.

– Nimic nu e mai bun ca aerul proaspăt pentru a-i aminti unui scoțian că este din Ținuturile Înalte, insistă ea.

Ecoul explicației lui ridicole pentru accentul lui îl forță să zâmbească ironic.

Conacul era format dintr-o suită de camere care fuseseră construite în peretele fortăreței, acolo unde în zilele lungi paznicii își duseseră veacul, dormiseră și păziseră domeniul prin ferestrele înguste din pereți. Preț de o clipă și fără mare interes, se întrebă dacă avea să împartă camerele întunecate și umile cu Dougan. Dar când doamna Murdoch împinse ușa cu umărul...

– Se mai întepenește câteodată, întotdeauna a fost așa, zise ea.

El văzu că încăperile din spatele ușii, fostele cabine ale paznicilor, fuseseră transformate. Apartamentul era spațios și modern,

mobilat cu gust. Trecură printr-un birou către camera de primire și dincolo, către ceea ce părea a fi un dormitor.

– Intendentul lui Lord Magnus, domnul Barrie, a trăit aici mulți ani, îi explică doamna Murdoch. El – contele adică – a închis restul castelului și a renunțat la majoritatea servitorilor. Nu a vrut să-și bată capul cu el, din ce se pare. Apoi, după ce domnul Barrie s-a îmbolnăvit și a murit, a venit domnul Ratliff.

Thomas încercă să pară interesat.

– Dar domnul Ratliff nu este... El se opri brusc, înghițindu-și cuvintele. Cine se ocupă de pământ? schimbă el subiectul.

Ea ridică din umeri.

– Cineva din Glasgow? Sau poate din Londra.

„Edinburgh”, mai că-i venea să o corecteze. Dar oricare din acele orașe era, în mod clar, cu mult peste imaginația servitoarei.

– Doamna Higginbotham primește, din când în când, scrisori de la el.

Mai multe scrisori – și, cel mai probabil, și neplăcute – despre probleme pentru care ea nu putea face multe lucruri. Cu siguranță, ea ajunsese să se teamă de venirea poștei.

– M-am gândit că, poate, dumneavoastră, ați... venit să vedeți cum stă situația.

Doamna Murdoch își împreună mâinile în față și îl privi cu subînțeles.

„Oare arăt ca un intendent?”

Se feri să întrebe, temându-se că răspunsul ar putea fi da. Deși, cu fața lui bronzată și cu cizmele jerpelite, poate că nu mai arăta suficient de domn nici pentru așa ceva.

– Am venit ca să investighez o scrisoare de amenințare la adresa domnului Ratliff, zise el.

Nu era tocmai o minciună. Intenționa să descopere cine scrisese blestemăția aia, deși acum era mult mai preocupat de pericolul care o păștea pe Jane. Nu era nevoie în nici un caz să-și asume mai multe roluri. Cât timp avea să se ocupe de investigația privind scrisoarea, putea să afle care era și situația reală de la Dunnock. Cu siguranță, asta răspundea ordinului pe care îl primise de la generalul Scott.

Servitoarea miji ochii auzind despre posibila amenințare.

– Spuneți-mi, ce fel de chiriaș a fost domnul Ratliff? întrebă el.

Ea rămase surprinsă auzindu-l și își lipi mâinile împreunate de trup, ca și cum ar fi păzit ceva – un secret? Sau poate că era doar o servitoare loială care nu îndrăznește să vorbească despre afacerile stăpânului?

– Nu aş putea spune, domnule Sutherland.

– De ce nu?

– Păi, nu l-am întâlnit niciodată.

– Niciodată...?

Ea încuviință strâmb din cap.

– E retras, așa e. Își petrece majoritatea timpului peste hotare.

Cu siguranță, ea găsea straniu un asemenea comportament.

Cercetare, așa îi spusese Jane. Cine și-ar fi imaginat că asemenea cărți pline de fantezii aveau nevoie de atât de multă cercetare?

– Da, doamna Higginbotham a zis în treacăt că este în Edinburgh acum.

– Ah, este?

Ea nu păru surprinsă și nici interesată.

– Păi, mai mult e plecat decât e aici, și asta e un fapt.

Era un comportament curios, asta cu siguranță. Dar, din nou, generalul Scott îi sugerase că așa ceva era de așteptat. Altfel, cine ar fi dat atâția bani pentru a trăi la Dunnock? Sau *pentru a nu trăi*, din câte se părea.

– Vă mulțumesc, doamna Murdoch. Mi-ați fost de mare ajutor.

Făcându-i semn cu mâna, o repezi înapoi în birou.

Servitoarea se conformă repede și, după ce făcu o reverență surprinzător de sprintenă, deschise ușa îndărătnică și ieși înapoi în curte. În urma ei, o adiere rece de vânt și câțiva fulgi de zăpadă își croiră drum în cameră. De îndată ce ușa se închise, el se apucă să cerceteze împrejurimile, un obicei împământenit care ajuta orice soldat să nu fie luat prin surprindere în locuri nefamiliare. Biroul era mic și pătrat, cu o podea de piatră goală și cu pereți vopșiți în alb. Mobila simplă era suficientă pentru a ține registrele și pentru întâlniri cu chiriașii: o masă, o pereche de scaune din lemn și un birou.

Oare cât timp trecuse de când se ocupase cineva acolo de treburile proprietății?

Abandonă întrebarea și dădu să încuie ușa. Îl cunoscuse pe domnul Watson, agentul contelui – *al lui* – în Edinburgh, însă nu fusese

impresionat. Dar nu avea nici un motiv pentru care să creadă că afacerile de la Dunnock nu puteau fi gestionate de la distanță, dacă găsea persoana potrivită. Nu-și mai putea rezolva dilema prin angajarea „domnului Higginbotham”. Cât putea să-i ia să găsească un intendent demn de această poziție? Ce fel de decizii trebuia să ia între timp?

„La naiba și fir-ar să fie!”

Ca și cum spera ca întrebările să nu-l urmeze, se grăbi în camera de primire, unde focul care ardea în șemineu făcea spațiul mai primitiv și călduros. Lambriul părea să fi fost pus cândva în secolul trecut, și majoritatea elementelor de mobilă păreau și ele din altă generație, deși erau mai elegante decât cele din birou, cu un covor de lână pe jos și câteva printuri decorative, ieftine, pe pereți. Canapeaua părea la fel de primitoare ca aceea pe care șezuse cu o oră în urmă. Tava bine dotată cu ceai de pe masa de lângă șemineu făcea ca încăperea să fie mai primitoare. Se simțea că focul fusese aprins recent, căci în aer mustea miros de umezeală și îmbăcseală. Altfel, totul părea pregătit pentru musafiri. Dar, bineînțeles, Ratliff nu era niciodată aici ca să primească oaspeți...

Ridicând lumânarea de pe mäsută cu o mână și ținând o bucată de prăjitură cu prune în cealaltă – nu mai mâncase de când plecase din Perth, cu ore bune în urmă –, Thomas își croi drum către dormitor. La fel ca în camera de primire, pereții erau din lemn și mobila era veche, dar confortabilă. Cineva, probabil doamna Murdoch, făcuse patul cu lenjerie curată, iar Dougan îi lăsase cufărul și geanta sprijinite de un perete. Deși încăperea era la distanță de intrare, era cea mai friguroasă, iar el nu zăbovi. Despachetatul putea să aștepte până dimineață. Înapoi în camera de primire, servi restul bucatelor lăsate pe tavă, care includeau o cină zdravănă și o jumătate de carafă de whisky, pe care o descoperi cu uimire. Îi plăcea din ce în ce mai mult de doamna Murdoch.

Sătul și la căldură, se sprijini înapoi în scaun și își slăbi lavaliera. Dincolo de trosnetul și de șuieratul focului, liniștea din cameră era apăsătoare. Nu mai auzea răgetul plictisit al oceanului și nici ciripitul păsărilor. Amintiri dintr-o viață pe care o trăise atât de mult timp.

Duse un deget pe sub guler și slăbi și mai mult lavaliera; hainele și manierele unui adevărat gentleman îl iritau acum. Cândva,

și fuseseră familiare. Dar nu se potriveau cu rolul care-i fusese ordonat în Indiile de Vest, așa că le abandonase în favoarea hainelor jerpelite și a părului neingrijit, a unui personaj care nu putea fi bănuțit că era agent britanic aflat în misiune de spionaj în căutarea locurilor de ancorare a navelor franțuzești. În Dominica, el fusese un excentric – scoțianul nebun care băntuia plajele și care obișnuia să bea prea mult.

Acum, trebuia să-și dea seama care era rolul potrivit de jucat aici. Cercetă încăperea, iar privirea i se opri asupra carafei; se aplecă și turnă din lichidul de culoarea chihlimbarului într-un pahar. Simțea usturimea whisky-ului. Nu era destul, dar era un început. Săltă carafa, salutând batjocoritor, și apoi umplu paharul din nou. Încuietoearea cu siguranță înghețase până acum, și el nu avea pe ce plajă să mai băntuie, în orice caz, dar nu găsea nici un motiv pentru care nu putea să rămână scoțianul nebun care bea prea mult.

După câteva momente în care privi focul prin conținutul paharului din mână, așeză paharul înapoi pe tavă, neatins, și vârî mâna în buzunar pentru a scoate scrisoarea anonimă. De una singură, nu reprezenta cine știe ce mare indiciu – hârtia nu era marcată, iar scrisul era în mod clar mascat. Oare chiar nu mai fuseseră și altele? Și, dacă fusese o singură amenințare, oare exagerase el cu privire la însemnătatea ei? Reacția lui Jane la spusele lui cum că venise să investigheze situația fusese mai mult decât sceptică, ca și cum nu doar că era puțin probabil ca Ratliff să-l fi angajat, ci era de-a dreptul imposibil. Ca și cum ar fi știut că el mințea.

Absent, frecă cu degetul mare zona în care briceagul străpunsese hârtia. Ea nu fusese înspăimântată de scrisoare. Fusese furioasă. Furioasă pentru Ratliff? Poate. Dar mai era ceva la mijloc, un detaliu care îi scăpa. Se simțea pe jumătate tentat să caute o copie a cărții *Mireasa necromantului* doar pentru a vedea despre ce era toată tevatura.

După ce apucă hârtia și așeză documentul în buzunarul de la piept, se ridică. Un somn bun avea să-i limpezească mintea. Apoi putea să afle cine se ocupa de poștă în sat și să adune informații de acolo. Oare ce fantome din trecut, ce foști prieteni avea să găsească? În Balisaig, cineva avea să-l recunoască, negreșit. Nu drept Magnus, bineînțeles. Ci drept flăcăul neastâmpărat care venea odată cu vara pentru a-și scoate bunica la tot soiul de distracții. Trecu cu dosul

palmei peste barba nerasă. Poate că ar fi trebuit să se gândească la o deghizare. Putea să-și fi lăsat barba să crească pe durata călătoriei. Sau cel puțin mustața...

În loc să pornească spre dormitor, se îndreptă către ușă și ridică zăvorul – simțea nevoia să mai arunce o privire. Anii de pe insulă, săptămânile pe mare... se simțea un pic dezorientat, un pic copleșit să fie închis într-o cameră fără ferestre. Deschise ușa, întrebându-se, în timp ce aceasta trepida din toate încheieturile, cum de reușise doamna Murdoch să facă față balamalelor vechi și greutății ușii. Simți vântul lovindu-l puternic în față; lemnul solid de stejar înăbușise vacarmul de afară la fel de bine precum pereții de piatră. Curtea era goală și nu se vedea nici o lumină nicăieri. Dunnock se vedea în spate, o umbră apăsătoare contra unui cer întunecat, lipsit de stele.

Ușile castelului pe care doamna Murdoch le închisese în spatele ei erau singura cale de intrare în curtea interioară, gândită de constructori ca o a doua linie de apărare împotriva oricărui intrus care reușea să străpungă peretele exterior și să treacă de paznicii din conac. Deși nu era extrem de familiarizat cu schița castelului, știa că dormitoarele erau situate în partea opusă, unde pereții înalți și mlaștina erau un ultim bastion al siguranței. Prin faptul că îl cazase aici, doamna Murdoch reușise imposibilul: îi arătase unui străin ospitalitate, dar reușise să-l țină la distanță de toate lucrurile valoroase.

Dar singura comoară care îl interesa la Dunnock era Jane.

Oare ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi acceptat oferta ei de a petrece noaptea pe acea canapea oribilă sau pe pernele din fața șemineului? Dormise în condiții mai rele, iar disconfortul ar fi fost un preț mic de plătit pentru șansa de a fi în apropierea ei. Dar bineînțeles că ea îl tachinase – sau cel puțin intenționase să-l tachineze. Nu avea nici ea încredere în chimia dintre ei, și acesta era, fără îndoială, un semn al rațiunii ei.

Acum însă, în timp ce privea în marea de întuneric, se trezi întrebându-se dacă o văzuse cu adevărat în această seară sau dacă a doua zi avea să se trezească dintr-un nou vis cauzat de febră. Și, dacă era așa, poate că și restul era un coșmar. Simți un fior rece de aer străfulgerându-l și începu să tremure. Scuturând din cap la propria stângăcie, închise ușa și o încuie. Pentru acum, cel puțin, ea era în

siguranță în turnul ei. Și, cum Ratliff își lăsase câinii în urmă, Atena și Afrodita erau cu ea, gata să dea alarma. Abia când se pregăti de culcare și se vâri între așternuturile reci înțelese comentariul doamnei Murdoch despre vacarmul făcut de câini.

„Întotdeauna sunt agitați în preajma bărbaților.”

El presupusese că ea se referise la faptul că animalele bărbatului detestau alți bărbați.

Era un pic ciudat totuși. La fel ca Ratliff, de altfel. Singurătatea, absențele îndelungi – toate conturau portretul unui bărbat straniu, întunecat, pe care doar Jane părea să-l cunoască foarte bine.

Thomas se înșelase când spusese că ea nu se schimbase. Fata pe care o cunoscuse fusese deschisă, încrezătoare – prea încrezătoare, poate.

Femeia de acum era rezervată, precaută și ridicase multe ziduri. Oare ce se întâmplase de se transformase așa?

El se holbă la tavan, așteptând ca patul să se încălzească suficient pentru a adormi.

Nu-i spusese adevărul lui Jane despre cine era și nici despre motivul pentru care venise.

Dar începea să suspecteze că nu era singurul care avea secrete.

Capitolul 6

Jane stătea întinsă pe spate, holbându-se la tavanul patului ei cu baldachin, cu Atena și Afrodita cuibărite confortabil de o parte și de alta. Patul fusese singura ei indulgență, cu așternuturi de mătase, cu un număr extravagant de perne și cu draperii vișinii din catifea, plisate, alunecând în cascadă din vârful aurit. Orice femeie merita un asemenea pat, numai pentru ea – bine, îl împărțea cu câinii ei. Era raiul în care se putea retrage atunci când se simțea lipsită de inspirație sau când critici trufași își dădeau cu părerea.

Însă, în această noapte, deși patul era la fel de confortabil ca întotdeauna și era târziu, nu putea să adoarmă. Simțea fiori de neliniște prin tot corpul, precum o mâncărime plasată într-un loc inconfortabil și care cerea să fie scărpinită în cel mai inoportun moment. Se simțea la fel de neliniștită cum fusese și mai devreme în acea seară, poate chiar mai mult, deși își repeta că nimic nu se schimbase cu adevărat.

Ea era în siguranță – autorul acelei scrisori trimisese scrisoarea la Londra, nu aici, așa că era evident că nu știa unde locuia.

Încă avea în chirie castelul Dunnock și nu primise nici o informație oficială că lucrurile aveau să se schimbe în privința asta.

Munca la cartea *Captiva tâlharului* avansa frumos.

Singura diferență între noaptea trecută și cea de azi era venirea domnului Sutherland, ceea ce nu însemna mare lucru pentru că... Suspină îndelung. Atena protestă contra mișcărilor pernei ei umane și duse o lăbuță peste brațul lui Jane, pentru a o ține locului.

Jane își tot repeta de mai bine de o oră sau chiar mai mult că nu avea de ce să se agite din cauza domnului Sutherland. Chiar dacă își făcuse apariția din neant, în aceeași zi cu acele blestemate scrisori. Chiar dacă explicația pe care i-o oferise era o minciună gogonată. Chiar dacă era clar că intenționa să rămână și să-și vâre nasul în treburi care nu-l priveau... Sau poate îl priveau? Chiar dacă

odinioară ea fusese îndrăgostită de el. Înăbuși un nou suspin. Indiferent de cât de mult încerca, nu-și putea potoli neliniștea. Poate că el nu era periculos, dar cu siguranță avea să-i aducă probleme.

Cu mulți ani în urmă, ea luase decizia de a închide definitiv o ușă pentru a deschide alta. Momentele, oamenii, locurile – fuseseră toate închise și bine ascunse în cel mai întunecat colț din cel mai adânc sertar al memoriei ei. Acum însă, în ceea ce ar fi putut la fel de bine să fie una dintre scenele din romanele ei, cutia în care își îngropase trecutul începuse să zornăie amenințător. Ce era în interior era încă viu și voia să iasă la lumină.

Și era doar vina lui Thomas Sutherland.

Și ea nici că se gândise – bine, poate un pic – la el în toți acești șapte ani. Fusese un adevărat șoc să descopere că atracția pe care o simțise față de el la 17 ani nu dispăruse. Ea presupunea că nu era tocmai surprinzător ca o femeie tânără să fie atrasă de un gentleman chipeș, să se bucure de ochii lui strălucitori și de zâmbetul șarmant, să se întrebe cum ar fi să își treacă degetele prin părul lui brunet și ondulat.

Dar întotdeauna fusese mai mult de atât.

Acum, la fel ca atunci, el emana încredere. Încredere lipsită de aroganță, ceea ce în experiența ei era o raritate, în special în rândul bărbaților tineri. Ceva din modul în care se purta, disponibilitatea lui de a râde de el însuși – ea nu mai cunoscuse nimic asemănător, nici înainte și nici de atunci. Ea... dacă era sinceră, îl invidia pentru asta.

Era mândră de succesul ei, încrezătoare în abilitățile ei creative. Cu toate acestea, neliniștea încă o măcina. Nu exagera nici dacă ar fi numit asta frică, deși nu știa exact *de ce* se temea. Pentru a menține lumea pe care și-o crease avea nevoie de control, de precauție și, da, de discreție. Spre deosebire de alții, ea nu-și permitea să fie relaxată.

Dar când șarmul intoxicant al domnului Sutherland era combinat cu modul în care o privise cu ani în urmă – modul în care o privise și în această seară –, nu era greu de înțeles de ce era trează, gândindu-se la el, chiar dacă nu ar fi trebuit.

Prima dată când îl văzuse pe domnul Sutherland fusese într-un magazin. Fratele ei Jonathan se opri să-și cumpere ceva, cel mai probabil un pachet de jeleur, în drum spre parohie, unde pastorul îi oferea meditații la greacă de trei ori pe săptămână. Deși Jonathan

poate că nu trecuse de vârsta la care știa că nu era bine să chiulești ca să mergi la pescuit, cu siguranță știa prea bine că nimeni nu avea de câștigat dacă făcea asta. Oricum, trecuse de vârsta la care să aibă nevoie ca sora lui să-l conducă la parohie. Dar Jane se atașase rapid de acest obicei, care-i oferea trei ocazii perfecte pentru a ieși din casă.

Când clopoțelul de deasupra ușii magazinului începuse să sune, anunțând venirea unui alt client, ea se întorsese din obișnuință, o mișcare care-i permitea să-l cerceteze mai bine pe bărbatul pe care îl observase stând de cealaltă parte a drumului. După cum era îmbrăcat, ea presupusese că el era unul dintre ofițerii care ajunseseră recent în Tenchley. Zvonurile din sat spuneau că erau staționați temporar pe coastă în timp ce așteptau noi ordine. Will Ford, proprietarul magazinului, îl salutase din spatele tejghelei, și străinul, domnul Sutherland, îi răspunsese cu un accent scoțian plăcut, care răsunase atât de incitant în urechile ei. Vorbea cu Will, bineînțeles. Dar se uitase la ea. Ea nu-și amintea să fi văzut în ochii altcuiva admirație. Până și mama ei când o privea se strâmba și scutura din cap. Tatăl ei se încrunta des. Până și Julia Holloway, cea mai bună prietenă a ei, o privea cu milă și o considera ștearsă.

Nimic din ceea ce trăise Jane nu o încurajase să fie mai indulgentă cu sine. Când se uita în oglindă, vedea ceea ce toți ceilalți vedeau – sau ce presupunea ea că vedeau: o fată dizgrațios de masivă, cu păr șaten care refuza să stea ondulat indiferent de ce-i făcea. Ochii ei albaștri, deși aveau o nuanță plăcută, nu erau suficient de fascinanți pentru a o face memorabilă.

Dar dacă se lua după chipul domnului Sutherland – după strălucirea din ochii lui, după începutul de zâmbet –, el părea să vadă ceva ce restul nu reușeau. Însălmântată de atenția lui, suspectând că era o farsă, ea se întorsese repede și se prefăcuse ocupată cu o înșiruire de panglici cam urâte. Bărbații tineri în haine roșii se așteptau la foarte multă atenție și în general o primeau. Ea refuză să-i răspundă la așteptări.

Dacă s-ar fi gândit atunci că prima lor întâlnire avea să fie și ultima, poate că nu s-ar fi comportat atât de neobrăzat. Trei zile mai târziu, ea servea ceaiul la familia Holloway, unde avea voie să meargă neînsoțită, în mare pentru că locuința lor era foarte aproape de a tatălui ei, dar mai ales pentru că Sir Richard era primarul din

Tenchley și era la fel de protector cu Jane cum era cu propria lui fată. Din acest motiv, ea, cu siguranță, nu se așteptase să găsească printre invitați trei ofițeri. Sir Richard făcuse prezentările:

– Domnișoară Quayle, vi-l prezint pe locotenent Sutherland.

Ea făcuse o reverență stranie, care devenise și mai ciudată prin faptul că nu-și putea lua ochii de la privirea lui, care-i spunea că și el o recunoscuse. Ca răspuns, el făcuse o plecăciune.

– Îmi face plăcere să vă cunosc, domnișoară Quayle.

După-amiaza se transformase în seară, ceaiul – în cină și cărți. El abia dacă se dezlipise de ea. În cele din urmă, ea decisese că, dacă el era hotărât să fie galant, atunci și ea avea să facă un efort să fie amuzantă. El ascultase cu atenție poveștile ei despre sat și locuitori, și amândoi râseseră cu poftă, deși ea nu intenționase să fie amuzantă. El îi spusese că avea darul de a povesti. De mai multe ori, surprinsese și privirea încurajatoare a Juliei de cealaltă parte a camerei.

Când Sir Richard o condusesese acasă și tatăl ei se încruntase din cauza orei târzii, ea se așteptase din nou ca acela să fie sfârșitul poveștii. Însă, două zile mai târziu, după ce-l condusesese pe Jonathan la parohie și se așezase pe banca din fier de afară pentru a-l aștepta, domnul Sutherland își făcuse apariția de nicăieri ca să-și țină companie.

De fiecare dată de atunci, timp de mai multe săptămâni, ei își petreceau timpul împreună cât Jonathan era la lecții. Se plimbau seră braț la braț, sub mângâierea soarelui dulce de septembrie, în cimitirul neîngrijit al parohiei – o locație ideală pentru a o vrăji pe o scriitoare de romane gotice, deși ea nu îndrăznise să-i vorbească domnului Sutherland despre creațiile ei și încercase să nu se gândească la atenția lui ca și cum ar fi curtat-o. El îi povestise despre Scoția și despre viața în armată, și ea fusese neașteptat de fascinată de ambele – fascinată de el și se fascinația lui inexplicabilă pentru ea. La sfârșitul acelor săptămâni idilice, fascinația se transformase în ceva mai mult – ea îi promisese cu încântare mai multe dansuri la viitoarea adunare din sat.

Însă în ziua adunării ea se temuse că nu avea să se țină de promisiune. Afară, ploaia amenința să cadă. Mama își revenea dintr-o răceală și refuzase să iasă. Tatăl întârzia din cauza unor afaceri în satul vecin și era așteptat acasă abia după miezul nopții.

Sir Richard Holloway salvase din nou situația. Rugămințile lui speciale în numele Juliei o îmbunaseră pe mama lui Jane care îi oferise acesteia acceptul de a merge cu ei. Ea se chinuise să arate cât mai bine fără a atrage atenția sau speculațiile nedorite ale mamei și ale fratelui ei. Se rugase să nu plouă și rămăsese complet uimită văzând că rugăciunea îi fusese ascultată. Intrase în sala de bal la brațul stâng al lui Sir Richard – Julia fusese în dreapta lui – și cercetase încăperea cu ochi nerăbdători.

Când nu văzuse nici urmă de vișiniu pe nicăieri, inima ei prostuț, de fată, aproape că se sfărâmasese.

Domnul Sutherland și ceilalți ofițeri ajunseseră foarte târziu. El o găsisese în colțul cu plante agățătoare, fix când toată lumea se împrăstia ca să meargă la cină. Deși dansul se terminase deja, ea, dezamăgită, își pusese mâna într-a lui așteptând să fie condusă în salonul de cină. În loc de asta, el o condusesese afară, în ceea ce părea a fi o grădină, deși o brumă timpurie o lăsase stearpă. Timp de mai multe clipe, se plimbaseră în liniște înainte ca el să-și adune – nu, nu *curajul*; ea nu credea că-i lipsea curajul – determinarea, atunci, de a-i spune că întârzierea fusese cauzată de faptul că unii ofițeri își primiseră ordinele foarte târziu în acea zi. Chiar ordinele lui aveau să ajungă în curând.

Cu toate că se aștepta la așa ceva, vestea o lăsase fără respirație. Timpul pe care îl petrecuseră împreună, deși în mare erau clipe furate pe ici, pe colo, oferise culoare zilelor ei mohorâte. El nici nu apucase să-i spună bine cuvintele, că ea își simțise privirea întunecată.

Atunci, el o privise cu acea strălucire năstrușnică în ochi care o copleșise.

– Domnișoară Quayle, pot să vă fur un sărut?

Ea auzise zvonurile despre soldați care se foloseau de viitorul lor nesigur, periculos, pentru a obține favoruri de la tinere domnișoare, favoruri care nu mai puteau fi luate înapoi. Nici măcar ofițerii nu erau mereu gentlemen.

– E păcat să furi, domnule Sutherland, îi răspunsese ea pe un ton adecvat, cu un amestec de dorință și durere. Și nu aş vrea să am păcatele altcuiva pe conștiință. Apoi, rămăsese fără răsuflare și își umezise buzele înainte de a continua: Dar o să vă ofer unul.

Ea așteptase cu ochii închiși, cu buzele strânse, cu inima înghețată în piept, în timp ce el dusesese degetele sub bărbia ei și buzele,

delicat, peste ale ei. O adiere de plăcere, un val de căldură și primul ei sărut – sărutul lor de rămas-bun, îl numise ea –, și gata, trecuse.

El era, ea era sigură de asta, un bărbat experimentat. Și, cu toate acestea, când se retrăsese și își îndreptase spatele, ea văzu-se o sclipire de uimire pe chipul lui. Și apoi îi vorbise pe un ton ușor nesigur.

– Îmi permiteți să vă vizitez mâine acasă?

Acasă. Era greu să nu-și imagineze ce avea să vorbească el cu tatăl ei. Poate că în acea seară nu era sfârșitul până la urmă, ci începutul? În spatele lui, stelele își făcuseră apariția. Norii se risipiseră. Inima ei, care aproape se oprise în loc cu secole în urmă, începuse din nou să bată. După o scurtă ezitare, încuviințase din cap la întrebarea lui.

Oare o făcuse? Nu aflase niciodată, pentru că până dimineața ea...

Trânti nemiloasă capacul cutiei amintirilor ei înainte ca altceva să mai evadeze.

Evenimentele care urmau ar fi trebuit să-l alunge pe Thomas din mintea ei. În loc de asta, ea își amintea de acele săptămâni minunate cu el, cu o claritate perfectă, când fusese naivă, suficient de visătoare încât să creadă în dragoste la prima vedere, așa cum se povestea în romanele de iubire. Însă, din noaptea balului, ea fusese obligată să se confrunte cu realitatea. Acum știa exact cum erau țesute acele povești. Înțelesese sursa puterii lor și o folosisese pentru propriile mijloace.

Atentă să nu deranjeze câinii, se afundă mai adânc între așternuturi și închise ochii. Fusese nevoie de un efort deosebit ca să alunge amintirea acelor zile, amintirea lui, înapoi în cutia trecutului ei, acolo unde trebuiau să și rămână toate. Thomas Sutherland poate că reușise să se strecoare în castelul Dunnock. Dar ea nu trebuia să-i permită să se strecoare și în mintea ei. Sau în inima ei.

Și cu siguranță nu în patul ei.

În ciuda avertismentelor primite de la măicuțe, Allora era hotărâtă să descopere sursa luminii strălucitoare. Pereții mănăstirii, odinioară singura ei protecție, se transformaseră într-o închisoare, și acea lumină – într-un far al libertății. Dacă ar găsi o cale să...

– Cu nasul în cărți deja de dimineață, doamnă Higginbotham?

Jane reuși să nu tresară la auzul vocii lui Thomas. Avea ani buni de practică, incluzând aici și întreruperile aproape zilnice ale lui Agnes, care o învățaseră să nu se grăbească să ascundă ceea ce făcea și la ce lucra. O asemenea reacție doar atrăgea mai multă curiozitate. Căinii însă nu avuseseră niciodată capacitatea de a mima calmul. Atena, care dormise în tăcere pe canapea, se ridică și urcă lăbuțele pe marginea acesteia, lătrând furioasă la intrus. Afrodita, descumpănită că se trezise singură în fața șemineului, se întinse pe jos, își dădu pe spate urechile și începu să mârâie.

Reacțiile lor păreau mai mult să-l amuze pe Thomas decât să-l sperie. Dar cel puțin nu mai înaintă în cameră. Cu o grijă exagerată, Jane tamponă pagina, curăță tocul și închise bine călimara de cerneală, ignorând atât comportamentul câinilor, cât și invitatul.

– Întotdeauna m-am trezit devreme, domnule Sutherland, îi explică ea, în cele din urmă. De obicei, încep munca la răsărit, continui până la amiază și apoi duc câinii la o plimbare.

Auzind de plimbare, Atena și Afrodita uitară pe moment de lipsa lor de încredere față de domnul Sutherland și țâșniră către biroul ei, cu cozile ridicate.

– Jos, ordonă ea tăios.

De această dată, doar Atena ascultă. Când Jane privi către pragul ușii, Thomas se chinuia să nu rădă.

„Afurisit să fie!” Era abia nouă și jumătate, și acum trebuia să scoată câinii la o zbenguială prin grădină dacă voia să aibă liniște.

– Pot să știu ce căutați aici?

El stătea sprijinit cu un umăr de pragul ușii, cu brațele încrucișate la piept. Dacă se bărbierise în această dimineață, atunci lama lui trebuia ascuțită mai bine. Și lavaliera lejeră și părul ciufulit? *Răvășit*, asta îi spunea creierul ei. *Răvășitor*, răspundeau alte părți din ea care nu prea gândeau de obicei.

– Mă duc în Balisaig. Indiferent dacă se odihnesc mai bine sau nu decât ea, ochii lui erau strălucitori și plini de obișnuita lor viclenie, cu mult mai fascinanți decât aveau dreptul să fie. Am venit să-mi iau haina și pălăria.

În sat? Ce spera să descopere acolo?

– Pe scaun lângă ușă, îi zise ea, făcându-i semn nepăsătoare. Acum, dacă îmi permiteți, trebuie să mă întorc la...

Afrodita sări în sus, duse lăbuțele în poala lui Jane și lătră ascuțit, ca și cum voia să o certe și să-i spună: „Ai promis”.

De această dată, Thomas răsă cu poftă. Ea îl privi țintă. Această întrerupere a rutinei era numai vina lui. El își îndreptă postura, dar nu păru deranjat de privirea ei fermă.

– Păcat că Ratliff vă pune să munciți cât el se distrează.

– Cercetarea nu este distracție.

– V-a lăsat un vraf de pagini de copiat, presupun?

El își aținti privirea spre birou.

Din instinct, ea începu să-și adune hârtiile, încalcând una dintre regulile sale de bază.

– Nu trebuie să vă preocupați de...

– Haideți cu mine!

– Munca mea, termină ea în timp ce el vorbi peste ea. Ce?

Ea presupusese că el era dornic să aibă oportunitatea de a cotroba prin lucruri fără ca ea să-l mai deranjeze.

– Haideți cu mine! Putem să luăm și câinii.

Înțelegând că se discuta despre ele, Atena se ridică și Afrodita încetă să mai dea cu lăbuțele în genunchiul lui Jane suficient de mult încât să se uite peste umărul ei.

– Poate, dacă le obosim, sugerează el, ridicând din umeri și zâmbind larg, nu o să mai aibă la fel de multă energie pentru a mă suspecta.

Oare spera ca o plimbare lungă să aibă un efect asemănător și asupra ei?

Inundată de lumina dimineții – primele raze de soare după mai bine de o săptămână –, fereastra în formă de romb strălucea la fel de puternic precum piatra după care fusese construită. Ninsoarea cernută pe geam în noaptea trecută începuse deja să se topească. Lumea amețitor de strălucitoare de dincolo era cât se poate de opusă de scena pe care o scrisese ea. Cu degetul arătător așeză o nouă pagină peste vraful pe care îl făcuse.

Avea de scris o carte și existau oameni care depindeau de responsabilitatea ei. Nu mai era o fetiță prostuță care să fie vrăjită de oferta de a se plimba braț la braț cu un domn arătos. Fără să vrea, o amintire recentă o lovi: mușchiul brațului lui încordat sub atingerea mâinii ei, noaptea trecută. Înfipse degetele cu putere în brațul tare, din lemn, al scaunului.

– Ar trebui să lucrez.

El înclină din cap în timp ce o privi.

– Țsta nu e un nu, domniță.

Preț de câteva momente, ea refuză să spună mai multe, refuză să fie fermecată de accentul lui, pe care el îl folosea doar când voia. Dar el nu păru să fi înțeles acea aluzie de a pleca și de a o lăsa în pace.

Ea se ridică. Afrodita și Atena începură să danseze în jurul gleznelor ei.

– Prea bine, domnule Sutherland. O să-mi iau mantia și ne vedem în grădină într-un sfert de oră.

Zâmbind, el făcu o plecăciune, își culese lucrurile și se întoarse, pornind către scări.

O jumătate de oră de mers prin frig până în sat, timpul petrecut acolo, apoi călătoria înapoi, mai lungă pentru că urcau dealul. Câinii aveau să latre încontinuu tot drumul.

Suficient timp încât compania lui să distrugă fascinația prostescă pe care o simțea față de el.

Capitolul 7

Zăpada de un deget acoperea curtea interioară, iar pe ici, pe colo se vedeau urmele de pași ale servitoarei care duceau către conac, lăsate probabil când îi dusesese micul dejun, și urme de pași mai mari, ai lui, venind spre castel.

În timp ce o aștepta pe Jane, Thomas bătea din picioare pentru a se încălzi și admira jocul de lumini din norișorii de zăpadă pe care-i ridica cu tropăiturile lui. Iernile din copilăria lui nu fuseseră nicio dată așa, căci zăpada cădea rar și se topea repede în Glasgow. Poate că nu era cavaleresc din partea lui să se aștepte ca Jane să-și croiască drum prin ea. Dar, de îndată ce o văzuse, își dorise – simțise nevoia – să împărtășească toată splendoarea cu ea.

Și nu prea se simțea în stare să viziteze Balisaig singur.

Ea se ținu de cuvânt și ieși pe poarta castelului chiar cu câteva minute mai devreme, cu tot cu câinii ei, care alergau prin zăpadă înaintea ei, cu boturile vârâte în nea, suspinând și afundându-și botul în omăt, apoi pocnind zăpada între fâlcile lor.

Ea râse, iar el auzi același sunet vesel care-i încântase urechile cu mult timp în urmă și se întrebă, simțindu-se neașteptat de îndurerat – pe de o parte din cauza geloziei, pe de alta din pricina mândriei –, dacă soțul ei o făcuse să râdă așa cum o auzea el acum.

Mantia ei îmblănită, din lână grea, era neagră și părea ștearsă. Dar ea o combinase cu o glugă împodobită cu blană argintie care strălucea în lumina dimineții și care îi evidenția ochii, făcându-i să pară și mai albaștri, și el se trezi gândindu-se că nu s-ar satura nicio dată să o privească, căci era cu mult mai fascinantă decât în orice vis pe care mintea lui obosită îl conjurase cât timp fusese plecat.

Câinii îl observară primii și își reluară protestul deja tradițional. Ea miji un pic ochii, concentrându-și atenția asupra lui, dar nu se încruntă – nu tocmai – și pocni din degete către câini, un gest mult mai ineficient decât de obicei, căci acum purta mănuși.

El nu se putu abține să nu râdă observându-i încercarea de a fi impunătoare. Oh, aproape că-i simțea acrimia de pe limbă!

Brusc, se trezi recunoscător pentru frigul din aer. Oh, dar gândul de a o gusta era unul cu adevărat periculos. Poate nu fusese tocmai înțelept să o invite să-l însoțească spre sat. Cu siguranță, fusese egoist.

– Gata, domnișoarelor, zise el încet peste scheunatul lor gălăgios și întinse mâinile, cu palmele în sus, ca ele să le inspecteze.

Ele se opriră momentan din furia lor. Una – Atena? Da, Afrodita avea blana cu mai multe picățele – adulmecă precaută aerul în direcția lui; amândouă îl ocoliră cu grijă în timp ce-l depășiră și ieșiră pe poarta castelului. În ochii lui, tot era un progres. Dacă ar fi putut să o calmeze și pe Jane la fel de ușor, ar fi fost ceva. Îi întinse brațul, dar ea vârî mâinile în manșon.

– Nu cred că te plac, domnule Sutherland.

– Doamna Murdoch mi-a zis că nu le plac bărbații în general, îi răspunse el cu vioiciune, mergând în pas cu ea în timp ce trecură pe sub grilaj, dincolo, către lumea încântătoare a copacilor pudrați cu zăpadă și a piscurilor acoperite de omăt. El văzuse frumusețile din Ținuturile Înalte doar vara și tocmai se întorsese dintr-o călătorie istovitoare, pe drumuri pline de noroi, alunecoase, așa că transformarea era pe cât de extraordinară, pe atât de neașteptată. Dar nu o să-mi pierd speranța, nu încă.

– Eu... eu le-am luat de la un... gentleman care nu le-a tratat bine, îi explică ea ezitând ușor, ceea ce sugera că nu considera că modul acelui om de a se comporta fusese tocmai demn de cuvântul *gentleman*.

Dar el se opri asupra unui alt aspect al conversației.

– Tu i-ai luat? Eu credeam că sunt câinii domnului Ratliff.

– Nu.

El nu-i putea vedea chipul din cauza glugii de blană, dar îi simți încordarea ușoară din ton. Ca și cum îi spusese prea multe deja și nu intenționa să facă aceeași greșeală din nou. Cu siguranță, era ceva straniu în toată situația, ceva ce el nu putea încă defini, ceva ce ea nu voia să dezvăluie.

– Dacă ele nu se comportă frumos nici cu el, mă mir că le tolerează.

- Se pare că v-ați făcut o impresie greșită despre domnul Ratliff. Foarte greșită, aş adăuga.

- Pentru binele dumneavoastră, mă bucur să aud asta.

El chiar nu voia să creadă ce era mai rău despre angajatorul lui Jane. Dar nici nu era tocmai dornic să-şi imagineze că Ratliff se înţelegea cu câinii, cu siguranţă nu dacă asta însemna că avea o relaţie mult prea intimă cu proprietara lor. Şi când îşi mai aminti şi de acele perne brodate extravagant, de lângă şemineu, şi se gândi că ele puteau să fie un cadou de la el pentru a le îmbuna pe ea şi pe cele două animale...

- De cât timp lucraţi pentru el? întrebă atunci când se simţi mai stăpân pe glasul lui, atent să nu se dea de gol.

- De mai bine de şase ani.

Nu era un calcul prea complicat. Cu toate acestea, el adună numerele de mai multe ori, ajungând la aceeaşi concluzie de fiecare dată: în aproximativ douăsprezece luni de la plecarea lui din Anglia, ea se căsătorise şi rămăsese şi văduvă. Apoi, în mod clar, abandonată atât de familia ei, cât şi de cea a soţului, nu avusese altă scăpare decât să se susţină singură angajându-se la un bărbat care era sau poate nu era un nenorocit de primă mână, un bărbat care o adusesese şi o uitase aici.

Mergeau în linişte de mai bine de jumătate de kilometru şi el încă nu putea defini emoţiile apăsătoare din interior. El păstrase amintirea ei, a sărutului ei, dovada inocenţei într-o lume insipidă şi rea. Promisiunea unei legături pentru un bărbat care, uneori, se temea că pierduse legătura cu tot ceea ce conta, inclusiv cu sine însuşi.

În noaptea balului, el se gândise la nechibzuinţa flăcăilor din zonă, lăsând-o să tânjească pe marginea ringurilor de dans. Dar fusese de ajuns ca unul dintre ei să schimbe asta. Bineînţeles că ea se căsătorise, aşa cum Thomas îşi imaginase că avea să facă. Odinioară însă, crezuse cu neruşinare că el avea să-i câştige mâna. Dacă ar fi cerut o explicaţie de la tatăl ei, dacă ar fi sfidat ordinele lui Scott, dacă şi-ar fi amânat plecarea chiar şi cu o zi, oare ceva, orice, ar fi fost diferit? Pentru amândoi?

„Da. Cu siguranţă, ți-ai fi pierdut postul şi, cel mai probabil, ai fi fost biciuit aproape de moarte”, îi reaminti raţiunea. „Şi ea nu ar mai fi vrut să aibă nimic de-a face cu tine.”

Pufni ironic, însă se prefăcu amuzat de poznele câinilor. Înaintau, atacând fiecare piatră și fiecare smoc de iarbă transformat de ninsoare într-o creatură fantastică. Dumnezeu să-l ajute dacă dădeau peste un iepure. Ar fi țâșnit într-o clipită, și el nu ar fi avut de ales decât să-i urmărească până avea să-i găsească, altfel Jane l-ar fi de-testat pentru totdeauna – dacă nu o făcea deja.

– Vedeți, v-am spus că plimbarea o să le facă bine.

– Eu nu m-am îndoit nici o clipă de beneficiile mișcării, domnule Sutherland, îi vorbi ea pe un ton rece. Doar de momentul în care are loc.

– Și de companie? interveni el șmecherește.

Ea făcu o pauză și îl țintui cu privirea.

– Cred că ați avut un motiv pentru care ați dorit să vă însoțesc.

– Bineînțeles.

Ochii ei străluceau puternic, ca și cum îl surprinsese cu cine știe ce năzbâtie.

– Vă amintiți poate ce s-a întâmplat ultima dată când am ieșit la plimbare?

– Cu siguranță, nu.

Ea roși puternic.

– Nu?

În anii care trecuseră, se presupunea că el trebuia să fi fost mult prea concentrat asupra supraviețuirii pentru a tânji după o fată pe care o cunoscuse doar pentru câteva săptămâni. Dar el păstrase acele amintiri aproape precum o măicuță își păstrează rozariul, stăruind asupra fiecărui detaliu, căutând... ceva. Alinare în trecut. O cale de a evada din prezent. Speranța unui viitor.

– Eu mă gândesc la asta des.

Ea suspină uimită, mișcându-și buzele în cel mai ademenitor mod posibil. Modul în care reacționase, alături de faptul că roșise iar, arăta că acele momente furate însemnaseră ceva și pentru ea. Chiar dacă își spusese că nu ar fi trebuit. El își plecă ușor capul, încercând să-i surprindă privirea.

– Începusem că cred că ați uitat.

Primul lor sărut fusese rapid și în secret, ascuns de ochii mult prea curioși ai sătenilor de întunecimea acelei nopți de toamnă. Acum, erau în plină zi, sub atingerea soarelui iernatic. Aerul rece,

străpungător, îi înconjura precum o îmbrățișare, aducându-i mai aproape, făcându-i să caute căldura din brațele celuiilalt.

El o cuprinse cu o mână pe după mijloc și cu cealaltă de ceafă. Sub gluga ei, palma lui simțea buclele ei dese. Ea scoase una din mâini din manșon și o duse peste pieptul lui, în dreptul inimii lui, fără a-l trage mai aproape, dar, în același timp, fără a-l îndepărta. Chiar înaintea buzelor lor să se întâlnească, un mârâit amenințător răsună în liniștea din aer. Amândoi priviră în jos către locul de unde veneau sunetele. Atena apucase între dinți rochia lui Jane și se proptise jos, în încercarea nereușită de a o îndepărta pe stăpâna sa de el. Afrodita se rotea în jurul lor, neștiind cum era mai bine să ajute la despărțirea lor.

Jane râse neliniștită.

– Vedeți, v-am zis că sunt câini excelenți pentru protecție.

Când înălță capul, el cercetă, din obișnuință, împrejurimile. Nu văzu nimic – pe de o parte, pentru că erau înconjurați de o mare de alb. Și, pe de altă parte, pentru că mintea îi era intoxicată de Jane; de mirosul ei, de atingerea ei, de gustul pe care își amintea că îl avea...

– Protecție față de cine?

Vântul trecu printre ei, iar ea se eliberă ușor din îmbrățișarea lui. Mulțumiți, câinii o luară din nou la goană, în față.

– Față de noi înșine, poate? sugeră ea, râzând ușor. Își scutură mantia pentru a o îndrepta și apoi duse mâinile înapoi în manșon. Nu am uitat nici eu acea noapte, domnule Sutherland. Dar nu cred că este înțelept pentru nici unul din noi să ne reluăm legătura fix de acolo de unde am lăsat-o. Dacă sunt sigură de ceva e că săruturile v-ar distrage de la investigația legată de acea scrisoare.

– Oh? Ajunse lângă ea din doi pași. Aveți multă experiență cu astfel de situații?

Ea îl privi mijind ochii.

– Dar dumneavoastră?

– Să-mi fac treaba chiar dacă mă și distrez? El nu făcea nici un efort în a-și ascunde frustrarea. Să vă reamintesc, doamnă, că sunt un soldat?

Ea ridică un pic bărbia.

– Puteți sta liniștit că nu am uitat nici asta.

Pentru restul călătoriei, de mai bine de jumătate de kilometru, înaintară în liniște. În cele din urmă, micuțul sat Balisaig se întindea la picioarele lor, un punct de interes într-o zare altfel plină de alb. Câteva magazine și case se înșirau de o parte și de alta a drumului central, surprinzător de lat, care urma linia văii, legându-l cu lumea de dincolo de Ținuturile Înalte. În depărtare, se vedea vârful parohiei și mult mai în spate fum negru ieșind din forja fierarului. Prea puține se schimbaseră față de ce își amintea el și nu se putea decide dacă asta era un lucru bun sau nu. Își târi picioarele prin zăpadă, oprindu-se la marginea satului.

– Ce sperați mai exact să descoperiți la Balisaig? întrebă ea, intuind ceva în ezitarea lui.

Cu siguranță, era o întrebare mult mai complicată decât intenționase ea să fie. Mai devreme, el se întrebase de ce ea nu se întorsese la familia răposatului ei soț sau chiar la a ei. Însă, chiar întrebarea ei îi trezi o nouă amintire despre tatăl ei care negase însăși existența ei... Nu, nu întotdeauna era posibil – și mai niciodată nu era simplu – să te întorci acasă.

– Presupun că Robin Ratliff a ales un loc atât de îndepărtat tocmai din dorința de a găsi pace și liniște, zise el, răspunzând cumva la întrebarea ei.

– Da, personalitățile creative preferă, de obicei, libertatea în locul distragerilor.

– Libertatea de la distrageri este un lux pe care majoritatea dintre noi nu-l vom cunoaște niciodată, îi răspunse el. Cu atât de puține lucruri care să-i poată distra pe oameni aici, cred că toată lumea este curioasă în ceea ce-l privește. Oameni care vor să afle ce s-a întâmplat cu cutare și cutare personaj sau când o să apară următoarea lui carte, ori tot felul de astfel de lucruri.

Ea scoase o mână din manșon ca și cum ar fi vrut să alunge întrebarea precum ar fi îndepărtat un puf iritant.

– Cu siguranță, nu suficient pentru a alunga inspirația domnului Ratliff.

– Poate că nu. Dar ceva a reușit să-l trimită departe, se pare.

Poalele rochiei ei ridicară zăpada când ea se întoarse brusc spre el. În privirea ei, preț de o clipă, se întrezări o umbră, care dispăru rapid. Ar fi fost ușor de ratat de cineva care nu era obișnuit să fie vigilent, să urmărească umbrele pe marea întunecată.

– Dacă vă interesează bârfele satului, atunci vă sugerez să începeți la Thistle and Crown.

Ea se opri în fața tavernei din piatră, cu șindrilele șterse, care se vedeau din stradă.

– Tot acolo ajunge toată corespondența pentru Balisaig, incluzând aici și castelul Dunnock.

Ducând o mână pe zăvorul ușii, el îi făcu semn să intre înaintea lui.

– Oh, nu, zise ea. Poșta a venit ieri, dacă vă aduceți aminte. Eu am altă treabă de rezolvat astăzi. Apoi, trebuie să mă întorc la muncă.

El făcu o pauză.

– Sper că asta nu înseamnă că sugerați că o să vă întoarceți singură la Dunnock.

Un răcnet îi făcu să se uite țintă către piața satului, unde un grup pestriț de băieți și fete duceau o luptă crâncenă cu bulgări de zăpadă. Aerul rece se umplu de râsetele lor și de tropăiturile cizmelor lor. Atena și Afrodita se alăturaseră bătăliei, observă el, și trăgeau de călcâie și smuceau de mâneci și fulare, care încotro, bucuroase să prelungească jocul împiedicând victoria pentru oricare parte, ceea ce copiii păreau să încurajeze.

– O să am câinii cu mine, zise ea.

Nemulțumit, el scutură din cap.

– Dacă domnul Ratliff ar fi crezut că acești câini sunt de ajuns pentru a vă proteja, doamnă Higginbotham, atunci nu m-ar mai fi angajat pe mine. Ne întâlnim aici într-o jumătate de oră, zise el împingând ușa și pregătindu-se să treacă pragul. O să mergem cu toții împreună acasă.

Capitolul 8

De îndată ce ușa se închise în urma lui, Jane respiră îndelung – pe de o parte din cauza exasperării și pe de alta de ușurare. Gestul spunea mai multe decât cuvintele pe care știa prea bine că nu era în regulă să le rostească. Deși știa sigur că dorința lui de a o proteja era exagerată, o gâlceavă pe străzile din Balisaig nu ar fi fost de folos nimănui. Nici ea nu știa dacă suspinul ei era un semn al dezamăgirii – al dorinței – și nici nu voia să afle. Traversă strada către drogherie. Pe timp de iarnă, când era greu de călătorit și negustorii ambulanți nu-și mai făceau simțită prezența, drogheria se aproviziona cu mult mai multe bunuri și lucruri în afară de medicamente. Deși nu intenționa să cumpere nimic, zăbovi cu degetele, în trecere, peste secțiunea colorată de panglici. Mătasea îi reaminti de acea dimineată din magazinul lui Will Ford, și ea feri repede mâna.

– Deja aveți nevoie de mai multă hârtie, doamnă Higginbotham? o întrebă domnul Abernathy din spatele tejghelei, unde amesteca din greu într-un mojar cu pistil ceva, încercând să facă un praf fin.

Era un bărbat scund, grăsuț, de vreo 40 de ani sau mai mult, cu zâmbetul mereu pe buze și cu un mod de a fi tare liniștitor.

– Oh, nu, mulțumesc, zise ea, uitându-se în jur după doamna Abernathy, pe care nu o zări însă nicăieri. Doar mă încălzesc după plimbarea până aici.

– Dacă o căutați pe soția mea, tocmai a ieșit până la casa parohială cu ceva pentru domnul Donaldson, îi explică el, ghicind scopul vizitei ei.

Domnul Bartholomew Donaldson era în Balisaig de mai puțin de o lună. Și, cum obiectase ferm că nu era normal ca preotul să treacă pragul cârciumii Thistle and Crown pentru a-și lua corespondența, o implorase pe doamna Abernathy să-i facă favorul de a i-o aduce. Iar soția spițerului, în loc să fie iritată de cererea lui, părea să se bucure

de oportunitatea de a ajuta – sau, cel puțin, de oportunitatea de a descoperi prima cam ce pune la cale tânărul preot.

– Oh, bineînțeles. Ați auzit că avem și un vizitator în Dunnock? întrebă ea, câteva clipe mai târziu, încercând să-și dea seama dacă zvonurile despre Thomas circulau deja.

Ar fi fost inutil să încerce să ascundă venirea lui.

– Oh, da? În mod previzibil, tonul vocii lui nu trăda uimire. Păi, dacă aveți nevoie de ceva sau dacă are el nevoie...

Bărbatul zâmbi, dar Jane citi curiozitatea din ochii lui înainte ca el să-și așeze la loc ochelarii și să se întoarcă la muncă.

În timp ce ea se uita cu atenție la o pereche de ciorapi cu model, surprinzător de drăguță, comparând-o în gând cu ciorapii pe care ea îi purta de obicei, negri, din lână, simți o rafală de aer rece, care anunța deschiderea ușii și intrarea unui alt client. Repede, ea așeză înapoi ciorapii în cutia lor îngustă, pe care o împinse de pe marginea tejghelei, ca să nu fie atât de evident că îi atrăsese atenția. Dar femeia care intrase în magazin nu era o clientă.

– Vă gândiți să vă luați niște ciorapi noi, doamnă Higginbotham?

Foarte puține lucruri treceau neobservate de ochiul doamnei Abernathy. Ea se holbă peste umărul lui Jane și apoi trase pachetul mai aproape – însăși diavolul care îi oferea un măr Evei.

– Oh, sunt minunați, nu-i așa? M-aș bucura să văd că vă răsfațați un pic.

Jane se simți rușinată, ca și cum fusese prinsă făcând ceva cu mult mai scandalos decât privitul unei perechi de ciorapi. Jane, cu siguranță, nu avea *nevoie* de ei. Nimeni nu-i vedea ciorapii niciodată – cu excepția lui Esme, când spăla rufe – și asta era puțin probabil să se schimbe. Ea împinse, din nou, pachetul mai departe de ea.

Doamna Abernathy scutură din cap, iar buclele ei blonde-roșietice se ondulară pe sub boneta ei foarte la modă.

– Nu se poartă la nesfârșit haine de văduvă, draga mea.

Jane încuviință din cap. Dacă ar ști doamna Abernathy...

Desfăcând panglicile bonetei sale, soția spițerului se strecură după tejghea și îi oferi soțului ei un sărut vaporos în semn de salut.

– Oh, aerul e proaspăt și tare în dimineața asta. Ați făcut bine că ați coborât din nou, doamnă Higginbotham.

Acesta era modul ei subtil de a o întreba pe Jane de ce venise de două ori la Balisaig în ultimele două zile. Până la urmă, aerul era mereu proaspăt și tare în Ținuturile Înalte. Suficient de proaspăt pentru a scoate la iveală un puternic accent scoțian. Jane închise ochii strâns, întrebându-se dacă să ceară un medicament pentru dureri de cap. După evenimentele din această dimineață, era sigură că urma să aibă nevoie de așa ceva curând. Când deschise ochii, îi găsi pe domnul și doamna Abernathy urmărind-o. Jane se trezi uitându-se cu vinovăție către ciorapi. În mod clar, ar fi trebuit să născocească o scuză plauzibilă pentru vizita ei. Avea suficiente rezerve de hârtie, dar poate că putea să justifice cumpărarea unei noi călimări...

– Presupun că are oarece legătură cu străinul, se aventurează domnul Abernathy șoptit, pe un ton menit doar pentru soția lui, dar se auzi cu ușurință. Invit-o la o ceașcă de ceai, nu?

Femeia o cercetă întrebător pe Jane.

– Urcați, doamnă Higginbotham, nu-i așa?

– Nu ar trebui. Căinii...

Doamna Higginbotham deja flutura din mâini, sugerând că acesta era un impediment irelevant.

– Ultima dată când m-am uitat, Mary MacIntyre îi plimba dintr-o parte în alta în căruciorul tatălui ei. Unul din sărmanele suflete purta o bonetă de copil.

– Acea trebuie să fie Afrodita, zise Jane.

Ambii câinii tolerau cu bucurie afecțiunea exuberantă a fetei, însă toleranța Atenei avea limite. Așa că, încuviințând din cap, Jane o urmă pe doamna Abernathy sus, pe scara îngustă, din spatele drogheriei, către suita de camere de deasupra, care fusese foarte adecvată pentru Abernathy, pe când era burlac. Însă iarna trecută, după o vizită la Glasgow, spițerul se întâlnise și apoi se căsătorise cu doamna Abernathy, și ea îi umpluse apartamentul cu mobilă fină și cu tot soiul de lucruri feminine. Dacă aveau să fie binecuvântați cu copii, atunci aveau să ajungă să stea îngrămădiți ca lemnele de-a lungul jumătății libere de cameră, între tamburul și harpa doamnei Abernathy.

Cu toate acestea era un loc plăcut, iar Jane descoperise că-i făcea plăcere să-l viziteze ocazional. Deși prețuia mult independența ei,

uneori, camerele întunecate și goale de la Dunnock erau prea greu de suportat, până și pentru ea.

În timp ce doamna Abernathy își puse deoparte boneta și își scoase mânușile, Jane începu să o urmeze, apoi se opri, întrebându-se cum arăta părul ei pe sub glugă, amintindu-și de atingerea mâinii lui Thomas pe buclele ei dese. Neliniștită, duse mâna dedesubt pentru a verifica dacă agrafele erau la locul lor.

– Este o oglindă deasupra mesei de la capătul scărilor, îi reaminti doamna Abernathy privind-o suspicios.

– Credeți că sunt vanitoasă?

Jane râse și ridică gluga împlănită de pe creștet. Trei sau patru agrafe se lovira de podea și o șuviță de păr îi alunecă pe umăr. În tăcere, doamna Abernathy se aplecă și ridică agrafele, apoi i le întinse lui Jane, care se chinuia să ascundă semnele indiscreției ei – sau aproape a indiscreției ei.

Nu că cineva din Balisaig ar fi avut vreun motiv pentru a suspecta că obrajii lui Jane erau roșii și că părul ei era ciufulit pentru că Thomas Sutherland aproape că o sărutase. Poate că ar fi trebuit să-l lase. În scop purgativ, bineînțeles. Ca să scape de amintiri nedorite și să-și demonstreze că era stăpână pe situație.

Dar nu putea nega că era curioasă. Sărutul pe care îl împărtășiseră în trecut fusese scurt, nevinovat – sărutul unui bărbat tânăr, care, deși nerăbdător, era hotărât să se comporte ca un gentleman. Cu toate acestea, îi alimentase imaginația și o făcuse să tânjească după mai mult. Timpul îi schimbase pe amândoi. Îi era imposibil să nu se întrebe cum ar fi fost sărutul lui acum.

Îi tremurau degetele în timp ce așeza ultima agrafă la loc, aranjându-și părul într-un coc cu mult mai serios decât de obicei. Icnii când atinse scalpul cu partea mai ascuțită a agrafei.

Era mai bine să nu tenteze soarta. Un sărut putea duce la altul... și apoi la altul...

După aceea, ea se prăbuși pe scaunul tradițional dinaintea ferestrei, la masa micuță, cu formă rotundă, pe care cei din familia Abernathy o foloseau pentru micul dejun și pentru ceai. Mișcările ei neîndemânatice zguduiră masa. Doamna Abernathy, care cu siguranță observa, cu interes, comportamentul straniu al lui Jane, se așeză în fața ei și sună din clopoțel după servitoare.

– Cafea, te rog, zise ea când servitoarea intră, apoi înclină capul și o cercetă îngrijorată pe invitata ei. Dacă stau să mă gândesc mai bine, mi se pare că doamnei Higginbotham i-ar prinde bine o cană de ceai.

Ceva mai târziu, când din două cești delicate ieșeau aburi de la ceai și când servitoarea se retrăsese la treburile ei în celelalte camere, spălând vasele de la micul dejun sau îngrijindu-se de paturi, doamna Abernathy îi întinse bolul cu zahăr.

– Să ai companie e destul de plăcut, dar oaspeții în casă pot să fie destul de deranjați, zise ea, aparent din senin.

Jane se trezi din reverie, concentrându-se asupra momentului prezent.

– Da, recunosc eu, aruncând două cubulețe de zahăr în ceașcă. În special cei neinvitați.

– În special cei frumoși. Doamna Abernathy zâmbi pe sub mustați, sorbind din ceaiul ei. Sau, cel puțin, așa am auzit.

Jane amestecă exagerat ceaiul din ceașca ei.

– Așa ați auzit? Păi, aparențele sunt înșelătoare – sau așa se spune. În orice caz, nu cred că domnul Sutherland va sta mult. Are treburi cu domnul Ratliff, dar nu l-a găsit acasă. Angajatorul meu s-a dus la Edinburgh, și nu mă aștept să se întoarcă repede.

– Ah, prea bine. Oricum, le-a dat celor din Balisaig ceva la care să se holbeze. Doamna Abernathy așeză ceașca pe farfurioara ei. În luna ianuarie, e întotdeauna bine-venită o distragere, cred eu. Această iarnă a fost în mod deosebit teribil de plictisitoare.

Mai multe discuții despre distrageri. Thomas avusese dreptate, bineînțeles. Nimeni nu era niciodată complet liber de ele, deși, prin venirea ei în Ținuturile Înalte, Jane făcuse toate eforturile ca să le reducă importanța. Dar dacă doamna Abernathy avea și ea dreptate? Poate că Jane tânjea după o distracție. Poate că de aceea aproape îi permisesese lui Thomas să o sărute. Nu avea nimic de-a face cu el, în fapt, sau cu trecutul lor, sau cu ceea ce puteau fi unul pentru celălalt dacă oricare din ei ar fi avut suficientă încredere pentru a spune adevărul.

Din fericire, avea foarte multă experiență în a se concentra contrar tuturor distracțiilor. Și asta nu avea să țină prea mult. El nu avea să descopere prea mult la tavernă. Avea să se plictisească așteptând ca Robin Ratliff să se întoarcă. Lucrurile aveau să revină la

normal destul de curând. Un curs normal al lucrurilor care nu includea conversații cu subînțeles sau atingeri nepotrivite sau aproape sărutări pe drumul către Balisaig.

— Că tot vorbim despre distracții... Vocea doamnei Abernathy o făcu să-și concentreze atenția asupra măsuței, în timp ce îi umplu din nou ceașca lui Jane, turnând dintr-un ceainic pictat cu trandafiri roz. Să vorbim despre altceva. Se pare că al nostru domn Donaldson a dat comandă de o nouă carte de rugăciuni. A ajuns cu ultima trăsură de ieri.

— Sper că sunt mai însuflețitoare decât orice folosise până acum.

Doamna Abernathy se prefăcu șocată de neobrăzarea lui Jane. Dar Jane înțelese după strălucirea din ochii celeilalte femei că și ea gândea la fel — și că informațiile despre o nouă carte de rugăciuni cu siguranță nu erau lucrul cel mai interesant pe care îl avea de împărtășit.

— A primit și o scrisoare.

— Da?

— Din Edinburgh. Un prieten — un alt preot, cred eu — a auzit că un domn venit de departe, de peste mări și țări, luna aceasta, a revendicat titlul de Lord Magnus. Domnul Donaldson presupune, și eu înclin să-i dau dreptate, că, dacă a călătorit de atât de departe, nu va mai dura mult până va ajunge în Balisaig și în vizită la castelul Dunnock.

Jane își țuguie buzele sub forma unui oh, dar, în cele din urmă, nu reuși să zică nimic.

Scrisoarea avocatului o făcuse să creadă că intervenția noului conte părea o posibilitate îndepărtată. Cum de se înșelase atât de mult? Nu ar fi trebuit să știe și el măcar cât prietenul domnului Donaldson?

Dar apoi, înțelese ea tardiv, se putea ca scrisoarea avocatului să nu fie la curent cu ultimele informații. Poate că fusese trimisă cu ceva timp în urmă, apoi uitată pe biroul domnului Canfield, mai multe săptămâni, cât bărbatul se distrase la petrecerile din Bath. Chiar și acum, era foarte posibil ca o altă scrisoare să fie pe drum, anunțând sosirea iminentă a lui Lord Magnus. Poate că tocmai din cauza ninsorii de noaptea trecută, pentru care trebuia să fie recunosătoare, contele nu ajunsese în pragul ușii ei — sau, mai corect, a lui.

Ea privi pe fereastră, în căutarea norilor gri care ar fi fost niște vestitori bine-veniți ai mai multor zăpezi. Dar cerul era senin, de un albastru răvășitor, și deja zăpada care se adunase în colțurile ferestrei începuse să se topească.

Adevărul era că avea să fie bine pentru oamenii din Balisaig și pentru fermierii din împrejurimi să se bucure de atenția moșierului lor după atâta vreme. Doar ea avea motive să se teamă de venirea lui.

– Vă simțiți bine, doamnă Higginbotham?

Doamna Abernathy părea să înțeleagă că venirea lui nu era tocmai un prilej de sărbătoare pentru toată lumea. Jane tresări când prietena ei îi atinse mâna.

– Bineînțeles. Sunt doar surprinsă.

– Domnul Ratliff, așa ați zis, nu? Atunci, el trebuie să știe, presupun. Mă mir că nu v-a trimis de veste.

– Eu... Jane făcu o pauză pentru a se îmbărbăta, sorbind din ceai, înainte de a-și găsi cuvintele. Când e pătruns de munca lui, pierde din vedere treburile lumești.

Femeia ridică dintr-o sprânceană.

– Treburile *lumești*? Dacă însă contele vine și hotărăște să rămână, o să trebuiască să plecați din Dunnock.

„Oh, Dumnezeu!”

În spatele ei, ceasul de birou zornăi vioi, reamintindu-i de trecerea timpului. Dacă nu-și aduna căinții și nu pleca din Balisaig curând, avea să fie forțată să se întoarcă din nou cu Thomas. Și avea nevoie să fie singură, să gândească, să se pregătească. Chiria ei la Dunnock urma să expire în următoarele zile, și ea nu era într-atât de prostuță încât să creadă că venirea, în acest moment, a contelui era o simplă coincidență. Când se gândea că se lăsase zdruncinată de conținutul celeilalte scrisori. Aceasta era amenințarea adevărată. Avea să fie obligată să o ia de la zero. Din nou.

– Trebuie să plec.

Se ridică brusc și aproape că s-ar fi așezat la loc la fel de repede, dar refuză să se lase copleșită de aceste emoții care-i făceau genunchii să tremure.

Niciodată nu fusese prea domnișoară, nici când fusese una.

Mișcarea bruscă aproape că răsturnă masa. Dar doamna Abernathy era în mod evident pregătită pentru o asemenea reacție,

așa că întinse o mână peste masă pentru a o echilibra, apoi se ridică și îi strânse mâinile lui Jane între ale ei.

– Oh, draga mea doamnă Higginbotham. Nu vă faceți probleme! Domnul Ratliff cu siguranță are situația sub control.

Jane simți că îi vine să râdă isteric, dar se controlă.

– Oh, da. El e foarte inteligent.

Împreună adunară toate lucrurile lui Jane, și doamna Abernathy porni înainte pe scări. Când trecură pe lângă masa de lucru a domnului Abernathy, el ridică privirea pentru a-i ura o zi bună. Deși el, spre deosebire de soția lui, nu era cunoscut pentru perspicacitate, Jane citi îngrijorarea din ochii lui în timp ce o privi pe deasupra ochelarilor.

– Să aveți o zi bună, domnule Abernathy, zise ea pe cât de calm posibil și pe un ton liniștitor.

Tot satul avea să știe, până la amiază, dacă ea izbucnea în plâns. Simțea lacrimile în colțurile ochilor și înțepând-o în gât, și presiunea crescă și mai mult când doamna Abernathy ridică pachetul cu ciorapi și, fără să scoată o vorbă, îl puse în brațele lui Jane.

– Nu am gentuța mea, protestă Jane. Nu pot să plătesc pentru ei.

– Sunt cadou, zise doamna Abernathy.

Comportamentul ei era în mod clar o încercare de a-și cere scuze că ea fusese cea care îi dăduse vești atât de supărătoare.

Jane încuviință și așeză pachetul subțire în manșonul ei. Dacă tot avea să fie forțată să-și reconstruiască viața, măcar avea să o facă purtând ciorapi noi.

– Mulțumesc, draga mea prietenă. Din suflet.

Pe stradă, aproape că era să fie trântită la pământ de Mary MacIntyre, care era toată un zâmbet și care se uita peste umărul ei la căruțul pe care îl trăgea, în loc să se uite pe unde mergea. În interior, cei doi câini stăteau unul lângă altul, cu blana udă și lăbuțele murdare, cu limbile scoase de la toată distracția extenuantă. Boneta de copil dispăruse. Jane spera că nu o mâncase vreuna.

– Mă tem că trebuie să pornesc spre casă acum, Mary, zise ea, punând o mână peste creștetul fetei pentru a o opri. Așa că o să le iau pe Atena și pe Afrodita.

– Ah, încă nu, doamnă Higginbotham. Mary ridică privirea, implorând-o cu ochii ei căprui încadrați de părul șaten-roșcat. Le aduc eu mai târziu acasă, vă promit!

Preț de o clipă, Jane se gândi să cedeze. Călnii erau extenuați, și ea nu se simțea în stare să-i care la deal. Apoi, Afrodita, dornică să fie eliberată, se ridică pe piciorușele din spate, aproape răsturnând căruțul cu două roți. Jane o ridică și îi zâmbi compătimitor lui Mary.

– Cred că e mai bine ca ele să vină cu mine.

În plus, cu cât întârzia mai mult, cu atât era mai probabil să aibă și companie nedorită. Privi țintă către tavernă, a cărei ușa rămăsese, din fericire – deși curiozitatea o măcina –, închisă. Nu ar fi trebuit să-i ia atât de mult să întrebe de corespondență. Poate că Thomas găsisse cine știe ce prieten vechi în interior. Doar spusese că Balisaig însemna, până la urmă, acasă pentru el. Brusc simți fiori care nu aveau nimic de-a face cu zăpada care-i ajungea la glezne.

Acasă.

El spusese că *Dunnock* însemna acasă pentru el, nu?

Ea își reaminti alte frânturi din conversația lor, care se potriveau acum precum piesele de la un puzzle, mai mult decât voia ea să recunoască. Minciuna evidentă a lui Thomas despre motivul pentru care venise în Balisaig. Dezvăluirea doamnei Abernathy cum că titlul fusese deja revendicat de cineva care venea de departe. Speculațiile domnului Donaldson cum că nu avea să mai dureze mult până la venirea noului conte în sat.

Jane nu conștientizase că rămăsese blocată, cu privirea în zare, până când nu simți ghiontul unui bot rece și umed pe încheietura ei. Când privi în jos, avu nevoie de câteva clipe pentru a-și relaxa ochii și pentru a se concentra la Afrodita, care se bălăia în brațele frave ale lui Mary.

– Sunteți bine, doamnă? întrebă fata îngrijorată.

– Poate că domnul Donaldson nu greșește întotdeauna.

Răspunsul ei nu o liniști deloc pe Mary, care era în mod clar îngrijorată.

– Cum vine asta?

Însă Jane doar adună căinii și se îndepărtă, cu un singur gând pulsându-i amețitor în minte.

„Lord Magnus e deja aici.”

Capitolul 9

După ce trecu pragul tavernei Thistle and Crown, Thomas făcu o pauză pentru câteva momente pentru a-și acomoda vederea. Față de lumina orbitoare de afară, taverna părea destul de întunecată, deși pereții de piatră erau văruiți cu alb și fereastra mare care dădea spre stradă era curată. Vedea în picățele și clipea des, când auzi o voce.

– Nu-mi vine să cred.

În cele din urmă, Thomas reuși să deslușească figura unui bărbat care stătea în spatele barului, sprijinindu-se de un scaun înalt, cu părul lung și frumos. El trebuia să fie cel care vorbise, căci taverna era goală.

– Să fiu al naibii dacă nu s-a întors Tommy Sutherland din morți.

Thomas își aminti – acea voce care îl tachina, acel rânjet omniprezent – și îi răspunse cu aceeași monedă.

– Din Anglia, vrei să spui?

– Din iad. Din Anglia. Bărbatul ridică indiferent din umeri. Care e diferența?

Thomas înaintă către bar, cu mâna întinsă.

– Eleazor Ross, chiar tu ești?

– Și cine altcineva ar putea să fie? Asta aș vrea să știu. Celălalt bărbat, nemulțumit de oferta lui de a da, pur și simplu, mâna, sări în picioare, abandonă ceea ce făcea și traversă podeaua de lemn bine lustruită, pentru a-i da vechiului său prieten o îmbrățișare zdravănă. Kiltul de pe el sări ușor în sus datorită mișcărilor energice. Dar te rog să-ți amintești că a rămas doar Ross.

Când erau tineri, obișnuiau să se tachineze și să glumească pe seama numelor lor. Chiar și atunci, Ross era hotărât să lase în urmă blestemul Eleazor, insistând să fie strigat doar pe numele de familie. Acum, se transformase într-un bărbat cu o constituție puternică,

pe care foarte puțini oameni s-ar fi încumetat sau ar fi fost suficient de proști încât să îndrăznească să-l tachineze.

– Cum mai e familia ta, e toată lumea bine? întrebă Thomas după îmbrățișare.

– Da, destul de bine. Tata e obosit din cauza muncii, dar mai vine câteodată seara, îi explică Ross, ridicând bărbia și făcând semn către apartamentele familiei de la etaj. Toate surorile mele s-au căsătorit și au plecat, cu excepția Davinei.

Era cea mai mică dintre surorile lui, cea pe care doamna Ross o adusese pe lume jertfindu-și propria viață; era doar o fetișcană cu părul bălai ultima dată când Thomas vizitase Balisaig.

– Și cu tine ce e? Ross înclină capul pentru a-l scruta cu privirea. Nu ai devenit atât de bronzat în Londra, cred eu.

– M-am înrolat în armată. M-au trimis în străinătate.

– Bineînțeles că asta au făcut. Oriunde e o treabă care trebuie făcută bine trebuie să fie și un scoțian. Ross încuviință înțelegător din cap, reșezându-se pe scaunul lui. Ce te aduce acasă acum?

Acasă. Din nou, aceea insistență că el aparținea acelui loc, cu mult mai ușor de tolerat decât realitatea neplăcută că, de fapt, Balisaig îi aparținea lui. Thomas deschise gura hotărât să încerce să-și explice absența îndelungată. Refuzul tatălui său de a-i permite să se întoarcă acasă în iarna de după moartea mamei lui, când primise de veste că bunica lui era bolnavă. Regretul că bunica nu avusese nici un membru al familiei aproape care să o conducă pe ultimul drum către parohie. Postul ivit pe neașteptate. Căldura înnebunitoare din Dominica. Ordinele categorice, neliniștitoare, ale generalului Scott.

Dar cuvintele „Eu sunt Magnus” – poate că singurul răspuns adevărat pentru întrebarea lui Ross – pur și simplu nu voiau să-i iasă din gură. Cel puțin, nu încă. Când, în cele din urmă, aveau să fie rostite cu voce tare, aveau să creeze o prăpastie între Thomas și prietenii din tinerețea lui.

Privi de jur împrejur în taverna goală. Deși ceștile fuseseră spălate și mesele curățate, scaunele împrăștiate vorbeau de la sine despre voia bună din noaptea trecută. Un grup mai mare se adunase lângă foc pentru a discuta ceva de interes sau de importanță. În colț, două siluete se adăpostiseră de mulțime pentru a se duela la un joc de șah pe tabla uzată. Un ciot deformat de la o lumânare de seu, folosit pe post de pion pentru o piesă lipsă, se vedea încă pe tablă.

El știa că ar fi fost cu mult mai potrivit să descrie parohia ca fiind sufletul satului, însă aici se adunau în fapt oamenii, zi după zi, noapte după noapte. Aici își povesteau noutățile, supărările și motivele de bucurie. Aici unde se luptau și se certau, da, și aici unde se împăcau din nou.

Această comunitate îl primise cândva cu brațele deschise. Oare avea să facă același lucru din nou?

– Am o treabă de rezolvat la castel, zise el în cele din urmă și se întinse după cartea pe care Ross o citea când ajunsese el, sperând să schimbe subiectul.

Ceea ce descoperi era cu siguranță distractiv, deși nu era deloc ceea ce se așteptase. Volumul gros, compact, ieftin legat, conținea prima parte dintr-un roman. Mai exact, *Mireasa necromantului*, de Robin Ratliff. Ultimul nume pe care voia să-l vadă.

– Ah, aceea trebuie să fie a lui Elspeth, zise Ross, smulgând cartea din mâinile lui. O așeză în spatele barului, departe de ochii curioșilor, dar nu înainte de a îndoi pagina la care rămăsese. Ți-o aduci aminte pe Elspeth Shaw? E barmaniță aici. Sora ei Esme e la Dunnock.

Thomas încuviință, amintindu-și de servitoarea care îi adusese micul dejun.

Nu și-ar fi adus deloc aminte de cei din familia Shaw dacă nu ar fi primit acel dosar gros din partea generalului Scott, care fusese completat de registrele proprietății pe care le luase de la domnul Watson. După călătoria lungă, prima dată de la Londra și apoi de la Edinburgh, care devenise mult prea greu de suportat până și pentru el, Thomas cedase și citise toate acele hârtii, descoperind în același timp mult prea multe și, paradoxal, mult prea puține. Știa, de exemplu, că domnul Shaw era cel mai prosper chiriaș fermier. Dar el nu putea să priceapă exact ce însemna asta, dat fiind că ambele lui fete lucrau.

– Ea cu siguranță are gusturi interesante în materie de lectură.

– Ratliff ăsta știe să învârtă o poveste bună, o apără Ross și, în mod evident, se apără pe sine.

– Așa am auzit. Spune-mi, zise el, sprijinindu-se de bar, mai este cineva aici de care mi-aș putea aminti? Pe unde mai e Theo?

Theo Campbell fusese cel de-al treilea năzdrăvan din trioul lor, cu mult timp în urmă.

– E fierar acum. Vine pe înserate după o halbă și o plăcintă – când nu umblă să curteze cine știe ce domniță. Ross făcu o pauză pentru a umple două halbe de bere și așeză una în fața lui Thomas. Unde dormi?

– În conacul de la Dunnock.

Ross păru surprins și impresionat.

– Atunci, ai văzut-o pe doamna Higginbotham.

– Doamna Higginbotham? Da, am văzut-o. Am vorbit cu ea.

„Aproape am sărutat-o.”

Nu se putea decide ce-l neliniștea mai mult la acea propoziție, ideea de *sărut* sau ideea că asta *aproape* că se întâmplase. Tânjea de nerăbdare să afle dacă buzele ei erau la fel de dulci precum și le amintea. Dar oare ea avea dreptate? Oare nu era înțelept să reia legătura de acolo de unde o lăsaseră? El păstrase atât de mult amintirea primului lor sărut, încât se transformase în ceva perfect, o amintire impecabilă a trecutului. Un al doilea sărut era posibil să topească acea amintire prețioasă precum se topea un fulg de nea. Sau poate că acele amintiri, acele sentimente, acele săruturi aveau să declanșeze o avalanșă periculoasă, care avea să-i facă să se îndrăgostească unul de altul? Thomas scutură din cap pentru a alunga asemenea gânduri, clipind din nou precum un om orbit de luciul zăpezii.

– De ce? întrebă el când reuși să se concentreze din nou asupra chipului amuzat al prietenului său. Tu *nu* ai văzut-o?

– Oh, ba da. Vine des să ridice corespondența. Și se oprește cam de fiecare dată să stea la taclale cu doamna Abernathy. De obicei, vine și la biserică duminică. Are o pereche de cockeri spanieli.

Până și câinii ei erau plăcuți în Balisaig, din câte se părea.

– Oamenii de aici, din împrejurimi, nu o găsesc cam... rezervată? Ross ridică din umeri.

– Păi, oamenii trec cu vederea multe la englezoaice.

Englezoaice, repetă el. *Străină*. Cuvântul ăsta avea atâta însemnătate. Era cu siguranță corect în cazul lui Jane. Dar oare nu se potrivea și...?

Ross chicoti observând expresia încurcată de pe chipul lui Thomas.

– Poate ar trebui să facem același lucru pentru tine.

Thomas se forță să râdă alături de el. *Cu toate acestea*, se temea. Îi era imposibil să nu se întrebe dacă prietenia lor putea supraviețui

dezvăluirii că Thomas era acum conte. Sorbi îndelung din halba lui înainte de a răspunde pe același ton jovial:

– Nu, Ross. Balisaig mă știe de prea mult timp pentru așa ceva.

Celălalt bărbat încuviință cu satisfacție, în mod evident dispus să lase deoparte toți anii care trecuseră.

– Da, așa e. Deci care e slujba pentru care ai venit?

– Păi, acum... Thomas se șterse la gură cu dosul palmei și apoi coborî vocea, în ciuda faptului că taverna era goală. Obiceiurile vechi aveau viață lungă, și, din experiența lui, oamenii erau de obicei mai dornici să ajute cu o investigație dacă credeau că se bucură de încrederea și confidențele cuiva. Ce știi despre chiriașul de la Dunnock?

Răspunsul lui Ross îi era deja familiar.

– Nu prea multe decât că scrie cărți, zise el, atingând cu degetul coperta volumului pe care îl așezase sub bar. Nu l-am văzut niciodată.

Thomas încercă să deslușească dedesubturile expresiei celui alt bărbat. Interes? Neîncredere? Cu siguranță, oamenii din Balisaig își puneau întrebări despre misteriosul domn Ratliff. Doar dacă propriile lor neliniști nu făceau din curiozitate un lux pe care nu și-l puteau permite.

– El nu vizitează satul, să înțeleg? Nu trece niciodată pragul bisericii?

– Unii oameni spun că e bolnav, îi explică Ross. Deși, sincer, eu nu-mi amintesc să-l fi chemat pe medic vreodată. Esme i-a zis lui Elspeth că își petrece majoritatea timpului în străinătate.

Thomas scoase un sunet care spera să fie interpretat drept unul de surpriză.

– Nu cred că are mare importanță, zise Ross după ce sorbi din nou din băutură. Nici pe Lord Magnus nu l-am văzut niciodată. Oamenii se înțeleg și își continuă viața fie că este, fie că nu un stăpân la Dunnock.

Simțind deodată un val de energie, Thomas trânti halba și se îndreptă către fereastră. Era plină de ochiuri din sticlă, prin care nu se vedea mare lucru, în afară de culori și forme. Cu toate acestea, încercă încă o dată să cerceteze străzile și pe cei câțiva trecători care veneau și plecau.

– Asta fac? Își continuă viața?

Cum Ross nu răspunse, Thomas se întoarse și descoperi că bărbatul îl cerceta mai intens decât îl analizase pe Ratliff sau pe Jane.

– Da, zise el în cele din urmă. La fel ca-ntotdeauna. Poate că tu ai uitat.

Oare el uitase? Sau poate că memoria îi juca feste când venea vorba despre luptele și sacrificiile prin care trecea acest sătuc? Oare pusese el la suflet mult prea mult plângerile bunicii despre indiferența contelui?

Cu două săptămâni în urmă, poate că s-ar fi agățat cu bucurie de cuvintele lui Ross, văzând în ele mijlocul prin care se putea întoarce la generalul Scott raportându-i că totul era bine și cerându-i următoarea misiune.

Două lucruri îl puneau acum pe gânduri.

Primul era că găsisese documente cu sfaturi despre administrarea pământurilor bine pitite printre vrafurile de hârtii, chirii și conturi. Din ce aflase, proprietarii de peste tot din Ținuturile Înalte își eliberau tot mai mult pământ pentru pășunat. Chiriașii se transformaseră din fermieri în arendași. Totul era făcut în numele progresului, dar Thomas vedea cu ușurință că schimbările nu aveau nici un efect asupra vieții chiriașilor.

Susținerea unui astfel de plan de către domnul Watson ar fi fost suficient pentru a trezi îndoielile lui Thomas, chiar și dacă nu ar fi fost la mijloc necesitatea menținerii profitabilității castelului Dunnock ca lumea să nu aibă de suferit. Se gândi la cei din familia Shaw. Ross avea dreptate – oamenii de aici erau puternici, supraviețuitori ai multor lupte. Însă practicile agriculturii moderne nu puteau fi ignorate. Dacă nu țineau pasul cu vremurile, oamenii din Balisaig aveau să rămână în urmă. Schimbarea, cu alte cuvinte, era inevitabilă. Dar totul avea să meargă mai bine sub îndrumarea unei mâini ferme.

Iar acea mână fermă îi aparținea din naștere contelui de Magnus. Lui.

„La naiba și fir-ar să fie'!”

Al doilea motiv de ezitare era Jane. Îi fusese cu mult mai ușor să-și imagineze plecarea din Dunnock când nu știuse că avea să o lase și pe ea în urmă. Iar gândul că era posibil să o părăsească, deși ea se afla în pericol, făcea ca toată situația să fie și mai grea.

Cât timp însă putea să stea la Dunnock fără a dezvălui adevăratul motiv pentru care venise?

În trei zile, chiria lui Ratliff avea să expire. Thomas o putea reînnoi. Adusese hârtiile necesare din Edinburgh. Câteva tușe din peniță, și își putea asigura un chiriaș profitabil pentru cel puțin încă un an. El se putea întoarce la Londra, își putea relua cariera militară și se putea ocupa de Dunnock de la distanță, așa cum făcuse și predecesorul lui.

Dar, așa cum începea deja să se teamă, circumstanțele impuneau șederea lui în Balisaig și asumarea responsabilităților de aici, apoi, în mod firesc, avea să își stabilească rezidența la Dunnock, trimițându-i departe pe scriitor și pe frumoasa lui copistă.

Rătăci cu privirea, din nou, către fereastră. Trebuia să gândească precum un moșier. Sau ca un spion. Nu ca un iubit. Pentru că nu pornise în această călătorie pentru a cuceri o fată și pentru a se așeza la casa lui cu ea, în ciuda aluziilor destul de evidente ale generalului Scott. Și, în orice caz, femeia pe care o întâlnise el nu era teribil de interesată de a fi cucerită.

Cel puțin nu dacă se lua după încordarea din umerii ei.

În ciuda sticlei prin care nu se vedeau prea multe, el nu avea nici cea mai mică îndoială că tocmai îi văzuse silueta traversând strada către tavernă, cu fustele dansându-i dintr-o parte în alta, cu câinii în urma ei.

Apariția ei îl surprinse. Se așteptase ca ea să se fi ținut de cuvânt și să fi plecat către Dunnock fără el, doar pentru a-i demonstra că putea. Dar nu o făcuse, și poate că asta însemna că lucrurile mergeau cumva într-o direcție bună? El se aplecă adânc pentru a se holba printr-un ochi de geam curat. Observă rapid chipul hotărât și ochii strălucitori ai lui Jane. Cu siguranță, nu era un semn bun.

Dumnezeule, cât își dorea ca el să nu fie motivul pentru care avea acea expresie nemiloasă și acea postură impunătoare. Dar înțelese destul de repede că șansele de a se înșela erau mici dată fiind destinația ei imediată. Și avea să afle ce o determinase, mai precis, să vină în direcția lui când ușa tavernei avea să se deschidă după câteva clipe. Cinci... patru...

- Câte scrisori primește pe săptămână domnul Ratliff? Sau pe lună? întrebă el, întorcându-se repede cu fața către Ross.

Ross păru surprins de întrebare.

- Nu aş putea să zic. Tot ce vine pentru Dunnock îi este adresat doamnei Higginbotham. Ea i-a zis lui Elspeth că publicistul domnului Ratliff îi trimite, uneori, lucruri de la Londra pentru el, sub acoperire, către ea.

Aşa cum se întâmplase şi cu ameninţarea. Thomas încuviinţă. Chiar dacă doar poştaşul din Londra şi o mână de oameni din Balisaig ştiau unde îl puteau găsi pe celebrul scriitor, nu ar fi fost greu pentru autorul scrisorii să afle şi el asta. Anii pe care-i petrecuse ca agent îl învăţaseră pe Thomas că, atunci când cineva era hotărât să facă rău cuiva, avea să găsească o cale de a aduna informaţiile necesare.

Dacă autorul scrisorii avea să reuşească să-l urmărească pe Robin Ratliff la Balisaig, atunci avea să îl enerveze să afle că scriitorul era plecat. În acest caz, Jane însăşi putea să devină cu uşurinţă ţinta violenţei lui.

- Dacă observi orice schimbări, orice ţi se pare neobişnuit la corespondenţa pentru Dunnock, te rog să-mi spui, îl rugă el, fix când uşa se deschise spre interior, blocând temporar imaginea persoanei care intrase.

Se aşteptă să audă câinii, atacând şi lătrând. Se aşteptă ca Jane să îşi anunţe prezenţa foarte impunător. Se aşteptă până şi la o înjurătură. Dar ea nu făcu nimic din toate astea.

- Bună dimineaţa, domnule Ross, zise ea pe un ton mieros, care îşi pierdu din credibilitate când ea răbufni brusc. Nu, Afrodita. Şezi! Rămâi cu sora ta!

- Sunt bine-venite, doamnă Higginbotham, insistă Ross. Şi dumneavoastră, bineînţeles.

- Nu aş vrea să deranjez. Zăpada a început să se topească şi sunt ude de la vârful botului până în vârful cozii. Nu stau mult. Păşi puţin dincolo de prag şi începu să închidă uşa în urma ei. Îl căutam pe domnul Sutherland.

Făcându-i şmechereşte cu ochiul, Ross îi făcu semn către locul în care stătea Thomas.

Ea se întoarse brusc şi, în pofida tonului mieros pe care îl folosisese cu Ross, îl privi din cap până în picioare, nemulţumită. Ca şi cum el s-ar fi ascuns intenţionat de ea. Ca şi cum el era de vină pentru urmele murdare de lăbuţe de pe rochia ei. Ea îşi concentrează, din nou, atenţia asupra lui Ross.

- Elspeth a terminat cartea pe care i-am împrumutat-o?

- Nu pot să răspund cu certitudine, dar nu cred, zise Ross, surprins de întrebarea ei. Întinse mâna pe sub bar, și Thomas suspectă că el împinse cartea mai în spate ca să n-o vadă Jane. Aseară a fost plin ochi din cauza vremii teribile.

- Bineînțeles. Nu e grabă. Te rog să-i spui că o să-i aduc al treilea volum când o să vrea să îl citească.

Ross încuviință din cap.

- Așa o să fac, doamnă.

Ea se întoarse pe jumătate, privind peste umăr, către Thomas.

- Sunteți pregătit să vă întoarceți la Dunnock, domnule?

Dulcegăria din glasul ei aproape că îl făcea să-i fie dor de acreală de dimineață. Însă tensiunea din umerii ei îi dădea de înțeles că avea să-și primească porția de îndată ce erau singuri.

- Da, doamnă Higginbotham, zise el, făcându-i cu ochiul lui Ross, care se străduia să nu râdă.

Jane se roti pe un picior și porni către ușă, permițându-i, în mod neașteptat, lui Thomas să-i admire șoldurile de sub fusta ei săltăreață.

- După dumneata!

Capitolul 10

În ciuda lățimii singurei străzi din Balisaig, distanța dintre drogheria domnului Abernathy și taverna Thistle and Crown era mică. Mult prea mică pentru ca Jane să fie în stare să ia o decizie în legătură cu Thomas înainte de a se trezi întorcându-se către Dunnock împreună cu el. Cu cât se gândea mai mult la fapte, cu atât devenea mai sigură. Nu avea nici cea mai mică idee cum de se întâmplase una ca asta – oh, aceste legi scoțiene erau atât de stranii! –, dar Thomas Sutherland, locotenent în armata Majestății Sale, trebuia să fie acum Lord Magnus.

Ce putea să facă ea cu aceste informații? Să-l acuze? Să-l certe? Dintre toate minciunile și adevărurile trase de păr pe care le spusese sau le auzise la viața ei, nu-și amintea de ceva de o asemenea amploare. Un conte să pretindă că era om de rând!

– Ați aflat ceva valoros la tavernă, domnule Sutherland?

El ezită înainte de a răspunde.

– Am făcut un prim pas.

Ea își aminti de schimbul de priviri pe care el îl avusese cu domnul Ross, genul de privire amuzată, cu subînțeles, care putea să existe doar între vechi prieteni. Își petrecuse verile în copilărie în Balisaig, așa-i povestise. Acum, se furișa și își spiona propriii chiriași. În ce scop?

Până când avea să afle, intenționa să mențină o distanță sănătoasă între ei. Vârî mâinile și mai adânc în manșon pentru a descuraja orice intenție a lui Thomas de a-i oferi brațul.

– Dacă mă iau după graba din mersul dumitale, cred că ești, cumva, nemulțumită de mine, domnișoară, zise el după câteva momente.

Ea încetini și trase adânc aer în piept.

– Nu știu ce vreți să...

– Spune-mi, zise el, ignorându-i încercarea de a nega totul, ești supărată pe mine pentru că am încercat să te sărut? Sau că nu mi-am dus intenția până la capăt?

Ea se întoarse și-l măsură din priviri, observându-i surâsul de pe buze și strălucirea din ochi. Senzația arzătoare pe care o simțea în piept i se mută în obraji.

– În ciuda acestor speculații ridicole, domnule Sutherland, nu mi-am petrecut ultimii șapte ani din viață – și nici măcar ultima oră – gândindu-mă la sărutul dumneavoastră.

O *nouă* minciună. Oare doar atât împărtășeau? Dar nu vedea nici o altă cale de ieșire, cel puțin nu una care să nu fie extrem de periculoasă. El înclină din cap, și acele gropițe blestemate reapărură în timp ce el o privea cu scepticism.

– Oh, da?

Din cauza căldurii pe care o simțea în obraji, aerul rece o înțepă, în timp ce porni hotărâtă către castel. El ținu cu ușurință pasul cu ea.

– Presupun că ar fi inutil să neg că întotdeauna a fost între noi un soi de... uh... *scânteie*, mărturisi ea, după câteva clipe, dorindu-și să nu fi sunat ca și cum era extenuată din cauza efortului.

Sub picioarele lor zăpada trosnea și pocnea zgomotos.

– Dar ți-ai dori să poți nega asta.

Nu era tocmai o întrebare, deși simțea în cuvintele lui ceva ce ea ar fi fost tentată să numească neîncredere.

Oare așa era? Nu mai era sigură de nimic. Poate doar de un *singur* lucru.

– Nu ați venit la Dunnock din cauza acelei scrisori.

Citi uimirea din ochii lui. Uimire și chiar și o urmă de șoc. Se așteptase ca ea să nu creadă toată povestea lui, dar nu-și imaginase că avea să-i dea de gol toată cacealmaua. Dar oare cât timp mai puteau să continue ținându-și toate atuurile ascunse?

– Așa că de ce ați zis că pentru asta ați venit?

Rapiditatea cu care-i răspunse o convinse de sinceritatea lui.

– Pentru că, atunci când am văzut-o acolo, m-am îngrijorat. Nu pot să mă scuz decât spunând că instinctele mele protectoare s-au activat și au preluat controlul.

Îi zâmbi timid.

– Sunt doar niște cuvinte pe o foaie.

– O simplă scrisoare poate fi vestitorul unor lucruri mult mai serioase, insistă el, fix când ea ridică sceptică dintr-o sprânceană. Presupun că e în firea unui soldat să se aștepte la ce e mai rău și să facă tot ce poate pentru a-i feri pe ceilalți din calea răului.

Nechemată, în mintea ei apăru o imagine cu el ca războinic din Ținuturile Înalte.

– Și ca scoțian.

El încuviință aprobator din cap.

– Cu toate acestea, ar fi trebuit să-mi dau seama că nu ai nevoie de protecția mea.

– Cum ați fi putut să vă dați seama de acest lucru? Ea spera că depășise etapa în care putea fi impresionată prin complimente. Nu aveți nici cea mai vagă idee cine a trimis acea scrisoare. Și nici nu știți de ce sunt eu în stare.

– Păi, *era* un briceag înfipt în birou.

Acea strălucire năvălășă revenise în privirea lui.

– Am crezut că poate câinii mei firoși v-au pus pe gânduri.

Râsul lui răsună puternic în marea de liniște, reverberând dintr-o stâncă din apropiere și dinspre zidurile îndepărtate ale castelului. Neștiind dacă să i se alăture sau să se simtă rușinată, ea se întoarse și porni repede înainte. Nu apucă să înainteze mult, că-l auzi chicotind ușor.

– Asta îmi amintește de prima dată când ne-am cunoscut, când te-ai întors și m-ai tratat cu spatele. În acel micuț magazin din Tenchley.

Ea simți fiori de jenă în stomac în timp ce privi peste umăr către el.

– Ați crezut că e o provocare, nu?

El o privi intens, încruntat.

– Nu a fost?

– Eu...

Simțind că nu-și găsește cuvintele, începu din nou să mărșăluiească înainte. El nu o urmă imediat. După câțiva pași, ea privi înapoi, din nou, și îl găsi cercetându-i agale trupul.

– Să spunem că mi-a plăcut ce am văzut.

– Asta e ridicol. Tot ce puteați să vedeți era...

„Oh!”

– Da, recunosc el repede. Și am vrut să văd mai mult.

În timp ce ea se grăbi să se întoarcă spre el în așa fel încât spațele ei să nu mai fie vizibil, alunecă pe pământul înghețat și luncos ascuns sub zăpada moale. Cât ai zice pește, el ajunsese lângă ea, prinzând-o de coate pentru a o echilibra. Ea suspină, uimită nu de puterea, ci de delicatețea lui. Brațul lui încordat absorbi mișcarea și îi ținu pe amândoi pe poziții, și cu toate acestea presiunea degetelor lui nu fusese atât de mare încât să-i lase vânătăi. De îndată ce se asigură că ea nu avea să cadă, o eliberă, deși, dacă era să fie sinceră, ea își simțea picioarele destul de moi. Ea nu știa dacă să pună asta pe seama atingerii lui sau a faptului că se desprinsese de ea.

– Știi că ești foarte frumoasă, nu?

Îi vorbi pe un ton profund, ceea ce oferea o intensitate neobișnuită cuvintelor sale.

Pentru prima dată, el părea serios.

– Nu, nu știu, îi răspunse izbucnind mai ceva decât câinii, care acum mergeau liniștiți lângă ei, cu boturile în pământ și cozile pufoase în aer, oboseala răpunându-le teama. Când mă uit în oglindă, eu văd doar ce e acolo: o față simplă, o nuanță obișnuită de păr șaten și... o siluetă amplă.

– Atunci trebuie să-ți lustruiești oglinda, fătucă. El scutură din cap. Părul tău îmi aduce aminte de cea mai frumoasă și mai strălucitoare nuanță a castanelor prăjite, și ochii tăi... El ridică o mână ca și cum ar fi tânjit să-i atingă obrazul, să-i încline chipul în direcția soarelui plâpând de iarnă. Apoi păru să se gândească mai bine și nu o mai atinse, lăsând mâinile în jos, pe lângă trup. Ochii tăi îmi aduc aminte de cerul unei zile perfecte de vară – acel gen de zi la care ne gândim când plouă sau e frig, lumina la care visăm în întunecimea nopții.

Ea nu se așteptase la poezie din partea lui Thomas Sutherland. Faptul că îl auzea vorbindu-i cu cel mai delicat accent scoțian îi făcu inima să tresară.

– Și cu privire la restul?

El trecu cu privirea peste formele ei și gemu încet și apreciativ. Acea privire, acel sunet o făcură să-și țină răsuflarea și o făcură mult prea conștientă de modul nevrotic în care i se mișca pieptul.

– Simplă? Amplă? repetă el ironic. Sper că al tău domn Higginbotham te-a cucurit cu vorbe mai frumoase decât acestea.

„Al tău domn Higginbotham.”

Într-o secundă, toți fluturii din pieptul ei se transformară în li-
lieci. Fusese atât de concentrată asupra secretelor lui, încât aproape
uitase de ale ei.

Nedumerirea, probabil, i se citea pe chip, căci el lăsă privirea în
pământ, deși se apropie mai mult de ea.

– L-ai iubit foarte mult? Cred că da, mai ales că te-ai căsătorit atât
de repede după ce noi... atât de repede după ce eu am plecat.

După ce *el* plecase? Atunci, el nu știa...

– Eu...

– Presupun că te-a fermecat?

Oare își imagina ea sau îi tremura vocea? Cu siguranță, nu mai
folosea tonul lui obișnuit și zeflemitor.

– Sau poate – poate îl cunoșteai înainte ca eu să vin în Sussex, și
eu am fost... mult prea îndrăzneț cu atențiile mele.

– Nu, îi zise ea repede, fără a sta pe gânduri, deși s-ar fi putut ca
asta să-i dea de înțeles mai multe decât trebuia.

Dar el nu păru să observe.

– Nu e de mirare că m-ai primit cu atâta răceală noaptea trecută.
Încă îl jelești pe el, din ce văd.

El înălță capul și privi intens către mantia ei neagră, iar ea nu
citi în ochii lui nici cea mai mică urmă de tachinare.

Destul. Își îndreptă spatele și ridică bărbia.

– Domnul Higginbotham a folosit toate cuvintele potrivite pen-
tru a mă cuceri. Un poet nu s-ar fi putut descurca mai bine. A fost
incredibil de curtenitor și de blând. A fost foarte atent în perioada
în care m-a curtat. Și teribil de generos după ce ne-am căsătorit.

Cu fiecare cuvânt, privirea lui Thomas se întuneca mai mult, du-
rerea creștea în ochii lui și, în ciuda posturii înțepate, curajul lui
începu să piară. Ea tânjea să ducă mâna pe brațul lui, să îndulcească
loviturile pe care cuvintele ei i le dădeau.

Povestea ei era însăși dovada vie că unele persoane erau îndrep-
tățite să păstreze secrete. De exemplu, nu era oare posibil ca un nou
numit proprietar să caute să cerceteze starea unei moșii înainte de
a lua anumite decizii? Un asemenea bărbat poate că voia să afle
exact ce se întâmplă cu moștenirea lui fără ca lumea să se încrunte
sau să se plângă la el. Poate că spera să afle cum aveau să reacțio-
neze prietenii lui din copilărie la vestea moștenirii lui neașteptate.

Da, erau momente în care era mai ușor să folosești o minciună ca să afli adevărul.

– Pare un adevărat gentleman, un soț ideal, zise Thomas pe un ton sec, lipsit de voioșie.

Oare ea își mai amintea adevărul? Oare își mai amintea cum era să ai încredere?

– Bineînțeles că a fost, îi răspunse ea, surprinsă de propria fermitate. Până la urmă, eu l-am inventat.

De îndată ce rosti asta, rămase fără răsuflare, dorindu-și să poată lua cuvintele înapoi. Dar secretul, odată vărsat, era precum argintul-viu, imposibil de pus înapoi în sticlă. El rămase perplex. Scoțând mâinile din manșon, ea își ridică rochia, se întoarse și porni grăbită către poarta castelului.

Capitolul 11

Uimite, Atena și Afrodita stăteau lângă Thomas, uitându-se după trupul ei care se depărta rapid. Apoi, după ce priviră neliniștite în sus, ca și cum tocmai descoperiseră că fuseseră abandonate cu dușmanul lor, porniră țintă după stăpâna lor, lăsându-l singur să cantească semnificația cuvintelor ei.

„Nu există nici un domn Higginbotham”, insistase ea. „Eu l-am inventat.”

Suspectase că ascundea ceva, da. Dar nu asta. Inventase un soț și apoi moartea lui? Purta doliu după un bărbat care nu exista?

Thomas nu-și putea înțelege emoțiile.

– Jane, așteaptă!

Ea încetini, dar nu se opri, și faptul că începu să meargă mai încet avea, probabil, mai mult de-a face cu terenul alunecos decât cu rugămintea lui. În fața lui, la picioare, pe pământ, era fundul unei cutii subțiri, înguste, cu capacul deschis din cauza căderii, peste care câinii trecuseră în grabă. Probabil, Jane o pierduse în timp ce alerga. Din ea se vărsă ceva albastru, o pată primăvărată de culoare pe marea de alb a zăpezii. El se aplecă și ridică atât cutia, cât și conținutul ei: o pereche de ciorapi fini din mătase, brodați cu model elegant. Un cadou? Un răsfăț?

Îi vârî în buzunarul adânc al hainei lui și se grăbi să o ajungă din urmă, reușind asta fix când ea trecu prin curtea interioară a castelului. Deși câinii se întreceau înainte, ea se opri, cu capul și umerii plecați. Când el conștientiză că ea nu intenționa să vorbească prima sau deloc, el îi zise:

– Pur și simplu, nu înțeleg...

Ea îi răspunse infundat:

– L-am inventat.

– Dar de ce ai face una ca asta?

Cu siguranță, el nu avea nici un drept și nici un motiv să fie supărat că ea păstrase secrete față de el. De fapt, o parte micuță, teribilă, din el îndrăzneă să se bucure de conștientizarea faptului că nu trebuia să concureze cu imaginea unui alt bărbat. În ciuda acestor lucruri, ridică vocea, uimirea și șocul simțindu-se în întrebarea lui.

Ea înalță capul, și gluga ei alunecă peste păr din cauza vitezei cu care se mișcase.

– De ce ar vrea o femeie tânără, singură, protecția și libertățile pe care societatea noastră li le acordă văduvelor? Ochii ei aveau o strălucire nepământească. Chiar nu-ți poți imagina?

– Eu...

Dacă era sincer, nu se gândise niciodată la asta. Întotdeauna le privise pe văduve ca femei demne de milă. Nu se gândise niciodată că o femeie ar putea fi tentată să poarte acele haine ca un mijloc de a se opune constrângerilor impuse de societate. La 17 ani, el fusese liber să aleagă o cale proprie. Era stăpânul propriei averi, așa cum era ea. Și propriul stăpân – indiferent de ce ar fi zis Armata Britanică. La 17 ani, Jane își dorise și ea să își ia viața în propriile mâini, din câte se părea. Doar că ea fusese forțată să joace rolul văduvei „Higginbotham” pentru a avea măcar o fărâmbă de control asupra vieții sale. Oare el ar fi avut forța de a face ceea ce făcuse ea pentru a putea gusta, măcar puțin, din independență?

– Îmi pare rău că a fost necesar, îi zise el. Dar mărturisesc că mă bucur să știu că nu ești tocmai o văduvă îndurerată.

Vârî mâna adânc în buzunar și scoase perechea de ciorapi viu colorată și i-o întinse. Ea luă ciorapii, deși păru să ezite – sau pur și simplu era prea suspicioasă, ca și cum ciorapii ar fi aparținut altcuiva. Îi înfășură într-un ghem îngrijit. Oare de ce îi avea? Oare se gândea să renunțe la doliul ei fals? Oare venirea lui avea ceva de-a face cu asta?

– Nu, nu am pierdut un soț, zise ea, privindu-se înfășurând ciorapii într-un ghem și vârându-i în manșonul ei. Dar asta nu înseamnă că nu am jelit. Înainte ca el să apuce să deschidă gura, ea continuă cu explicațiile: Mi-am pierdut membrii familiei. Nu i-am mai văzut din noaptea aceluia bal. În timp noi doi dansam și vorbeam și... Ea se înroși iar la față, dar alungă sfiala scuturând tăios din cap. Mama mea a găsit ceva ce-mi aparținea, ceva ce ea a interpretat greșit. Ceva cu care ea nu a fost deloc de acord. I-a arătat

și tatălui meu. Până m-au condus Sir Richard și Julia acasă, soarta mea deja fusese decisă. Tata mi-a ordonat să părăsesc casa. Mi-au permis doar câteva momente, să-mi adun lucrurile și să-mi iau rămas-bun cu un sărut de la fratele meu, care dormea. Sub premisa că mă ajută să împachetez, servitoarea noastră mi-a dat ceea ce mă tem eu că erau economiile ei de o viață. Până dimineața, eram în trăsura care se îndrepta către Londra. Singură.

– Jane, zise el pe jumătate suspinând, pe jumătate gemând. Nu știa ce să-i spună. Împrejurările care o aduseseră în acest punct erau cu mult mai rele decât își imaginase. Acea parte din el care mai întâi acționa și apoi gândea, acea parte care tânjea după aventurile glorioase ale vieții de soldat năzuia să plece de îndată către Tenchley pentru a-i băga mințile în cap tatălui ei. Dar acea parte din el care fusese învățată să aplice tacticile atente, uneori iritante, întotdeauna periculoase, ale unui spion știa că graba și nechibzuința nu aveau să rezolve nimic. Și între aceste două părți ale sufletului lui era strânsă bine și inconfortabil dorința de a descoperi ceea ce mama ei aflase.

– Timp de șapte ani, îi zise el, m-am tot întrebat de ce tatăl tău mi-a zis că nu are nici o fată.

Ea se albi la față și gemu de parcă era bolnavă. El îi întinse mâna și, spre surpriza lui, ea o acceptă, prinzându-i palma cu degetele ei mici, dar neașteptat de puternice. După câteva momente, ea își revenise suficient cât să-l privească. El citi durere în ochii ei, acel soi de apăsare cronică, de rană incurabilă.

– Ți-ai ținut promisiunea? șopti ea, încă ținându-l de mână. Ai fost la el? La mine?

– Da.

Dacă ar fi crezut în destin, el ar fi fost tentat să-i spună că încă se ținea de acea promisiune. În ciuda anilor și a oceanelor care îi despărțiseră, el era aici acum. Ei erau aici acum.

– Cum de ai ajuns în Balisaig? întrebă el.

Oare ea se gândise la el, la poveștile din tinerețea lui pe care el i le spusese? Oricât de mult încerca, el nu-și putea aminti dacă îi zisese vreodată despre acest sat. Ea se retrase ușor, dar el înțelese atunci că, oricât de mult simțea ea nevoia de a povesti cuiva – de a-i spune lui – ce se întâmplase, încă nu era pregătită să-și spună toată povestea.

După o nouă pauză însă, ea continuă, deși nu-i răspunse efectiv la întrebare:

– Călătoria la Londra m-a învățat multe. Se simți cuprinsă de fiorul acelor amintiri. După a doua încercare de a face rost de cazare, am înțeles că era necesar să mint. O femeie tânără și necăsătorită nu putea avea nici o șansă de a găsi un loc respectabil, dar poate că o văduvă... Doamna Higginbotham era servitoarea noastră, și, cum îi foloseam banii, am început să îi folosesc și numele. În cele din urmă, mi-am găsit de lucru și am fost în stare să-i returnez cadoul foarte generos, cu dobândă. Când s-a ivit șansa de a călători și mai departe, de a pune și mai multă distanță între mine și Tenchley, n-am ezitat.

Foarte multe fuseseră omise din acea poveste, asta știa. În primul rând, ea nu-l menționa deloc pe Ratliff. Dar, pentru moment, aspectele generale ale poveștii erau de ajuns.

– Ai continuat să ții legătura prin scrisori cu doamna Higginbotham? întrebă el. Sau cu prietena ta?

Ochii ei, care rămăseseră pierduți undeva în trecut, se făcură mai mici.

– Dumnezeu, nu! Sunt sigură că tatăl meu a avut grijă ca numele meu să fie interzis în Tenchley. Reputația Juliei ar fi fost ruinată dacă ar fi fost descoperită vreo corespondență secretă între mine și ea. Nu aş pune-o niciodată într-un asemenea pericol. Și nu aş putea niciodată să fac ceva care ar pune în pericol poziția dragei doamne Higginbotham.

– Atunci, nu mai știi nimic despre familia ta?

Ea făcu o pauză, ca și cum căuta să se îmbărbăteze.

– Mama a murit, acum patru ani, din cauza unei boli subite. Tatăl meu devine din ce în ce mai amărât. Știu puținul pe care îl știu pentru că... pentru că l-am căutat pe fratele meu când am fost sigură că era la Oxford. El a înțeles, cred, că nu eram pe deplin vinovată pentru ceea ce s-a întâmplat.

Pe deplin? Nimic din ce ar fi putut ea să facă nu ar fi fost o scuză pentru comportamentul tatălui ei, care și-a aruncat propriul copil în calea lupilor. El și tatăl lui nu se înțeleseseră întotdeauna în toate, dar nici măcar de pe patul de moarte tatăl său nu-l abandonase complet, așa cum făcuse domnul Quayle cu Jane. Din nou, se simți cuprins de sentimente contrare – pe de o parte, dorința crâncenă

de a rămâne și de a o proteja de viitoare pericole, pe de altă parte, nevoia războinicului de a-l găsi pe cel care o rănisese și de a-l pedepsi. Ea tremură, iar el simți asta, căci încă aveau mâinile împreunate.

– Ești rece, zise el, strângându-i degetele și apoi eliberându-i-le, luptându-se cu impulsul de a o lua în brațe. Presupun că ar fi total lipsit de cavalerism din partea mea să mă ofer să te încălzesc.

– Domnule Sutherland, zise ea, scuturând din cap și oftând cu năduf, dar, așa cum sperase el, o parte din supărarea ei pieri. Fusesse înlocuită de un amuzament ezitant. Tu chiar petreci prea mult timp gândindu-te la efectele săruturilor tale.

Auzindu-i răspunsul, o parte din apăsarea pe care o simțea el în piept se ridică.

– Nu, fătucă, îi răspunse el făcându-i cu ochiul. Sărutul tău îmi hrănește mintea.

Ea se îmbujoră.

– Nu ar trebui să spui asemenea lucruri, zise ea, aproape șoptit. Doi străini nu ar trebui să petreacă așa mult timp vorbind despre săruturi.

– Străini? repetă el, încercând să ascundă durerea din glas.

– Ce știm cu adevărat unul despre altul? Dacă dimineața asta ne-a arătat ceva... acela este că avem multe secrete – motivele mele pentru a pretinde că sunt doamna Higginbotham, motivele tale reale pentru care te-ai întors în Balisaig.

Simțea adevărul pe vârful limbii. Îl înghiți la fel de repede. Nu era nici timpul, nici locul pentru a-i dezvălui ceva. Pentru a-i spune totul. Deja îi mărturisise că se temea că Lord Magnus avea să o alunge din casa ei. Recunoscând acum că el era contele avea să facă mai mult rău decât bine. Când el nu-i răspunse, în privirea ei se întrezări ceva – dezamăgire? Gluga ei tremură din nou.

– Ar trebui să intru. Am multă muncă de recuperat.

Răceala obișnuită reveni în vocea ei. Făcu o reverență scurtă, se întoarse, strecurându-se dincolo de pragul ușii, și dispăru.

Deși se simțea tentat să o urmeze, nu o făcu. Deja îi oferise mai mult decât avea dreptul să se aștepte și era rândul lui să se gândească la cum putea să-i răspundă cu aceeași monedă.

Se plimbă prin curtea exterioară, gândindu-se, prima dată, să se întoarcă la camerele lui pentru a analiza bine tot ce aflase. Neliniștea îl trimise în direcția opusă. Încă nu era după-amiază, și nu putea

suporta gândul de a se închide într-o cameră fără ferestre în timp ce soarele strălucea pe cer, chiar dacă slab și lipsit de căldură.

Nefiind sigur că voia să afle și alte secrete ale ei, decise să descopere mai multe despre castel. Avea de gând să-și vâre nasul prin fiecare arcadă și ușă neîncuiată; cercetă camerele de gardă ale castelului (lipsite de personal) și camerele de depozitare (majoritatea goale), ajungând, în cele din urmă, la grajduri, unde găsi o pereche de măgari și o mătă, care dispăru de îndată ce-l văzu intrând.

Dougan, care fluiera afon în timp ce îngrijea animalele murdare, privi peste umăr. Măgarii continuară să mănânce și nu-l băgară în seamă pe Thomas.

– Bună dimineața, Dougan, zise el, înclinându-și pălăria.

Barba și părul bărbatului, odinioară roșii, începuseră să albească, și, chiar și în lumina proastă a grajdului, Thomas putea să observe cu ușurință că bărbatul avea kiltul peticit în mai multe locuri.

– Da?

Părea nervos.

Doamna Murdoch îl avertizase pe Thomas că Dougan era timid în fața străinilor, dar că avea o inimă bună.

– Nu vreau să te întrerup de la treabă, doar voiam să văd cum stau lucrurile pe aici. Presupun că nu e nevoie mare de cai, nu?

Măgarii puteau fi folosiți pentru a trage o căruță și chiar și pentru a ara pământul grădinii de zarzavaturi. Majoritatea pământurilor din Ținuturile Înalte erau folosite mai mult pentru păscut vaci și oi decât pentru grâne.

Dougan scutură ușor din cap, în semn de acord silențios, și se concentră iar asupra animalelor. Thomas era pe punctul de a ieși din nou – nu căuta companie, până la urmă –, când un staul gol îi atrase atenția.

Sau *nu* chiar gol. Era plin, nu de cai sau de mâncare pentru animale, ci de ceva cu formă ciudată, ascuns sub mai multe prelate prăfuite. Probabil nu era nimic prea incitant, doar vreo trăsură stricată sau niște lăzi așezate una peste alta. Înaintă câțiva pași în acea direcție, ca și cum toată situația nu-l interesa prea tare.

– Dougan, zise el, ridicând cu vârful unui deget un colț al prelatei, nu știi cumva ce e a...?

Dougan aruncă repede pieptenele, care căzu fără să scoată zgomot pe podeaua plină de paie.

– Oh, nu, băiete! exclamă el, cu ochii ieșindu-i din cap.

Thomas nu putu decide imediat dacă bărbatul nega că știa ce era ascuns în staul sau dacă îl avertiza să nu mai caute. În orice caz, curiozitatea lui Thomas era la cote maxime. Dougan înaintă un pas.

– Doamnei Higginbotham nu i-ar plăcea asta.

El se gândi la tot ce îi povestise Jane deja. Ce mai ascundea?

– Îți promit că voi îndura furia ei, jură Thomas, trăgând cu forță.

Nu era un moment mai bun ca prezentul pentru a-și începe rolul de stăpân al acestui castel. Prima prelată alunecă pe podeaua grajdului într-o revărsare de material colorat, dezvăluind o parte dintr-o brișcă. Era prea întuneric pentru a-și da seama de mai multe. Se întinse pentru una din celelalte două prelate rămase, și Dougan începu să-și frece mâinile. Când a doua prelată căzu, a treia cedă și căzu și ea grămadă. Se ridică un nor de praf, amestecat cu paie, și pisica târcată, care își făcuse suficient curaj pentru a-și scoate muștațile din ascunzătoarea ei din gaura dintre cele două grajduri, fugi din nou la adăpost. Thomas nu se putu abține să nu șuiere încet, de uimire.

– Măi, măi, ce avem aici?

Brișca de curse, roțile ei și cadrul, toate vopsite în roșu cu negru, ar fi fost cu siguranță sursa de invidie pentru toți masculii din Balisaig până în Brighton. Chiar și în lumina slabă, care pâlpâia în colțul grajdului, strălucea. Cumva, el nu-și putea imagina că un asemenea echipament, atât de îndrăzneț, îi aparținea răposatului Lord Magnus. Ceea ce putea însemna un singur lucru: un scriitor risipitor, cum Thomas deja observase, cu o predilecție pentru dramatic. Oh, da. Brișca trebuia să fie a lui Robin Ratliff.

Dar de ce nu o luase Ratliff la Edinburgh? Poate din cauza vremii schimbătoare. Sau poate că nu-și dorise să atragă prea multe priviri. Tâlharii s-ar fi așteptat ca vizitiul să fie bogat – plus valoarea briștii. Însă Thomas nu găsi nici un indiciu că bărbatul avea cai pentru ea. Și nu se potriveau chiar orice fel de cai. Era nevoie de o pereche de cai, negri bineînțeleș, de rasă și foarte bine hrăniți, care cu siguranță ar fi fost mult prea greu de întreținut de sărmanul Dougan. Ca și cum ar fi putut să citească gândurile lui Thomas, bătrânul paznic se aplecă și apucă de un colț una dintre prelate, jucându-se nesigur cu ea.

– Doamnei Higginbotham nu o să-i placă asta deloc, gemu el.

– Bine, bine. Dar cine o să-i spună?

Thomas îl bătut cu mâna pe umăr pe bărbat și îi zâmbi generos.

– Oh, o să știe. Chiar dacă ești atent, o să se uite la modul în care stau prelatele și o să vadă că au fost mutate. Și Dumnezeu să vă ajute dacă ați zgâriat vopseaua.

Dougan scutură morocănos din cap, ca și cum Thomas ar fi făcut bine să-și accepte soarta și să se prezinte în fața călăului de bunăvoie. Thomas abia dacă-l mai asculta. Deși nu era un fan al curselor, nu se putu abține să nu se întrebe cât de bine și cât de repede mergea brișca. Și dacă cineva de prin împrejurimi nu avea o pereche de cai pe care ar fi putut să o împrumute doar pentru o după-amiază.

– Haide, insistă Dougan, scuturând mâna lui Thomas.

El ridică o prelată în brațe și, suspinând fără tragere de inimă, Thomas îl ajută să acopere brișca, ascunzând-o din nou. După ce așezaseră a treia prelată, Dougan făcu un pas în spate și inspectă critic munca lor. Din nou, scutură din cap, nemulțumit.

– O să știe. Doar așteptați și o să vedeți.

– Și atunci, ce? Doar m-am uitat. Cu siguranță, domnul Ratliff nu o să se supere pentru atât.

– Ce?

– Domnul Ratliff, scriitorul. Cel care închiriază castelul Dunnock. Cel care deține această brișcă.

Privirea lui Dougan îi transmise clar că, deși știa prea bine că lumea îl considera slab de înger, el îl credea pe Thomas și mai slab.

– E brișca doamnei Higginbotham. Nu ați ascultat nici un cuvânt din ce am zis?

– Nu, Dougan, răspunse Thomas râzând. Ea face multe lucruri în numele domnului Ratliff, și nu aș fi surprins să aflu că i-a ordonat să aibă grijă de brișca lui și, din când în când, să o mai verifice – deși nu-mi pot da seama de ce nu ar conduce-o chiar el. Dar ea este angajata lui. Și este o doamnă. Ea nu ar...

Încercările lui de a protesta pierdeau din forță odată cu nemulțumirea lui Dougan, care începu să scuture și mai tare din cap.

– Doamna Higginbotham a condus acea brișcă dincolo de porțile castelului și mi-a ordonat să nu permit nimănui să o atingă, îi zise el. Arăta foarte bine.

Thomas își putea imagina. Prea bine. Culoarea din obraji ei, privirea triumfală. Era tentat să continue cu ipoteza lui cum că așa ceva era imposibil.

Dar tot ce se întâmplase de dimineată îi demonstra că, din câte se părea, domnul Ratliff era neobișnuit de generos și era un angajator care avea mare încredere în oamenii săi. În fapt, Thomas nu auzise așa ceva de la nimeni.

Scrisorile veneau pe numele doamnei Higginbotham.

Doamna Higginbotham se ocupa de căței.

Și acum, doamna Higginbotham avea brișca aceea roșie de cursă...

Desigur, numele era fictiv. Jane tocmai îi mărturisise că îl inventase pe domnul Higginbotham.

Absent, Thomas netezi câteva cute de la prelată, urmărind cu mâna marginea ascuțită a briștii. Nimeni de la castelul Dunnock sau din satul Balisaig nu-l văzuse vreodată pe Robin Ratliff. Totul despre acest bărbat era învăluit în mister – la fel ca această brișcă.

Oare... oare era posibil ca ea să fi inventat și...?

El alungă gândul înainte de a se concretiza. Întotdeauna fusese în natura lui să acționeze prima dată și după aceea să gândească. Generalul Scott făcuse tot ce era posibil pentru a-i potoli acele impulsuri. Un spion aduna și analiza informații. Nu se grăbea să tragă concluzii. Indiferent de cât de tentante erau.

Încuviințând către Dougan, Thomas se întoarse și ieși din grajd.

Capitolul 12

Pereții mănăstirii fuseseră special construiți pentru a-i feri pe locatari din calea intrușilor. Să ieși era cu mult mai ușor. Allora reuși să evadeze fără prea mari urmări în afară de câteva zgârieturi pe încheieturile mâinilor și o gaură ușor de reparat în fusta ei de muselină, din fericire a doua cea mai bună fustă. După ce trecu dincolo de poarta din fier forjat, porni țintă către pădure. Peste vale se lăsase o ceață umedă și deasă, ca o pătură. Care, deși, fără îndoială, îi mascase evadarea, acum ascundea locul din care venea misterioasa lumină. Hotărâtă însă să-i descopere sursa, ea înaintă cu inima tremurândă la fiecare foșnet de frunză și trosnet de sub picioare.

Timp de zece ani, ea nu avusese niciodată voie să se aventureze dincolo de pereții mănăstirii. Singurele cunoștințe pe care le avea despre peisajele din împrejurimi erau rezultatul cercetărilor ei, din varii puncte, când se presupunea că lucra la a-și îmbunătăți talentul la desenat. Acum, pe pământ, totul arăta atât de diferit. Oare mergea în direcția bună?

Tocmai când disperarea aproape că o făcea să se întoarcă, se lovi cu umărul de ceva și suspină înfundat, de durere. Cum nu vedea mai deloc din cauza întunericului și a ceții, ea pipăi cu degetele amorțite de colo-colo, în căutarea lucrului de care se împiedicase. Peretele se întindea mult și destul de înalt, din câte își putea da ea seama fără a înainta. Nu era un gard, ci un soi de structură. O căbănuță de fermier? O colibă de pustnic?

Cu grijă, se piti și înaintă de-a lungul zidului, până reuși să ajungă la capăt. Se auzeau niște voci. Glasuri de bărbat, doi sau trei, cel puțin. Vorbeau într-o limbă pe care ea nu o înțelegea, pe un ton la fel de aspru precum scândurile din care era construită cabana. Oare nimerise într-o cloacă de tâlhari dintre aceia care colcăiau prin pădure, așa cum se tot zvonea? Simțea

niște fiori stranii. Știa atât de puține despre modul de viață al bărbaților.

Abia îndrăznind să răsuflă, se holbă pe după colț. Văzu lumină printr-o ușă întredeschisă, razele acesteia ajungându-i până la picioare. Poate că bărbații din interior văzuseră lumina stranie. Poate că unul dintre ei putea fi convins să o ghideze. Cel puțin, ea...

– Măi, măi, se auzi încet vocea la urechea ei, atât de aproape, încât ea simți respirația bărbatului pe obrazul ei. Ca o lovitură de bici, el duse mâna peste buzele ei, acoperindu-i gura, lipindu-și trupul musculos de al ei.

– Ce caută o domniță așa drăguță ca tine afară într-o noapte ca asta?

– Doamnă Higginbotham?

Inima îi sări în piept la fel de repede precum a eroinei sale, iar Jane tresări și strânse tocul mai tare, abia abținându-se să nu-l arunce de-a lungul biroului și să distrugă munca de o noapte cu pete de cerneală. Când își mai reveni și răsuflă ușurată, privi către pragul ușii, unde stătea Elspeth Shaw, barmanița de la Thistle and Crown, care încă purta peste rochia de lână șorțul de serviciu, avea obraji imbujați din cauza frigului și părul blond-roșcat prins în coadă.

– Oh, v-am speriat? Tonul ușor amuzat al tinerei femei tăia din sinceritatea scuzei. Doamna Murdoch mi-a zis să vin.

După ce trase, din nou, aer în piept, Jane privi către fereastră, unde semnele nopții își făceau deja simțită prezența. Oare vizitatorii nocturni aveau să devină o obișnuință?

– Ce te aduce aici într-o noapte ca asta, Elspeth? întrebă Jane și aproape că își dădu ochii peste cap auzind ecoul neintenționat al întrebării bărbatului din cartea ei.

Se gândise doar la vremea din paginile cărții. Dar, în această noapte, trebuia să fie senin în Balisaig. Elspeth nu ar fi putut să urce până la Dunnock dacă ar fi nins din nou.

Jane avusese aproape o viață să accepte faptul că nu avea să scape de întreruperi. Libertatea de la distrageri, așa cum spusese Thomas atât de succint, era un lux pe care mulți nu-l cunoșteau și nici nu aveau să o facă. Înainte să vină la Dunnock, ea cu siguranță nu avusese o cameră separată în care să se ocupe doar de scris.

Cu toate acestea, întreruperea din această seară i se păru teribil de inoportună. Se chinuise mai bine de jumătate de după-amiază să se reîntoarcă la muncă, în timp ce mintea ei insista să tot redea, la nesfârșit, mărturisirea ei, să se gândească mai bine cu privire la suspiciunile legate de Thomas și să regrete că iar ratase oportunitatea unui sărut. Până la apus, toate frustrările ei atinseseră cote maxime.

Ea își impunea și dorea mereu să se detașeze prin munca ei, dar, în această seară, păcatul eroinei sale – curiozitatea –, precum și atracția total nepotrivită față de cel mai nepotrivit, chiar periculos bărbat i se păreau mult prea familiare. Poate că scrisoarea anonimă avusese dreptate, deși fără să vrea. Poate că romanele ei aveau o influență periculoasă asupra inimii și minții femeilor tinere și impresionabile.

Înghițind în sec din cauza stării de iritare pe care o simțea – din cauza ei înseși și a întreruperii –, Jane lăsă deoparte tocul. Elspeth Shaw era aproape ca un prieten și cu siguranță un om devotat ei. În plus, nu făcuse nimic greșit ca să merite o așa grosolanie din partea ei.

În timp ce se ridică de la birou, Jane văzu cu coada ochiului o carte mică ascunsă în mâna femeii și își reaminti de promisiunea de a-i oferi următorul volum din seria *Mireasa necromantului*. Deși știa că poveștile ei erau populare în rândul cititorilor, întotdeauna era palpitant să afle că cineva era dispus să urce acolo, într-o noapte de iarnă, doar ca să afle ce urmează să se întâmple în poveste. Înainte să apuce să spună ceva, Elspeth făcu ochii mari.

– Ce purtați, doamnă Higginbotham? întrebă ea, chinându-se să nu râdă.

Jane privi în jos la rochia largă din mătase.

– Un kimono, îi răspunse ea scurt.

Întotdeauna i se păruse nedrept că domnii puteau purta ceva atât de relaxant și de confortabil prin casă și totuși să fie considerați îmbrăcați respectabil, în timp ce ideea că o doamnă ar putea servi ceai în halat ar fi pornit un întreg scandal. Așa că, înainte să plece din Londra, comandase pe numele și măsurile lui Robin Ratliff un kimono. Era ținuta ei preferată pentru scris.

– Presupun că ai terminat de citit al doilea volum din seria *Mireasa necromantului*, continuă Jane, croindu-și drum către bibliotecă și ignorând chicotelile lui Elspeth.

– Am terminat-o acum două zile, insistă tânăra femeie, ridicând bărbia. Dar Ross nu m-a lăsat să ți-o returnez. El citește încet și greu, adăugă ea, făcându-i cu ochiul.

Fără să vrea, Jane zâmbi.

– Așa face?

Oare acesta era motivul pentru vizita târzie și stranie a lui Elspeth? Oare domnul Ross citise încontinuu cartea și o trimisese pe barmaniță după continuare de îndată ce o terminase pe cealaltă? Dar, dacă se gândea mai bine, finalul celui de-al doilea volum al acelei povești fusese special gândit pentru a-l determina pe cititor să râvnească la mai mult...

Cuprinsă de o nouă străfulgerare de mândrie, ea zâmbi și mai larg. Oare ce ar fi zis oricare din ei dacă ar fi descoperit vreodată că ea era responsabilă pentru modul teribil de păcătos în care le trezea curiozitatea?

Experiența îi oferise un singur răspuns la acea întrebare. Oare avea să îndrăznească vreodată să aibă încredere în cineva – în Thomas – suficient de mult pentru a vedea dacă erau și alte răspunsuri? Deja îi spusese mai mult decât intenționase. Oare era suficient de curajoasă încât să-i mărturisească cel mai important secret al ei? Și, de această dată, oare el avea să-i spună din secretele lui?

– Bineînțeles, continuă Elspeth, întrerupându-i gândurile, el ar vrea să vă spun că am venit din cauza scrisorii.

– A scrisorii?

Jane simți ceva cu totul nou și în mod clar rece pe șira spinării. Îi întinse un alt volum îngrijit și bine legat tinerei femei, care îl schimbă cu cel pe care îl ținea în mână.

– Una care era pentru Dunnock a fost amestecată prin corespondența altcuiva.

– Oh? A cui corespondență?

– A domnului Donaldson.

Ea își dorea să fi fost a oricui altcuiva din sat.

– Și a returnat-o la Thistle and Crown? întrebă ea, știind prea bine de teama preotului de a nu fi văzut frecventând taverna.

– Nu. Doamna MacIntosh a adus-o în această după-amiază. Elspeth făcu semn cu capul către cartea pe care Jane o ținea acum. Am pus-o în interior pentru a o păstra uscată.

Instinctiv, Jane strânse degetele pe volumul acoperit cu piele, întemnițând scrisoarea și mai strâns între paginile cărții. Tânăra femeie se încruntă, evident dezamăgită că Jane nu părea mai entuziasmată de scrisoare – sau cel puțin mai curioasă. Jane pur și simplu încuviință din cap.

– Mulțumesc, Elspeth.

La acel semnal clar că voia să rămână singură, tânăra femeie ridică din umeri și strânse la piept noua ei carte, fără îndoială satisfăcută că își îndeplinise datoria și încântată că obținuse lucrul după care venise de fapt. Era puțin probabil ca Ross să o mai pună să mai muncească în această seară.

După ce ea plecă, Jane se întoarse la biroul ei. Pașii ei răsunau puternic în camera neobișnuit de tăcută. Fără câini care să sforăie – plecaseră în expediție de noapte la Agnes, în căutare de bunătăți. Până și focul ardea încet, mocnit, fără a mai trosni sau a mai șuiera.

După ce își reluă locul, așeză cartea cu grijă în mijlocul biroului, ascunzând peripețiile Alloriei, și se holbă, momente bune, la coperta maronie cu roșu. Măinile transpirate care atinseseră cartea înnegriseră pielea; gravura era tăiată de o pată circulară, ca și cum fundul unui pahar umed fusese așezat pe ea, cel mai probabil la tavernă, și unul din colțuri era zdrențuit. Toate aceste semne cum că respectiva carte fusese folosită îi bucurau inima, un memento că volumul trecuse prin multe mâini în Balisaig, iar alte copii fuseseră trimise și în satele din împrejurimi. Seria *Mireasa necromantului* trezise multe spaime și coșmaruri și câștigase multe inimi prin toată Anglia. Trebuia să-și tot reamintească asta, ori de câte ori îndoiala... o amenința...

Amorțită, întinse un deget și ridică ușor coperta. Scrisoarea parcă o privea direct, iar sigiliul – o pată de ceară – de pe pachetul în formă de dreptunghi o urmărea precum un ochi însângerat. Ridică briceagul de pe tavă și desfăcu sigiliul cu o mână surprinzător de fermă, apoi se folosi de vârful lamei pentru a desface paginile, ca și cum se temea ca nu cumva hârtia să fi fost înmuiată în ceva periculos la atingere. Se așteptase la multe – o scrisoare din partea avocatului, spunându-i că cererea ei de a reinnoi chiria la Dunnock fusese refuzată, sau o altă scrisoare rău intenționată despre efectele nocive ale romanelor gotice asupra minților tinere, în special asupra

ceva despre autorul acelei oribile scrisori, poate că ar fi fost util să afle ce-i trezise mânia.

Aprinse mai multe lumânări până când încăperea strălucea în lumină, apoi se așeză pe canapea, cu un picior întins și cu celălalt pe podea și deschise primul volum din seria *Mireasa necromantului*.

Câteva ore mai târziu, se apropia de finalizarea celui de-al doilea volum, complet absorbit de povestea sârmanei orfane, Ophelia, găsite în pădure și crescute de țărani, deși în mod clar nu era din același aluat ca ei. Își scosese cizmele ca să stea cu ambele picioare pe canapea, cu genunchii ridicați ca să poată susține cartea, așa cum nu mai făcuse de când era un copil andru – dacă făcuse și atunci. Nici tava cu cina adusă de Esme nu prea reuși să-i atragă atenția, căci nu se putea desprinde de poveștile oribile, care-i ridicau părul pe el, pe care Ophelia fusese forțată să le îndure, și nici de sunetele stranii care veneau dinspre castelul lui Lord Ruthveyn, în umbra căruia toți se chinuiau să supraviețuiască. Vocea bogată și senzuală din carte era foarte diferită de modul câteodată înțepat și întotdeauna adecvat în care vorbea Jane, ceea ce aproape că-l făcea să se îndoiască de convingerea lui că ea era de fapt Ratliff.

Din când în când, se mai oprea încercând să înțeleagă ce-l supărase așa tare pe autorul scrisorii, ca și cum ar fi putut exista vreo logică pentru cuvintele lui. Cu siguranță, dacă cineva presupunea că era periculos ca un cititor să dezvolte sentimente față de personaje fictive într-atât încât să-și neglijeze sarcinile zilnice, atunci cartea chiar putea fi o amenințare serioasă pentru cititori.

Apoi, bineînțeles, mai era și castelul intunecat și lordul misterios care nu mișca un deget pentru a-și îndeplini datoria față de oamenii de pe proprietatea lui. Ca sursă de inspirație pentru asta, era suficient să se uite la Dunnock și la dezastrele lăsate de răposatul Lord Magnus.

Poate și de actualul lord.

Însă, în principal, în acele momente de reflecție, se trezi observând cât de mult semănau experiențele eroinei cu cele ale lui Jane – ambele erau femei tinere cu daruri care le făceau să iasă în evidență față de lumea care le înconjura.

În capitolul doisprezece din volumul al doilea, familia adoptivă a Opheliei acceptase o ofertă de căsătorie atât de șocantă, încât Thomas se trezi ridicându-se brusc. Lord Ruthveyn, cunoscut

pentru faptul că era un adept al magiei negre – cel care își ucisese cu sânge-rece mireasa care îi era sortită, fix înainte de nuntă, nu? – oferise o sumă mare de bani în schimbul tinerei femei inocente și drăguțe, și, fără vreo urmă de ezitare, cuplul nevoiaș i-o vânduse lui.

Din ce în ce mai mult, Thomas era forțat să creadă că premisa lui era corectă: Jane fusese atât de zdruncinată de cruzimea propriei familii, încât născocise asemenea povești. Precum eroina ei, ea fusese trădată de cei în care avusese cea mai mare încredere și forțată să-și croiască singură drum într-o lume crudă.

Paginile alergau sub degetele lui Thomas în timp ce el le parcurgea. Drumul mândru al Opheliei către castel, faptul că nu-și permisese să verse nici o lacrimă. Castelul aparent gol, fără urmă de vrăjitorul rău. Scârțâiturile și gemetele din temnițe care-i răpeau somnul. Îi datora scuze lui Ross pentru modul batjocoritor în care se purtase dimineață, la tavernă. Așteptându-se în orice moment să ajungă la scena fatală în care Ruthveyn și Ophelia se întâlneau, Thomas nu ar fi vrut nici el să fie deranjat.

Cutreierând prin castel, căci nu era nimeni care să o oprească sau să-i spună să facă altceva, Ophelia nu descoperi nici un instrument de tortură, nici un laborator înspăimântător. Cel mai adesea, se trezi îndreptându-se către biblioteca enormă, holbându-se mirată la pereții plini de cărți. Într-o noapte, când se plimba de-a lungul unui raft, jucându-se cu vârful degetului pe un rând de cotoare de cărți prăfuite, auzi o voce:

– De ce nu deschizi nici una niciodată?

Ea întrezări în întuneric o siluetă care stătea lângă un scaun, probabil cel pe care șezuse înainte urmărind-o. După cuvintele pe care i le adresase, ea înțelese că nu era prima dată când făcea asta.

Nu putea fi altcineva în afară de Lord Ruthveyn, deși era cu mult mai tânăr decât și-l imaginase și nu era nici pe jumătate la fel de înspăimântător de privit. Avea trăsături ascuțite și pielea palidă, păr negru și des, dar nu era urât. Ea făcu o plecăciune.

– Pentru că nu am învățat niciodată să citesc, milord.

În următoarele capitole, Ruthveyn își dedică toată energia pentru a o învăța, în timp ce scenele deveneau din ce în ce mai intime între

cei doi, care păreau atât de diferiți, ceea ce-l făcu pe Thomas să nu-și poată desprinde ochii de la pagini. În cele din urmă, Ophelia învăță să citească suficient de bine pentru a-i citi cu voce tare în fiecare seară lui Lord Ruthveyn, înainte de culcare, în timp ce el se delecta cu ceea ce numea poțiuni de uitat – un lichior puternic pe care tânăra femeie era mult prea inocentă ca să-l recunoască. Tocmai când Thomas era sigur că zvonurile despre vrăjitorie aveau să fie năruite în puținele pagini rămase din volum, Ruthveyn intră în bibliotecă ducând un pocal plin, pentru Ophelia.

– Elixirul iubirii, îi explică el, ordonându-i să-l bea.

Lord Ruthveyn fusese un profesor mult prea bun ca ea să nu înțeleagă implicațiile numelui băuturii. Dar ea nu avea nevoie de nici o poțiune de iubire pentru a-și îndeplini jurămintele de nuntă. Fascinația ei față de el, oricât de neînțeleaptă, era deja foarte puternică. Cu toate acestea, sorbi băutura din pocal, așa cum i se spusese, savurând ultimele picături dulci de pe buze.

– Deci?

El stătea cu brațele încrucișate, cu o expresie fermă, dar totuși visătoare.

Fără a-și mai ascunde nerăbdarea, ea căzu în genunchi în fața lui, deși în fapt nu se schimbă nimic. Fiorii de dorință care mocneau în interiorul ei nu aveau nimic de-a face cu ceea ce băuse.

– Învăță-mă cum pot să te mulțumesc, milord.

Sfârșitul volumului II.

În graba lui de a se întinde după cel de-al treilea volum, Thomas răsturnă ce mai rămăsese din ceainic, ceaiul fiind complet rece acum, și mai tot se vărsă în poala lui, iar restul pe canapea și pe covor, ratând la milimetru cărțile pe care el le împrăștiase peste tot.

Încă era preocupat de curățarea dezastrului când cineva bătu.

Blestemând pe sub mustăți, porni prin birou către ușă, în șosete, și deschise ușa grea. Era întuneric beznă; probabil se făcuse târziu. Când simți aerul rece pe hainele lui ude, începu să blesteme cu voce tare.

– La naiba și fir-ar să fie! Ce mai e?

Bătrâna doamnă Murdoch îl privea nemulțumită de sub gluga pelerinei ei.

– Măi, nu m-aș fi gândit niciodată că..., răbufni ea, întinzându-i o bucată de hârtie. Doamna Higginbotham m-a trimis să vă dau asta.

Femeia dispăru înainte ca el să aibă ocazia să-și ceară scuze. Rămase în pragul ușii, uitându-se în urma ei, permițând aerului rece să-i biciuiască hainele ude ca pedeapsă pentru comportamentul lui urât. După ce ea dispăru în interiorul castelului, el se retrase în camerele lui. Înaintea focului, desfăcu bilețelul, o rămășiță zdrențuită de hârtie pe care o mână tremurândă scrisese „Robin Ratliff se află în castel și ar dori să vă vorbească în această seară”.

Un mesaj neașteptat, cu siguranță – și straniu de criptic. Puținele cuvinte și livrarea grăbită indicau o stare de neliniște. Mâna care ținuse tocul tremurase prea mult ca el să poată fi sigur că era scrisul lui Jane. Poate că premisa lui era greșită. Dacă ea era Ratliff, de ce ar fi ales fix acest moment pentru a-și dezvălui identitatea?

Doar dacă nu cumva se întâmplase ceva care o făcuse să vrea să-i spună adevărul? După ce-și mai șterse încă o dată hainele pătate de ceai – din fericire, se dezbrăcase de mult de vestă și de jachetă –, se încălță și își trase haina ponosită peste umeri. Cei care-i trimiteau invitații în miez de noapte trebuiau să-i scuze și ținuta.

În interiorul castelului, trecu de Sala Mare, care era pustie, și urcă pe scara din sud pe cât de repede permiteau treptele ei înguste și curbate. Ușa solidă era deschisă, oferindu-i o priveliște clară asupra încăperii, asupra lui Jane, înainte ca ea să-l observe. Se plimba de colo-colo, înaintea focului, uitându-se în podea, evident pierdută în gânduri. Cu părul atârându-i peste umăr, împletit într-o coadă groasă, arăta la fel de tânără ca în ziua în care o cunoscuse.

Păși cu atenție peste pragul ușii, dar câinii nu erau nicăieri. Ea se opri din mersul neliniștit și ridică privirea, tresărind. El făcu o reverență.

– Am primit un bilet că Robin Ratliff e în castel. Unde e?

Ea îl privi îndelung. Apoi întinse brațele.

– Aici.

În mod clar, ea își propusese să-l surprindă cu o dezvăluire șocantă și, în ciuda suspiciunilor lui legate de autorul seriei *Mireasa necromantului*, chiar reuși să o facă. Era îmbrăcată în ceea ce părea o cămașă de noapte specifică unui bărbat; mătasea mov strălucea în lumină, în timp ce ea se mișca. Nu era nici urmă de îndoială că îi aparținea ei, căci fusese special croită pentru trupul

ei. Era fix genul acela de ținută pe care un romancier gotic l-ar fi purtat – și alungă din minte orice gând despre hainele oribile, de doliu, ale doamnei Higginbotham.

El înaintă către ea, dar ea întoarse o palmă, făcându-i semn să se oprească. Se părea că nu terminase cu dezvăluirile încă. Am crezut că ai vrea să știi că a mai venit o scrisoare în noaptea asta, zise ea, făcându-i semn din încheietură, fără a-și desprinde privirea de la el. Lord Magnus.

Capitolul 13

Jane sperase să se simtă ușurată că spusese cuiva cel mai întunecat și profund secret al ei. Se aștepta să se simtă triumfătoare că ghicise secretul altcuiva. În schimb, se simțea vulnerabilă. Agitată.

Sau poate că acele sentimente erau din vina scrisorii.

Îl urmări pe Thomas înaintând către birou. Postura și expresia lui nu trădau nici o reacție la faptul că ea îi utilizase titlul. Poate că se înșelase? El ridică scrisoarea și o cercetă îndelung, atât de mult, încât ea era sigură că uitase de prezența ei. Apoi o așeză la loc și, fără a ridica privirea, o întrebă:

– De cât timp știi cine sunt?

Așadar, avusese dreptate. Ea trase aer în piept, dorindu-și ca el să o privească.

– Noaptea trecută, credeam că ai fost trimis de conte, în ciuda spuselor tale. Dar, cât am fost în sat, azi-dimineață, am primit vești că, de fapt, contele a fost văzut recent în Edinburgh și că, cel mai probabil, urmează să ajungă la Dunnock pentru a evalua lucrurile. Când mi-am dat seama că tu ai venit de foarte departe, când m-am gândit la legăturile tale familiale cu Balisaig, mi s-a părut foarte probabil ca tu să fii Lord Magnus. Toate piesele se potrivesc.

– Așa să fie?

El ridică ochii, privind-o. Vioiciunea lui obișnuită dispăruse, înlocuită cu amărăciune și cu o umbră de îndoială de care ea nu l-ar fi crezut în stare.

– Dacă ai avut îndoieli în privința mea de la bun început, presupun că nu ar fi trebuit să fiu surprins că nu ai vrut să mă săruți.

Ani la rândul, ea mințise, negase, ascunsese totul. Și unde ajunsese?

– Acum, îmi doresc să o fi făcut.

El trecu în fața biroului, sprijinindu-se cu șoldul de el și încrucișând brațele la piept.

- Da?

Ea încuviință, privi către scrisoarea de pe birou și apoi, brusc, își umezi buzele uscate.

- Mi-ar prinde bine o distragere.

Ea citi în privirea lui o licărire din căldura familiară, deși nu-i răspunse.

- Nici tu nu ai fost chiar șocat când ți-am mărturisit că sunt Robin Ratliff, nu?

El ridică din umeri, încuviințând fără tragere de inimă.

- Biletul tău și zăpada au fost ultimele piese din puzzle. A fost ușor de observat că nu a venit nici o trăsură azi, ceea ce însemna că misteriosul Ratliff a fost în castel în tot acest timp. Ce mi-ai spus în această dimineață, despre Higginbotham și despre familia ta, m-a făcut să mă întreb dacă nu mai sunt și alte secrete. După ce ne-am despărțit, m-am plimbat prin curtea exterioară și am dat peste Dougan, care avea grijă de măgarii lui. În ciuda avertismentelor lui foarte ferme, mi-am vârât nasul printr-un staul gol și am găsit...

- Brișca, interveni ea, strâmbându-se și scuturând din cap.

Ar fi trebuit să-și dea seama că, într-una din aceste zile, avea să fie dată de gol de micile plăceri pe care și le acorda.

- Brișca aceea roșie, admise el și îi făcu cu ochiul. Era perfectă pentru ceea ce credeam eu că știu despre chiriașul de la Dunnock. Dar Dougan a insistat că îți aparține. Când am pus totul cap la cap, am început să suspectez cum stau lucrurile. Dar mi-am petrecut după-amiaza citind *Mireasa necromantului*, doar ca să fiu sigur.

Ea privi către acea scrisoare blestemată, apoi înapoi la el, și ridică bărbia cutezătoare.

- Și?

El râse obosit, lăsă brațele în jos și își desfăcu haina. Pentru un moment, toată atenția ei fusese acaparată de faptul că el purta doar o cămașă subțire, care ieșise aproape toată din pantalonii uzați, dar bine croiți, din piele. Nu avea lavalieră, și la gulerul în formă de V se vedea clar pielea bronzată și firele de păr negru și cârlionțat.

- Am vărsat jumătate de ceașcă de ceai pe mine grăbindu-mă să iau volumul al treilea, bine?

Materialul umed se lipise provocator de mușchii încordați ai abdomenului lui și chiar și mai jos.

- Oh...

Mulțumită vizitei lui Elspeth, ea își reamintise de trecerea dramatică de la cel de-al doilea la al treilea volum din seria *Mireasa necromantului*. Se înroși deodată.

- Presupun că vrei să știi ce se întâmplă în continuare, nu?

El părea... Nu prea putea defini expresia aceea. Șiret, poate. Intrigat. Și mai mult decât impresionat.

- Măcar atât, fătuc, cred că pot să ghicesc și eu.

El îl privi din cap până în picioare, savurându-l. Era mult prea frumos. Și prea sigur.

- Cu tot respectul, Lord Magnus, mă îndoiesc.

El râse auzind-o, însă din nou privirea lui se întunecă. Nu părea să-i placă deloc să fie strigat cu titlul său, așa cum le plăcea altor bărbați.

- Dacă mă înșel înseamnă că Robin Ratliff a dezamăgit puternic mulți cititori.

O tachina, bineînțeles. Cu toate acestea, cuvintele atinseseră o coardă sensibilă.

- Câtiva, de-a lungul anilor.

Era rândul lui să o cerceteze, deși rămase cu privirea ațintită la chipul ei.

- Părinții tăi printre primii, mă gândesc. Ai zis că mama ta a găsit ceva de-al tău, ceva care a tulburat-o. Ceva ce ai scris, cred, nu?

Jane încuviință.

- Dacă ar fi fost lăsată în pace, ea m-ar fi iertat, așa cred. Dar tata...

Amintirea ieși la suprafață din locul în care ea o ascunsese, cu rapiditatea și forța unui glonț. Trosnetul hârtiei în timp ce tatăl său îi flutura în față dovada păcatelor ei. Mica biluță de salivă care se formase în colțul gurii lui în timp ce-și vărsa mânia. Lacrimile care curgeau încontinuu pe obrajii mamei. Fumul care ieșise din manuscrisul ei cuprins de flăcările din focul din salon.

- Tatălui meu nu-i plăcea - nu-i place, îndrăznesc eu să spun - nimic din ceea ce are de-a face cu fantezia. Cu romanele, în principal.

Strălucirea din ochii lui Thomas o luă pe nepregătite. Oare mai fusese cineva nervos în numele ei? Pieptul lui se ridică și cobori repede, el inspiră pe nas și apoi expiră încet, deși nu părea ca asta să-l fi calmat prea mult.

– Așa că el...

– I-a dat foc. Ea vorbi peste el înainte de a se retrage din calea privirii lui pentru a se așeza pe canapeaua aceea oribilă. În apărarea lui, era o proză destul de șocantă. Din fericire, aveam o copie ascunsă sub o scândură șubredă din camera mea. Când am ajuns la Londra, primul publicist cu care am vorbit mi-a zis că ar fi trebuit să rămână cenușă. O asemenea scenă nu putea fi inclusă în nici o carte care se dorea a fi cumpărată de biblioteci.

– Și i-ai transmis acest mesaj lui Robin Ratliff, nu?

El se depărta de birou și veni să i se alăture, așezându-se pe scaunul din piele ca și cum fusese făcut special pentru el. Era rândul ei să râdă.

– Da, așa am făcut. Dar Robin Ratliff nu a vrut să asculte. Din fericire, Persephone Press a plătit foarte bine pentru carte.

Încuviințând, el se aplecă în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi.

– Mai sunt și alții care au fost... deranjați de munca ta? Nu doar critici. Câte scrisori ai...?

Ea privi către birou.

– Câte ca acelea am primit? Nici una. Eu nu am...

Ea nu se simți în stare să continue, căci el se ridică și luă scrisoarea, apoi se întoarse pe scaun și o puse în fața ei. Ea voia să i-o smulgă din mâini, înainte ca otrava să cuprindă degetele lui.

– Presupun, reuși ea să spună, că, de-a lungul anilor, au fost câțiva oameni care au scris – mie sau domnului Canfield – pentru a se plânge că romanele mele sunt doar gunoi frivol sau că fetele lor nu erau bune de nimic cât timp se aflau sub vraja unei cărți anume. Până ieri, nu am citit nici una care să mă răscolească atât de tare. Și, până în această seară, nu mi-a fost vreodată frică.

– Nu ai cum să nu te simți alarmat când vezi așa ceva, îi zise el foarte practic.

Întoarse hârtia în așa fel încât lumina din șemineu evidenția marginile tăiate ale decupajelor, desprinse din locurile lor obișnuite și lipite la un loc pentru a crea ceva cu totul nou și oribil.

– Cel care a scris asta a vrut să te sperie atât cu forma scrisorii, cât și prin cuvintele folosite. E nevoie de multă nebunie pentru a crea așa ceva; plus încercarea de a rămâne anonim... Ți se zbârlește părul. Totul e foarte intenționat.

Era un soi de confort să știe că reacția ei nu fusese nici neașteptată și nici prea dramatică.

– Dar asta nu e tot, insistă ea. Întoarce-o pe partea cealaltă. Robin Ratliff nu a primit niciodată vreo scrisoare la castelul Dunnock. Dar această p... persoană știe că el – adică eu – eu...

Cu mâna liberă, Thomas o prinse de mână și o strânse liniștitor. Avea degetele calde – sau poate că ale ei erau reci ca gheața, deși nu conștientizase asta până în acel moment.

– Știe mai puțin decât crede că știe. În primul rând, el crede că se adresează unui bărbat, nu lui Jane Quayle.

– Și dacă vine și dă năvală aici? întrebă ea, uitându-se peste umăr. Crezi că mai contează?

El o strânse de mână până când ea îl privi.

– S-ar putea.

Bineînțeles că ea voia ca el să-i spună că da, să insiste că era în siguranță. Și totuși, ea găsi confort în onestitatea lui, ceva care o făcea să aibă încredere în el în ciuda secretelor pe care le păstrase.

– Ai zis „încercare” – că acest gen de scrisoare este o încercare de a rămâne anonim. Asta înseamnă că încercarea poate eșua?

În timp ce cercetă documentul din nou, el ridică din umeri și își răsuci capul în așa fel încât să-și întindă gâtul, însă fără a-i da drumul la mână.

– Trebuie să înțelegi că alții sunt mult mai pregătiți decât mine la asta. E nevoie de un ochi specializat pe detalii. Îi indică un șir de cuvinte cu vârful degetului. Vezi forma literelor, pauza mică de deasupra lui o? Au ieșit de la un tipar anume. Ideea e să determini ce ziare și reviste au fost folosite, pentru a restrânge lista cu posibilele locații. Dacă decupajul din ziar se potrivește cu *London Times*, atunci nu avem mare lucru pe care să ne bazăm, dar dacă e din *Bristol Mercury* sau din *Edinburgh Gazette*, atunci măcar avem o idee despre colțul de țară din care a fost trimisă.

Însă ea nu se mai uita la scrisoare. Ea se uita din nou la el, reamintindu-și ce îi spusese despre anumite abilități valoroase pe care le dobândise în armată. Cu siguranță, abilitatea de a identifica ziare obscure nu era un talent cerut în mod obișnuit din partea soldaților. Dar, pe de altă parte, dacă cineva își petrecuse ultimii șapte ani sau mai mulți făcând ceva extraordinar...

– Ce ai zis că ai făcut în armată? Ai bântuit plajele, nu? Nu m-am gândit că asta înseamnă ca ai descifrat scrisori codate...

Hârtia din mâna lui foşni straniu, dar el nu o mototoli în pumn, aşa cum se temu ea că avea să facă. Nu se uita nici la ea, nici la scrisoare, ci mai degrabă la podea.

– Amândurora o să ne fie mai bine dacă nu răspund la această întrebare. Cel puțin, nu acum. Munca fiecărui soldat este periculoasă, dar, cu cât spun mai multe despre a mea, cu atât mai probabil este să nu mă mai pot întoarce. Şi cu siguranţă – se răsuci spre ea şi zâmbi, deşi nu din toată inima – nu ai vrea să te pricopseşti cu mine la Dunnock pentru totdeauna, nu?

Nu avea de gând să rămână în Balisaig? Voia să se întoarcă la viaţa de soldat? Ea încercă să-şi spună că asta era o veste bună. Nu avea să fie izgonită din casa ei. Dar, cum trăia aici de mulţi ani, ştia prea bine că era o nevoie disperată de o administrare mai bună pentru Dunnock şi Balisaig. Şi, dacă era să fie sinceră – deşi nu-i era uşor deloc să accepte –, încă ţinea la el suficient de mult încât nu ar fi vrut să-l ştie în pericol în cine ştie ce parte îndepărtată a lumii.

– Bineînţeles că nu, reuşi ea să spună, forţându-se să pară relaxată. Chiar şi-ntr-un castel strălucitor, Lord Magnus s-ar ciocni, din când în când, cu Robin Ratliff.

El râse sec, fără umor.

Îşi trecu degetul mare peste încheieturile ei, strângându-i din nou degetele şi apoi eliberându-i mâna, care abia începuse să se încălzească.

– Nu. Te rog.

– Să nu-ţi folosesc titlul? Dar eşti conte.

Cuvintele îl făcură să se ridice şi să privească ţintă către uşa de lângă scară, care nu era închisă.

– Sunt fiul unui profesor din Glasgow şi al unei domniţe simple din Ținuturile Înalte, pe care a întâlnit-o într-o plimbare. Mai important de atât, sunt locotenent în Armata Maiestăţii Sale. Eu nu...

Cuvintele rămăseseră suspendate în aer.

– Nu poţi? întrebă ea în cele din urmă. Sau nu vrei?

El străbătu camera cu privirea, analizând tot ce reprezenta aceasta.

– Nu este o decizie pe care m-aș fi așteptat vreodată să fiu nevoit să o iau. Ce am fost și ceea ce se așteaptă acum să devin mi se par lucruri opuse.

– Mai degrabă, două fațete ale aceleiași monede, îl corectă ea cu blândețe. Nu pot fi ambele importante în același timp, asta dacă nu ai de gând să stai în echilibru pe muchie – o poziție precară, cu siguranță. Dar un bărbat cu trecutul tău, cu educația ta, cu experiența ta, pare exact persoana de care are nevoie castelul Dunnock.

– Trecutul meu, pufni el. Da, oamenii de prin împrejurimi își aduc aminte de mine ca fiind un băiat pus pe șotii. Ei nu o să...

Ea, dintre toți oamenii, putea vorbi cu încredere despre caracterul oamenilor din Balisaig.

– Ei o să accepte. Cu timpul.

El rămase la fel de sceptic.

– Prea bine, între timp cred că cel mai bine e să mă rezum la ceea ce știu, la ce mă pricep. Hai să ne uităm peste scrisoare! Împreună. Spune-mi ce observi!

După o ușoară ezitare, ea luă hârtia cu o mână surprinzător de sigură. La început, amestecul de cuvinte aluneca aleatoriu sub privirea ei. În interiorul ei răsună ecoul vorbelor lui: „Nu pot”. Dar el avea nevoie la rândul lui de o distragere. Așa că ea avea să încerce. Pentru el.

– Aici, zise ea, făcând semn către hârtie cu arătătorul și întinzându-i-o lui din nou. Această frază este din *Monthly Review*. „Proză stupidă și bolnăvicioasă” – îmi aduc aminte de asta. Fusesse cel mai drăguț lucru pe care criticul îl spusese despre *Mireasa necromantului*.

Thomas se încruntă mai tare în timp ce reciti fraza.

– O porcărie fără pic de gust, bolborosi el pe sub mustăți.

– Da, cred că a zis și așa, admise ea, râzând. Oh, nu te obosi să te simți ofensat în numele meu. Victoria mea a fost că am apărut în paginile lor lipsite de noimă. Nu vezi? Popularitatea romanului meu i-a forțat pe cei de la *Monthly Review* să recunoască existența romanelor gotice. Este, poate, printre criticile mele preferate.

Uimit și amuzat, Thomas scutură din cap.

– Atunci, știm că persoana care ți-a compus această scrisoare îți citește criticile.

- Așa se pare. Și acest decupaj - „șocant și scandalos, nepotrivit pentru suflete inocente” - e din *Critical Review*. Domnul Canfield a trebuit să printeze mai multe copii, căci cartea s-a vândut atât de bine după acel articol.

- Și decupajul de aici? Întrebă el nerăbdător, așezându-se lângă ea. Îl recunoști?

- Nu pot fi sigură.

Să se concentreze asupra fiecărei părți din care era construită scrisoarea era mult mai ușor decât să analizeze întregul. Cu toate acestea, apropierea lui Thomas - căldura trupului său care aproape o atingea în timp ce stăteau cercetând scrisoarea, amestecul de mirosuri dintre colonia lui și lâna umedă a hainei și mirodeniile picante-dulci ale ceaiului - era îmbătător de ademenitoare.

- Dar ce părere ai despre decupajele mai lungi, cele în care mă numește „ticălos dezgustător condamnat să ajungă în iad” și restul? Hârtia e diferită.

- Dintr-o carte, aș spune eu. El făcu o pauză. Straniu. Una e să tai hârtie de un penny ca să-ți spui oful. Dar publicații scumpe? Cărți? Oricine a scris asta trebuie să fie un bărbat cu posibilități financiare.

- Sau cineva nebun, completă ea. Și de ce un el? Ești atât de sigur că trebuie să fie bărbat?

- Nu, nu pot fi sigur, admise el fără tragere de inimă. Presupun că nu te-ar consola prea mult să știi că, dacă autorul este o femeie, e mai mic riscul de a se ține de cuvânt cu această amenințare de a-ți „sculpta cuvintele păcătoase în piele cu o pană”.

Jane râse.

- Oh, m-ar consola foarte puțin, aș zice. Eu, una, nu reușesc niciodată să fac o pană să rămână ascuțită mai mult de o pagină sau două. Cel puțin, sper ca autorul scrisorii să-mi împărtășească secretul.

Auzind acea remarcă plină de umor negru, Thomas închise ochii, apoi zâmbi.

- Cred că e timp să ne oprim aici și să mergem la culcare.

Chiar și atunci când deschise ochii, nu o privi pe ea, ci scrisoarea, pe care o împături cu atenție și o vârî în buzunarul de la haina lui.

- O să mă asigur că totul este încuiat, zise el, ridicându-se, și că Dougan este în alertă. Căinii...

- E mai bine să stea cu doamna Murdoch, sugeră ea. E singură.

El încremeni.

– Și cu tine cum rămâne?

În această seară, ea îl tot împinsese să-și înfrunte temerile. Poate că era timpul ca și ea să facă la fel. Dar de ce se temea ea?

Că îl dorea? Că avea nevoie de el?

Că putea să-l piardă? Din nou. Era obișnuită să fie singură.

Dar era atât de sătulă și de obosită de ideea de a fi singură. Ea înclină ușor din cap, așa cum făcea ori de câte ori avea o provocare de depășit.

– Eu vreau ca tu să rămâi cu mine în această seară, Thomas. Invitația în sine era doar vag mai șocantă pentru ea decât faptul că-i folosisese prenumele. Dar nu ar fi fost deloc corect să-i spună „domnule Sutherland” și nu avea nici cea mai mică intenție de a-l răni folosind titlul pe care el îl purta fără tragere de inimă. Așa sunt sigură că nu o să pătesc nimic.

Noaptea trecută se revăzuseră pentru prima dată după șapte ani. Cât de multe se schimbaseră! Și cât de puține. Aerul din jurul lor părea să trosnească.

– Jane.

O șoptă. O rugămintă. Privirea lui trecu dincolo de ea, către ușa dormitorului. În cele din urmă, el încuviință scurt.

– Prea bine. O să stau de pază aici, în salon. Dar te rog să ai bunăvoința de a-mi lăsa o pătură pentru această canapea oribilă, zise el, ridicându-și gulerul de la haină în timp ce se întoarse să iasă. Și să încui ușa de la dormitorul tău.

Toată nerăbdarea se topi în nesiguranță în timp ce ea îl urmări aplecându-se în pragul ușii și ieșind. Dezamăgită, privi către podea.

În trecere, ochii ei se opriră asupra modului în care lumina din șemineu strălucea pe chimono, observă petele de cerneală de pe degetele ei. În ciuda situației, ea zâmbi. Nu, acelea nu erau cuvintele pe care tânjea ea să le audă de la el.

Din fericire, Robin Ratliff știa exact cum să facă față unui erou mai îndărătnic.

Capitolul 14

Cum curtea exterioară era bine păzită, Thomas se luptă cu sine înainte de a decide să-l trezească pe Dougan ca să-i spună că cineva îi pusese gând rău doamnei Higginbotham. Nu avea nici un rost să-l aducă pe Ratliff în discuție, și, oricum, bătrânul părea să țină la Jane. În ciuda judecății lui aparent slabe, el înțelese rapid cuvintele lui Thomas.

– Să țin poarta închisă? Nu intră și nu iese nimeni? Da, băiete. Doamna Higginbotham nu o să pățească nimic cât sunt eu de pază.

Thomas îi mulțumi bărbatului și se întoarse în camerele sale, scoase cuțitul din ascunzătoarea de la fundul cufărului și îl vârî în teaca ascunsă în cizma lui. Ideea că se înarma împotriva unui dușman nevăzut îi era atât de familiară, încât părea liniștitoare, dar nu era deloc ceea ce-și imaginase că avea să facă la Dunnock.

Dar, dacă se gândea mai bine, la ce se așteptase?

Se gândi la ce-i spusese ea. Pentru prima dată, luă în considerație posibilitatea ca fiecare moment din viața lui să-l fi purtat către acesta. Oricum ițele vieții lui se încurcaseră într-un nod gordian. Oare trebuia să-și folosească cuțitul ca să iasă la liman din tot acest dezastru? Dar Jane – draga de Jane, mai sigură de el decât era el însuși, în ciuda iureșului de griji pe care le avea – era parte din toată încurcătura, o legătură care unea trecutul și prezentul lui.

În salon, se strădui, în treacăt, să reducă dezordinea pe care o făcuse mai devreme. Pe podea era cel de-al treilea volum din seria *Mireasa necromantului*.

„Presupun că vrei să știi ce urmează să se întâmple?”

Dumnezeule, da. Oare de ce îi ceruse să se întoarcă? De ce fusese el de acord?

Își putea spune că făcuse asta pentru că ea avea nevoie de protecție și că era de datoria lui să i-o ofere. Dar nu era tocmai adevărat. Amândoi voiau ceva periculos de la celălalt.

Amintirea unui sărut aproape că îl înnebunise timp de șapte ani. Oare ce ar putea să se întâmple dacă ar fi bântuit de amintirea a ceva mai mult? Simți fiori, dorință și poftă și, odată cu ele, ceva ce semăna a speranță. Sau un preambul al durerii.

Un bărbat deștept s-ar gândi la un alt mod de a se distra în această noapte interminabilă. Strâmbându-se, ridică volumul și îl vâri în buzunar, apoi stinse lumânările. După ce trecu de curtea interioară, asigurându-se că totul era închis bine în urma lui, porni în căutarea camerei doamnei Murdoch. Ar fi băjbăit multă vreme dacă Afrodita și Atena nu ar fi început să urle de îndată ce-l simțiră apropiindu-se. Poate că erau câini de pază mai buni decât crezuse el. Ușa de la camera doamnei Murdoch se deschise larg.

– Cine-i acolo?

– Eu sunt, doamnă. Mă iertați. Eu doar...

– Ar fi trebuit să ghicesc.

Scuturând din cap, se retrase în camera ei, iar Thomas o urmă. Era un spațiu primitiv, aproape sufocat de o pereche de scaune cu spătare de culoarea vinului așezate de o parte și de alta a unei mese din lemn de nuc. O lampă subțire arunca raze de lumină peste perne brodate, pe pereții de un verde pal și peste masă, unde erau coșul de lucru al doamnei Murdoch și o carte așezată cu fața în jos, ca și cum el o întrerupsese din citit. Un roman, după copertă. Al lui Jane? Servitoarea băgă mâna în buzunar și aruncă apoi câteva fărâme către câini pentru a-i potoli.

– Resturi de brânză, îi explică ea, în timp ce-și șterse mâinile de șorț. Funcționează de minune, dar după aceea nu prea ai vrea să dormi în apropierea lor, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

În ciuda dispoziției triste pe care o avea, el se trezi străduindu-se să nu izbucnească în râs.

– Bine de știut.

Câinii îl priveau la fel de îngrijorați precum doamna Murdoch. Însă ea avusese dreptate, se așezaseră și stăteau tăcuți.

– Îmi pare rău să vă deranjez, dar doamna Higginbotham m-a rugat să vă spun să păstrați câinii aici în această seară.

Doamna Murdoch își lăsă bărbia în piept, debordând de scepticism.

– Cum așa? Să-i țin aici?

Strâmbă din nas, poate amintindu-și de recomandarea pe care i-o făcuse cu doar câteva momente în urmă.

- A primit niște vești care o neliniștesc. De aceea m-a chemat în această noapte, zise el, fără tragere de inimă, aducându-i aminte de bilețelul pe care i-l livrase cu o oră în urmă.

- Vești proaste? Să mă duc la ea?

Câinii, auzindu-i glasul neliniștit, se ridicară, gata să sară în ajutorul ei.

- Vă rog, doamnă, lăsați-o să se odihnească! Țineți câinii aici. O să doarmă mai bine dacă nu apar și alte întreruperi!

Deși spusese asta mai mult ca un memento pentru sine, privi cu fermitate către câini, când la unul, când la celălalt. Atena ciuli urechile, dar Afrodita rămase tolănită pe covorul rozaliu al servitoarei. Doamna Murdoch îl măsură din priviri, cercetându-i ținuta.

- Vă întorceți la conac, să înțeleg?

Așa cum intenționase, ea interpretează reverența lui drept confirmare. Sau se prefăcu.

- Noapte bună, domnule Sutherland!

- Noapte bună, doamnă Murdoch!

Mișcându-se tiptil, trecu din nou prin Sala Mare și urcă pe scara spiralată. Ușa de la biroul lui Jane trosni când o deschise, dar în interior era liniște și aproape întuneric. În șemineu abia se mai întrezărea ceva jar pe ici, pe colo și singura lumânare pe care ea i-o lăsase aproape se terminase. Cu acea flacără amărâtă, el găsi o altă lumânare și o aprinse, apoi cercetă colțurile întunecate ale camerei. Goale. Spre uimirea lui, ea chiar se dusesse la culcare, așa cum îi ceruse el.

Și, pentru asta, el încercă să se convingă că se simțea recunoscător.

Îi lăsase o pernă și o pătură, dar ele nu aveau cum să-i aducă mare confort în noaptea mizerabilă care îl aștepta pe canapea. Putea să-și sprijine fie capul, fie picioarele pe ea, dar nu ambele în același timp. După ce puse cartea lângă lumânarea de pe o măsuță mică, se dezbracă de haină, luă pătura și încercă să se așeze confortabil pe scaunul din piele.

Dar nu prea confortabil. Deși credea că era puțin probabil să se întâmple ceva, nu ar fi fost bine să fie prins pe nepregătite, dormind. Se întinse după carte și trase lumânarea mai aproape. După

experiența pe care o trăise în această după-amiază, cititul poveștii avea să-l țină treaz câteva ore.

Reamintindu-și de convingerea cu care Jane spusese că el nu avea să ghicească ce s-a întâmplat, nu se simți deloc surprins să descopere că primul capitol din volumul al treilea nu începea de unde rămăsese povestea în volumul al doilea, ci în căbănuța familiei adoptive a Opheliei, distrusă de vinovăție – așa cum, poate, uneori, Jane își imaginase că se simțiseră membrii familiei ei. Deși avuseseră nevoie disperată de banii lui Lord Ruthveyn, înțeleseseră că greșiseră față de fată trimițând-o în bârlogul unui monstru. Adunând o mică bandă de săteni de-ai lor, înarmați cu furci, coase și torțe, pregăteau evadarea îndrăzneată a fetei.

Între timp, în bibliotecă, Ophelia îngenunche la picioarele lui Ruthveyn, cu ochii triști, așteptând. Thomas se așeză mai bine în scaun, postura relaxantă fiind în completă contradicție cu starea de anticipare pe care o simțea mocnind în interior.

Covorul din bibliotecă, deși era destul de pufos la atingere, îi înțepa genunchii prin materialul subțire al rochiei de muselină. În liniștea apăsătoare, ea se întreba dacă el îi putea auzi bătăile inimii. Cu toate acestea, nu mișcă nicicum capul, uitându-se ținută la mâna lui palidă, la degetele lungi, care se înfipseseră cu o ferocitate surprinzătoare în brațul scaunului. Îl iritase. Îl dezamăgise.

Și, după ceea ce păru o eternitate, mâna se mișcă, iar măneca dantelată a cămășii îi căzu peste încheietură, inelul cu sigiliu strălucind în lumină. Încet, el se aplecă în față până când degetele lui ajunseră pe gâtul ei, atingerea lui fiind rece, ușoară și înnebunitoare.

Se opri acolo preț de un moment, ca și cum i-ar fi măsurat pulsul, apoi urcă, jucându-se pe linia maxilarului și în cele din urmă atingându-i fața. Cu degetul mare trecu peste gura ei, urmărind linia cărnoasă a buzelor. Ochii lui negri, cu gene stufoase, urmăreau cu nerăbdare mișcările proprii mâini. De bunăvoie, ea desfăcu buzele pentru el.

– Ce frumos, draga mea. Îi zise el pe un ton răgușit, mult mai aspru decât atingerea lui. Foarte frumos, într-adevăr.

Zgomotul unei chei în încuietoare îl făcu pe Thomas să se ridice repede din lăncezeala lui și să scape din nou cartea. Jane făcu nesi-gură câțiva pași în cameră.

– Oh, tu erai.

Înaintă încă trei pași, cu mai multă siguranță decât îi făcuse pe primii, apoi se opri în fața lui.

– Nu am putut să dorm.

Instincte cu totul diferite se luptau în interiorul lui. Să se ri-dice în prezența unei doamne. Să rămână așezat, ca ea să nu îi observe erecția.

Voia să dea vina pe acea carte blestemată pentru situația lui. Dar în egală măsură era și vina lui Jane și a formelor ei generoase, pic-tate minunat în lumină, prea puțin ascunse de cămașa de noapte. Câteva șuvițe de păr îi evadaseră din coada împletită, mângâindu-i obrazul, gâtul. Pentru câteva clipe, el se întrebă dacă nu cumva adormise în timp ce citea, imaginându-și această apariție în vis.

Reală sau nu, dacă ea avea să înainteze doar doi pași în fața lui și ar fi căzut în genunchi, el avea să ejaculeze în lenjerie, și aia era.

Jane, bineînțeles, nu făcu așa ceva.

Își încrucișă brațele la piept, ascunzându-și de privirea lui sfâr-curile întărite.

– Nu eram sigur că o să vii.

Îi înțelegea scepticismul; fie din cauza faptului că plecase brusc din Trenchley, cu atâția ani în urmă, fie pentru că încercase să-și ascundă identitatea și intenția cu care venise la Dunnock, îi oferise multe motive să se îndoiască de el.

Ca să-și potolească poftele nepoftite, el trase îndelung aer în piept și se mișcă în scaun, căutând să se gândească la altceva în afară de trupul sumar îmbrăcat al lui Jane. Ceva care să-l răco-rească. Lapoviță și ninsoare și... *acea oribilă scrisoare*.

Pentru o secundă, el uitase de adevăratul motiv pentru care ea își dorea ca el să fie acolo. Dar bineînțeles că ea nu uitase.

În lumina lumânărilor, îngrijorarea se citea pe chipul ei. Cu o mișcare fluidă, el se ridică, apucă pătura și o înfășură în jurul ume-rilor ei, apoi o conduse către scaunul pe care el îl eliberase, cel din apropierea focului.

– Ți-am spus că o să mă întorc. Se întinse după vâtrai ca să ames-tece jarul înainte să mai pună lemne.

– Am vorbit serios mai devreme. Când ți-am trimis biletul.

Cu coada ochiului, el o surprinse privindu-l. Apoi ea privi către podea și îi vorbi pe un ton lipsit de vlagă.

– Nu eram sigură că o să răspunzi.

– Nu ar fi trebuit să-l scrii ca și cum venea din partea lui Robin Ratliff. Ștergându-se pe mâini, se întoarse din nou către ea. Cu siguranță, știi că aș fi venit și dacă era din partea ta, nu?

Ea ridică din umeri.

– Nu aveam de unde să știu asta.

Îndrăzneț, el înaintă până în fața ei, forțând-o să ridice ochii și să-l privească.

– Păi, acum știi.

O licărire – de plăcere sau cel puțin asta spera el – îi îmbujoră obrazii. Ea se juca acum cu marginea păturii în zona care îi acoperea sânii, apoi păru să-și aducă aminte că el o așezase acolo și își vârî degetele sub fund ca să nu se mai fâstăcească și să se controleze. El îi întinse mâna, cu palma deschisă.

– Hai, repede, sus, fătuco! E foarte târziu, și ar trebui să fii în pat.

– Nu sunt un copil, insistă ea, deși se bosumflă un pic. În cele din urmă, scoase o mână și o întinse peste a lui. Strângând-o jucăuș, el o ajută să se ridice – și o lipi de trupul lui.

Nu intenționase să facă asta, nu cu adevărat. Își pierduse puțin echilibrul, nu calculase bine traiectoria. Cu toate acestea, ea era acolo, delicios de caldă și de moale în brațele lui. Ea gemu delicat, ca și cum coliziunea nu fusese tocmai o surpriză pentru ea, însă senzațiile pe care le simțea, da. Cu toate acestea, nu se retrase. Și el, Dumnezeu să-l ajute, nu o eliberă imediat.

– Nu, recunosc el în șoaptă. Tu ești o femeie în toată firea, dar, ca să te protejez, noi nu putem să...

– Nu putem? Sau nu vrem? Întrebă ea din nou.

Ea duse hotărâtă mâna liberă din nou pe pieptul lui. În dreptul inimii lui.

– Eu cred că tu te temi că, dacă se întâmplă ceva între noi în această seară, o să te simți prost, ca și cum ai profitat de mine. Pentru că eu sunt o doamnă, și tu un domn. Pentru că tu ești războinicul scoțian neînfricat, iar eu, domnița în pericol. Pentru că tu ești stăpânul castelului, iar eu umilul tău chiriaș.

El încercă să protesteze, dar ea îl opri:

– Ai uitat că eu scriu cărți destul de scandaloase?

Ea se juca provocator cu vârful arătătorului pe linia claviculei lui, iar el nu se putu abține să nu-și imagineze că ar fi minunat dacă degetele ei l-ar atinge și în altă parte...

– Cărțile m-au făcut putred de bogată. Ea înclină capul și îl privi pe sub genele dese și negre. Sunt pe cont propriu de foarte mult timp.

Pe cont propriu. Dumnezeu să-l ierte, dar el nu credea că ea se referea doar la lucruri financiare. Și-ar fi pierdut toată stăpânirea de sine dacă și-ar fi permis să-și imagineze acele degete obraznice alunecând între coapsele ei... dar oricum nu mai avea mult control. Și el era de mult timp pe cont propriu. De mult prea mult timp.

Văzându-i șovăiala, ea își mușcă buza de jos și îl privi cu ochii mari. Lui i se păru genul de gest pe care un personaj l-ar face într-o carte, genul de gest cu care Ophelia ar vrea să-l înrobească pe Ruthveyn. O noțiune nevinovată de seducție.

Dar asta nu era una dintre cărțile lui Jane. El ridică mâna de-a lungul brațului ei pentru a-i cuprinde capul și apoi îi eliberă cu degetul buza pe care ea o ținea strâns între dinți.

– Spune-mi, în intriga asta pe care ai născocit-o pentru noi doi, ce se întâmplă în capitolul următor?

– Păi, începu ea pe un ton mai familiar, ca și cum urma ceva de-a dreptul practic, deși se înroși la față, dacă în această seară cedăm în fața distragerilor, cred și sper că mâine o să avem mintea mai limpede. După ce ne vom putea concentra așa cum trebuie, ar trebui să descoperim cine a scris acele scrisori oribile.

Oare ar trebui să-i spună că era puțin probabil să fie așa în oricare dintre situații? Dacă autorul scrisorii nu-și făcea apariția, cel mai probabil, identitatea lui avea să rămână un mister. Și ideea de a ceda în fața atracției pe care o simțeau nu avea să fie atât de simplu de uitat ca stinsul unei lumânări, precum părea ea să aibă impresia. Cel puțin, nu pentru el.

Mai degrabă, ca aprinsul unei scânteii.

Dar, apoi, poate ea înțelegea perfect dilema.

– În câteva zile, continuă ea, unul din noi o să plece din Dunnock. Fie o să rămân eu și o să continui să fiu Robin Ratliff, fie o să rămâi tu și o să devii Lord Magnus.

Cu siguranță, mai era și altă opțiune, nu? Altă alegere pe care o puteau face? Gândul dispăru de îndată ce mâna ei alunecă mai jos, oprindu-se din nou în dreptul inimii lui, care bătea nebunește.

– În tot acest timp, nici unul din noi nu a uitat un simplu sărut. Chiar vrei să-ți petreci următorii șapte ani, douăzeci de ani, întrebându-te dacă nu am fi putut avea mai mult de un sărut?

„Dumnezeule, nu.”

Într-un colț îndepărtat al minții lui, el știa că cel mai bine era să răspundă în cuvinte și să spună ceva mai bun decât asta. Preferabil, ceva romantic și plin de speranță.

În loc de asta, o sărută. Dar, de această dată, nu fu un sărut dulce, delicat. Ci unul profund, înfometat.

Genul de sărut din care un om se putea înfrupta douăzeci de ani, dacă trebuia.

Cu o mână încă lipită de chipul ei, el își duse buzele spre ale ei cu atâta nerăbdare, încât se temu că ea avea să se ferească. În loc de asta, ea se apropie mai mult, unduindu-se spre el. El o sărută cu foame la început, apoi încet, bucurându-se de combinația uimitoare dintre delicatețea și fermitatea ei, și o încurajă să-l sărute înapoi. În cele din urmă, el îndrăzni să o pătrundă cu limba, gustându-i dulceața din nou.

Dacă s-ar fi desprins din acest sărut, ar fi regretat. O parte din stăpânirea de sine care îl părăsise s-ar fi întors, și el și-ar fi amintit că asta fusese o idee proastă. Ani buni de acum încolo, el s-ar fi gândit la această noapte, amintindu-și că fusese un moment în care o putuse săruta și că se oprise și și-ar fi blestemat zilele și tot universul.

Așa că o sărută până când amândoi își pierdură răsuflarea. Până când degetele ei stăteau să smulgă materialul cămășii lui, în timp ce unul din brațele ei îi cuprindea mijlocul. Până când el își simți picioarele mișcându-se și constată că o ghida – sau că ea îl conducea – către dormitorul ei, în pașii stângaci ai unui dans pe care amândoi erau dornici să-l învețe.

El se opri doar când dădu cu piciorul de ceva tare. Ea se îndepărtă suficient de mult încât să-i arunce o privire nemulțumită și apoi îl sărută din nou fără a-i da răgaz să inventeze cine știe ce scuză. Apoi privi unde privea și el, către podea, unde zăcea al treilea volum din *Mireasa necromantului*, uzat și abandonat. Ea surâse.

- Plănuiai să iei cartea cu tine în pat? Un pic de lectură ca să treacă timpul?

El se aplecă spre ea pentru un sărut scurt, împingând-o cu șoldul către dormitor.

- Mă aștept să am parte de toată distracția de care am nevoie în această seară.

Era rândul ei să se împiedice un pic. Doar un pic. Și, înainte ca el să aibă timp să o prindă, ea își și reveni, înaintând încă un pas. O urmă de nesiguranță îi apărură pe chip.

- Thomas?

El se răsuci.

- Ce e, fătuc?

Ea fixă cu privirea locul în care ar fi trebuit să fie lavaliera lui.

- Cred că ar trebui să-ți spun că majoritatea lucrurilor pe care le-am scris au fost pur și simplu rodul imaginației mele. Nu am avut informații la... ei bine, la prima mână.

- Nu pot să spun că sunt surprins, zise el, neștiind unde avea să ducă această conversație. Nu mă așteptam să te cunoști personal cu un vrăjitor întunecat care se prea poate să-și fi omorât iubita.

La acea aluzie, ea se încruntă. Dintr-odată, el înțelese. Pentru lumea întreagă, ea era fie scandalosul Robin Ratliff, fie văduva Higginbotham, o femeie cu ceva experiență. Ea încerca să-i aducă aminte că era încă inocenta domnișoară Quayle pe care el o cunoscuse cu ani în urmă.

- Nu știai, fătuc? îi șopti el, sărutând-o ușor pe frunte. Când vine vorba despre dragoste, cel mai important lucru e să ai imaginație.

Preț de o clipă, ea păru că nu era tocmai convinsă de spusele lui. Apoi îi zâmbi șiret. Ridică lumânarea și țâșni dincolo de ușa dormitorului, trăgându-l și pe el în urma ei.

Capitolul 15

El încă o privea cu acel rânjet degajat, neastâmpărat, când ea îi eliberă mâna și se îndepărtă de el pentru a așeza lumânarea pe noptieră. După ce răsuci cheia în încuietoare, el își încrucișă mâinile și apucă de cămașă, scoțând-o din pantaloni. Dintr-o singură mișcare, se eliberă de cămașa pătată de ceai și o aruncă deoparte.

De la mijloc în sus, cel puțin, fiecare părticică din el era la fel de bronzată precum pielea pe care ea o întrezărise deja și strălucea acum în lumina lumânării. Fie obișnuise să se plimbe dezbrăcat, fie soarele tropical fusese atât de puternic, încât îi bronzase pielea chiar și prin cămașă. Părul negru, cârlionțat, de pe pieptul lui se împrăstia în formă de romb, mai des pe mușchii pectoralilor, curbându-se într-o linie subțire care dispărea în pantalonii lui, precum coada unui zmeu.

Ea se abținea să se uite mai jos. Brațele lui musculoase și pieptul erau o priveliște suficient de incitantă. Voia să își treacă degetele peste fiecare centimetru din pielea pe care el o expunea, până și pe cicatricea subțire din apropierea coastelor lui, un memento că era un supraviețuitor. Voia să-și pună obrazul pe acel păr mătăsos și să inspire mirosul lui masculin. Voia să...

- E rândul tău, fătuc, murmură el și, când ea înalță capul, privindu-l, el ridică sugestiv din sprâncene.

Privirea lui caldă, care părea să fie sigură de ceea ce urma, o făcu să își lipească strâns coapsele, însă mișcarea îi era ascunsă, din ferire, de rochia largă. Cu respirația întretăiată, ea lăsă pătura de pe umeri să cadă pe podea, apoi ridică o mână către fundițele legate în jurul gâtului ei. Privi către degetele ei, încurcate în mătasea îngustă.

- Eu nu... Nu ar trebui să stingem lumânarea?

- Cum ar mai fi distractiv dacă am face asta?

El îi permisesese să-l vadă. Acum, și el voia să vadă. Așa era corect, după cum spusese și el. Cu toate acestea, ea ezită. Deși el încercase

să-și ascundă starea, ea văzuse exact ce se întâmplase cu Thomas în timp ce citise povestea delicatei, frumoasei Ophelia, dispusă să fie supusă de Lord Ruthveyn.

– Eu... eu mă tem că nu arăt ca eroina unuia dintre romanele lui Robin Ratliff.

Oare fuseseră rostite vreodată cuvinte mai ridicole? Oricine putea vedea că ea era...

În mintea ei, ea căuta un cuvânt, altul în afară de „rotunjoară”, mai ales după conversația pe care o avuseseră mai devreme. *Voinică*, asta fusese alegerea preferată a mamei când venea vorba despre a descrie trupul fetei ei, atunci când se simțea generoasă cu ea. O croitoreasă îi spusese odinioară că era plinuță, ca o găscă de Crăciun. Thomas înaintă către ea, întinzându-se după panglica ei – nu, după mâna ei. Degetele lui calde le înconjură pe ale ei, nu pentru a o grăbi, ci pentru a-i alunga neliniștea.

– Nu aspectul dă naștere unei eroine, Jane. Spiritul și puterea minții, curajul. Lucruri pe care tu le ai deja. Cu un deget, el îi ridică bărbia, ca ea să nu-i mai evite privirea. Și mult mai multe.

Spirit. Curaj. Da, putea să facă asta. Voia asta. Sub atingerea lui ușoară, ea desfăcu panglica. Cu un pic de ajutor, materialul slăbi suficient de mult încât să-i alunece pe umeri și apoi mai jos. Peste sânii mult prea plini pentru a fi considerați la modă. Peste abdomenul ei moale și proaspăt. Peste coapsele plinuțe și pe podea. Când Thomas se îndepărtă de ea, ea închise ochii, și inima i-o luă la goană. Nu, nu era curajoasă. Cum de putuse fi atât de...?

– Întoarce-te!

Acel ordin răgușit o făcu să se înfioare, însă nu de frică. Încet, cu atenție, în așa fel încât să nu se împiedice în cămașa de la picioarele ei, se roti până când era cu spatele la el. În liniștea care urmă, își încrucișă brațele peste piept și încercă să nu-și imagineze ce gândea el. Îi era imposibil să uite ce-i spusese mai devreme, despre ziua în care se cunoscuseră. Când ea fusese atât de îndrăzneată, încât îl tratase cu spatele. Și el...

– Nu o să neg că sunt bărbați cărora le plac femeile subțiri. Vocea lui șoptită nu-și pierduse răgușeala. Dar un scriitor ar face bine să țină minte că nu toți eroii sunt la fel. În timp ce vorbea, el se apropia, deși nu o atinse încă. Nu toți bărbații se mulțumesc cu bucățele.

Ea tremură simțind căldura trupului lui.

– Eu, unul, prefer un festin.

Când ea îi simți buzele jucându-se pe umărul ei, furnicăturile de la barba lui pe pielea ei fină, tremurul se transformă în fiori de dorință.

– Ce vrei în această seară, Jane?

Îi simțea mădularul la spate, ca și cum și el implora un răspuns. El îi spusese că ea avea tărie de caracter. Dar, în acel moment, nu mai știa de ea. În mintea ei se luptau tot soiul de imagini sălbatice. Imagini obraznice dintr-o carte pe care ea o descoperise la un moment dat, din greșeală – una dintre primele ei cercetări pentru unul dintre romanele sale. Nevoi noi, dar și familiare curgeau prin sângele ei și îi făceau locul dintre picioare să pulseze cu nesaț. Apoi, într-o străfulgerare, toate acele dorințe timide și fantezii păcătoase se topiră într-una. O nevoie urgentă, animalică.

– Eu... vreau... Pieptul i se ridica și cobora rapid, în vreme ce ea se forța să scoată cuvintele. Vreau ca tu să mă îmbrățișezi. Te rog... doar să mă îmbrățișezi.

S-ar fi întors cu fața la el, dar el o cuprinse cu brațele înainte ca ea să apuce să se miște. Ea se topi în brațele lui, îmbătată de senzația pielii lui pe pielea ei. Părul de pe pieptul lui îi gădila spatele în timp ce amândoi respirau la unison. El îi sărută creștetul și nu se mai mișcă.

Dacă se gândea mai bine, un bărbat în situația lui ar fi încercat să-i atingă sânii sau chiar să o posede. Erau aproape dezbrăcați în dormitorul ei, unde ea îl invitase, până la urmă, și era clar că și el o dorea, mai ales că încă îi simțea mădularul în spate.

Dar Thomas părea să știe că încă nu era timpul pentru asemenea intimități. Că, în acest moment, ea avea nevoie fix de ceea ce ceruse: să-i simtă brațele în jurul ei. Contactul uman pe care și-l negase atâta vreme. Grija și înțelegerea de care fusese lipsită.

Ea nu știa cât timp stătuseră așa. Și nici nu era sigură cine se mișcase primul. Dar, în cele din urmă, ea se întoarse să-l cuprindă în brațe, ridică mâinile pentru a și le împreuna pe după gâtul lui și îi atinse părul de pe piept cu sfârcurile întărite. Iar el îi cuprinse cu o mână spatele, trăgând-o mai aproape, jucându-se și făcând cercuri cu palma pe pielea ei și sărutând-o. Dacă sărutul lor de mai devreme fusese răvășitor, acesta era ca un balsam, o atingere delicată a buzelor dornice să se despartă doar pentru a se reuni iar.

Când limba lui o necăji, ea îi răspunse cu timiditate, ca și cum își gustau suspinele și își înghițeau respirațiile unul altuia. Nevoia curgea prin trupul ei, dar o potoli pentru că voia să se bucure de acele senzații jucăușe. Voia tot ce putea această noapte să-i ofere. Și mai mult.

„Oh, Dumnezeu!”

Inima îi sări în piept, ca o căprioară speriată, disperată după libertate. Mai mult? Oare făcea o greșală teribilă? Dacă nu avea să fie satisfăcută? Dacă se trezea dorindu-și mai mult? În fiecare dimineață, pentru tot restul vieții ei... Probabil încremenise, sau se retrăsese, sau scosese vreun sunet. Thomas se opri din a o săruta și privi în jos. Ridicând dintr-o sprânceană.

– Jane?

Dacă ezita, avea să fie pierdută. Ea își încordă degetele la ceafa lui.

– Am nevoie de tine, Thomas, zise ea pe un ton remarcabil de rece și atât de obișnuit pentru doamna Higginbotham, fără a trăda – spera ea – disperarea pe care o simțea. Am nevoie să mă duci în pat.

Auzind acele cuvinte, el rânji din nou, și gropițele îi apărură în obraji. Ea aproape că uitase ce văzuse în ochii lui.

– Eu nu am fost niciodată genul care să asculte ordinele, zise el, dar pentru tine o să fac o excepție.

O eliberă suficient cât să-i permită să urce în patul înalt, așezându-se între așternuturile opulente, în timp ce el își scoase cizmele și se grăbi să-și lepede pantalonii. Era cu spatele la ea, așa că, atunci când termină de scos toate hainele, ea îi văzu fundul mai palid și mușchii încordați ai coapselor, acoperiți ici și colo cu păr negru. Așadar, soarele nu-l atinsese chiar peste tot? Apoi, se întoarse, și ea îl văzu în toată splendoarea. În timp ce înainta către ea, mădularul lui erect pulsa, încordat și plin de dorință. Priveliștea era excitantă, dar în același timp și un pic alarmantă. Se simțea tentată să-și ferească privirea, dar nu voia ca din cauza timidității să piardă nici un moment din această experiență. El se opri la câțiva metri de ea și își atinse mădularul pe toată lungimea cu o mână, cumva necăjind-o și totodată oferindu-i-se cu totul.

– E loc și pentru mine acolo, fătuco?

Ea înghiți în sec și încuviință. Minte ei era din nou plină de tot soiul de fantezii decadente și de dorințe păcătoase, imagini despre care se îndoia că erau posibile fizic. Avea o noapte în care

să descopere unde avea și unde nu avea dreptate. Dar, din nou, ceea ce-și dorea ea cel mai mult era ceva atât de convențional, fără îndoială plictisitor pentru un bărbat care ducea o viață precum a lui Thomas. Să stea pe spate, cu picioarele desfăcute, să-l primească în ea, să-i simtă greutatea...

Ea tremură ușor când el trase de așternuturi și puse un genunchi pe saltea, pregătit să se urce în pat. Când se așeză, întins, lângă ea, iar ea îi simți căldura trupului de la umeri până la genunchi, ea chiar începu să tremure.

– Ți-e frig? Întrebă el și se întinse după pătură, însă ea scutură din cap.

– Eu... presupun că sunt un pic agitată, neliniștită. Eu am crezut că tu... Făcu un semn cu mâna. Știi tu, că o să urci deasupra mea și...

El chicoti ușor și scutură din cap.

– Va fi plăcerea mea când va veni timpul, dar doamnele, primele.

Cu degete hotărâte, îi desfăcu fundița de la coadă, apoi fiecare suviță, până când părul ei era liber și i se revărsa pe piele în valuri senzuale. Îi alintă creștetul, masând-o și alungându-i stresul ce părea adunat timp de ani buni.

– Mai bine? Acum, rostogolește-te în partea asta, doar un pic.

Ea îi permise să o ghideze, astfel că erau așezați ca-ntr-un cuib, spatele ei sprijinindu-se de partea din față a trupului lui. Poziția îi aducea aminte de modul în care o ținuse mai devreme, cu o mână alintându-i creștetul și cu cealaltă cuprinzându-i mijlocul. Dar, de această dată, mâinile lui se jucau pe pielea ei, atingerea lui era, la început, delicată, apoi mai hotărâtă. Îi șoptea la ureche complimente, alungându-i orice urmă de îndoială despre frumusețea ei.

– Ca o operă de artă, îi murmură el, desenând o linie de deasupra genunchiului ei până pe șold, apoi către abdomenul ei. Atât de moale. Și, când un bărbat mustește de dorință, își dorește un loc moale, să știi.

Mădularul lui, cuibărit la spatele ei, încuviință. Apoi, mâna lui cuprinse fiecare sân, pe rând, iar geamătul lui o făcu să vibreze de plăcere.

– Ah, fătucă, să mărturisesc că am visat la așa ceva, că m-am întrebat în legătură cu forma și culoarea sfârcurilor tale? Dar imaginația mea nu ar fi putut niciodată să mă pregătească pentru realitate.

Până în acel moment, ea fusese cam nemulțumită de culoarea maroniu-rozalie a sfârcurilor ei, care erau mult prea mari pentru a fi ascunși cu ușurință în corsajele care erau la modă acum. Dar, pe măsură ce degetul lui se jucă înainte și înapoi peste pielea fină, până când sfârcurile ei se întăriră ca lumea, ea începu să înțeleagă avantajele dimensiunii și ale formei lor. Când el îi ciupi cu delicatețe sânii între, ea nu se putu abține să nu geamă. Când îi ciupi mai tare, ea se trezi ridicându-și pieptul și tânjind după mâna lui, căutând acea senzație glorioasă de plăcere-durere. Când el îi promise să-i sugă sânii până când ea avea să țipe de plăcere, tot trupul ei încremeni și tremură.

– Poate că nu ești chiar atât de pe cont propriu, nu? o tachină el.

Ea se înspăimântă. Oare el chiar crezuse mai devreme că ea se referise la... masturbare? În mod obișnuit, ea ar fi încercat să se prefacă a nu înțelege la ce se referea. Păi, nu ar face asta niciodată! Bine, poate, foarte rar...

Mâna lui alunecă pe trupul ei ca să se joace cu părul din zona ei intimă.

– Dacă simți că ești gata să ajungi la orgasm, atunci, deschide-te pentru mine, o imploră el, și orice negare pe care ea se simțise înclinată să o rostească se evaporă.

El îi desfăcu ușor coapsele, punând unul din picioarele ei peste al lui, în așa fel încât ea să fie deschisă pentru atingerea lui.

– Ah, asta e, fătucă. Atât de umedă. Atât de dornică.

În timp ce degetele lui o desfăceau, ea se frecă de el, căci prima dată el îi atinse clitorisul, apoi îl înconjură, chinuind-o cu delicatețe.

– Te rog, abia reuși să zică ea pe un glas răgușit.

El îi zâmbi leneș.

– Dat fiind că mă rogi așa frumos...

Concentrându-și atingerile pe centrul plăcerii ei, o aduse pe culmile extazului repede, încă murmurându-i la ureche complimente.

Lipsită de vlagă, ea doar gemu în semn de protest când el ridică mâna și o așază din nou pe pat. Era prea devreme ca el să plece, prea devreme să o lase fără atingerea lui, fără căldura lui. Dar, spre ușurarea ei, el se ridică deasupra ei, desfăcându-i coapsele cu ale lui. O sărută cu mai multă foame și, înainte ca ea să poată răspunde, buzele și limba lui se jucau deja pe gâtul și sânii ei, sugând-o până când ea simți din nou nevoia crescând în ea.

După festinul de sărutări, el se ridică și privi cu nesaț cum mâinile lui aspre alunecară peste coapsele ei deschise, făcând loc mădularului lui. Degetele lui se jucau cu sexul ei, acolo unde pielea era subțire și delicată. Ea nu-și imaginase vreodată că cineva ar fi putut să o privească acolo, ca să nu mai spună că nu-și imaginase niciodată că cineva avea să facă asta cu atâta poftă pe chip. Nici ea nu mai putea nega că lui îi plăcea ce vedea.

– Dacă am avea mai mult timp, te-aș săruta aici. Și acolo. Până când ai ajunge din nou la orgasm. Buricul degetului lui alunecă din nou peste mugurele ei, făcând-o să tresară. Nu putea pretinde că era șocată de situație, nu putea pretinde că nu era curioasă de senzația pe care gura lui i-ar oferi-o.

Distracția, dacă își dorea așa ceva, avea să vină sub forma unui deget care alunecă în ea, în vaginul ei, urmat de un al doilea.

– Dar cum avem doar o noapte...

Ea aproape că închise ochii de extaz când el trecu cu mâna peste mădularul lui, umezindu-l – mădular, așa cum îl numise acea carte șocantă pe care o citise, deși cuvântul o făcea să roșească și acum la fel ca atunci – cu umezeala ei.

Ea se așteptă la ceva disconfort când el o penetra și la început chiar simți asta. Dar era încă moale de la orgasmul pe care îl experimentase, și trupul ei primi cu bucurie mădularul lui, fix cum spusese el că avea să se întâmple. Odată ce se uniră, el urcă deasupra ei, așa cum îi ceruse ea, prinzându-i capul și umerii în brațele lui, încolăcindu-și degetele cu ale ei, sărutându-i gura, bărbia, fruntea. Când o penetra mai tare, părul de pe pieptul lui îi necăji sfârcurile și le făcu să se întărească din nou, și, mai repede decât și-ar fi imaginat posibil, se îndrepta către un nou apogeu, ridicându-și soldurile pentru a le întâmpina pe ale lui, bucurându-se de forța lui în vreme ce el o împingea mai tare în saltea.

Mult prea repede, el grăbi nemilos ritmul, iar respirația părea să-și iasă din plămâni în icnete neregulate. Cu un țipăt gătit, el se ridică de pe ea tocmai când ea începuse să se strângă în jurul lui. Ejaculă pe abdomenul ei și se prăbuși deasupra ei. Ea închise ochii, încercând să-și imprime fiecare detaliu în memorie, mirosul transpirației lui, greutatea trupului lui, căldura umedă și durerea plăcută, toate urmele pasiunii lor.

Mai târziu, avea să ascundă tot ceea ce învățase în sertarele întunecate ale minții ei, acolo unde era locul tuturor amintirilor. Dar, pentru moment, ascultă ceasul, din birou anunțând ora două, întrebându-se dacă era foarte greșit să-l trezească și să-l pună să o ia de la capăt.

Capitolul 16

La început, Thomas nu știa sigur ce-l trezise. Cu greu, se ridică pe o parte pe patul pufos și cercetă camera. Răsărise soarele? Nu, trecuse deja de mult de asta. Deși toate ferestrele erau înalte și înguste, și aici, ca peste tot în castel, erau poziționate spre est. Camera era inundată de lumină, și asta îl făcu să clipească somnoros și să se frece la ochi. Lângă el, Jane dormea, cu spatele la el, cu părul împrăștiat peste perne. De sub așternuturi se vedea un umăr voluptuos, care îl ademenea, și mai că-i venea să se plimbe cu vârful degetelor pe el.

Dumnezeule, ea era de o senzualitate încântătoare. Noaptea trecută o avusese de trei ori – de două ori mai mult decât intenționase și de trei ori mai mult decât ar fi trebuit –, și, cu toate acestea, mândularul lui nerecunoscător se trezise tare și doritor. Întinse mâna aproape involuntar ca să o atingă.

Dar nu, se avertiză pe sine, forțându-se să se lase înapoi pe pernă și să închidă ochii. Vorbiseră doar despre o noapte. Și în mod clar era dimineață.

Nu credea că ațipise la loc, însă zgomotul de voci – mai multe, una dintre ele era agitată – venea din salon, iar asta îl trezi complet. Oare asta îl alertase mai devreme? Privi către ușă; din fericire, cheia era încă în încuietoare. Era, probabil, doar Esme, vorbind singură în timp ce curăța șemineul. Nici nu apucă să se relaxeze din nou, că ușa dormitorului se cutremură, ca și cum ceva o lovise. El sări în picioare. Din salon, se auzeau alte șușoteli ce păreau urgente.

– Jane! îi zise el încet, dar ferm la ureche, ducând mâna pe umărul ei apetisant, scuturând-o ușor pentru a o trezi. Trezește-te! Cred că cineva încearcă să intre cu forța.

Îndepărtându-și părul de pe față, ea se chinui să se ridice și strânse puternic așternuturile la piept, în mod evident uimită

deopotrivă de faptul că se trezise în pat cu cineva și de veștile pe care el i le oferise.

– Ce... Ce ai zis?

Nu mai fu nevoie ca el să repete, căci în acel moment ceva lovi în ușă din nou, apoi se auziră un geamăt înfundat și mai multă agitație. Și apoi, o voce vorbi suficient de aproape de gaura cheii încât cuvintele se auziră clar.

– Of, Dougan, ridică-te, gogoman fără valoare. Doamnă Higginbotham, mă auziți? Oh, ce să mă fac?

– Doamna Murdoch.

El și Jane vorbiră în același timp, și el era aproape sigur că își imagina, însă Jane părea... *amuzată*.

Fie că i se părea amuzantă încercarea servitoarei de a da buzna peste ei, fie că nu, se ridică iute, hotărâtă să pună capăt întregii situații. Thomas întrezări preț de câteva clipe formele ei, înainte ca ea să apuce cămașa de noapte de la marginea patului și să se îmbrace.

– Va trebui să te ascunzi, îi zise ea, adunându-i hainele și cizmele și aruncându-le spre el, în timp ce eu o să încerc să aflu ce naiba s-a întâmplat cu Agnes. Fuguța în dulap, adăugă ea nerăbdătoare, făcându-i semn către mobila veche, în timp ce el băjbăia să găsească ușa către o garderobă sau ceva asemănător.

– Nu o să încapi altundeva.

Să încapă era o exagerare, căci, deși, dulapul era înalt și adânc, era și plin cu hainele lui Jane, atât cele de doliu, cât și multe altele în culori mai vii sau mai șterse, poate de dinainte ca ea să își asume rolul doamnei Higginbotham. Nu avea nici o șansă să își tragă pantalonii pe el cât timp se ascundea în interior; și, oricât încercă, nici măcar nu reuși să închidă ușile în urma lui. Golul îngust dintre uși avea însă un avantaj. Îi permitea să o urmărească pe Jane îndreptându-se cu un calm surprinzător către ușa camerei, unde roti cheia și apoi deschise larg ușa. Dougan, care în mod clar se pregătise de un alt asalt asupra ușii solide, intră cu viteză în cameră, cu umerii lăsați și capul înainte, și se prăbuși pe podea. Draga de Jane se grăbi să-l sprijine pe bărbat și puse o mână pe umărul lui.

– Ești bine, Dougan? Te-ai lovit?

– Și dacă s-a rănit e de datoria lui, declară doamna Murdoch din pragul ușii. Afrodita și Atena țâșniră dincolo de ea și începură să-și adulmece neliniștite stăpâna.

-Dumnezeule, doamnă Higginbotham, ce sperietură ne-ați tras.

-Sperietură? Nu înțeleg...

-Nu vă stă în fire să încuiați ușa, doamnă. Nu vă simțiți bine? Am bătut și am strigat timp de un sfert de oră și, fiindcă nu ați răspuns, m-am dus după Dougan. E aproape zece, și nu-mi puteam imagina ce s-a întâmplat... Scutură din cap, neliniștită. Și apoi, mai e și starea în care am găsit camerele...

-Camerele? repetă Jane, mângâind-o absentă pe Afrodita înainte de a se ridica. Ce camere? Îmi spune unul din voi ce se întâmplă?

-Când Esme i-a dus micul dejun domnului Sutherland, îi explică servitoarea, un pic neliniștită, a găsit conacul gol și lucrurile împrăstiate - ceainicul răsturnat și hainele răvășite în cufăr -, așa că s-a gândit că trebuie să i se fi întâmplat ceva teribil lui.

-Am auzit un țipăt, interveni și Dougan, în ritmul lui încet și metodic. Am verificat și curtea, așa cum mi-a zis el. Nu a intrat și nici nu a ieșit nimeni noaptea trecută.

-Cum ți-a spus *cine*?

-Domnul Sutherland, interveni doamna Murdoch. În mod clar, s-a gândit că e potrivit să-l avertizeze pe Dougan că e posibil să avem un intrus la Dunnock. Mă întreb de nu mi-a acordat și mie aceeași politețe.

-Păi... El simți zâmbetul din vocea lui Jane, deși nu-i putea vedea fața. Dougan este paznicul.

Doamna Murdoch strânse din buze ca și cum mușca dintr-o lămâie.

-Fie cum o fi, răbufni ea, când am urcat aici ca să mă asigur că totul este bine, credeți-mă că am fost șocată. Foi aruncate peste tot, o baltă de ceară în mijlocul covorului, cărți pe podea...

Ea tremură, un pic cam teatral pentru gusturile lui Thomas. Din ce își amintea el, era vorba doar despre o carte. Cu siguranță, ea văzuse dezordini mult mai rele decât aceea, nu?

-Am știut imediat că nu ați fi lăsat biroul într-o asemenea stare, doamnă. Cel puțin, nu de bunăvoie. Și mai e și asta. Cu o notă de triumf în glas, ea îi întinse cea mai amenințătoare dovadă: haina lui ponosită. E a domnului Sutherland. Era aruncată în spatele unui scaun. Ca și cum cineva încercase să o ascundă...

-Domnul Ratliff a primit o scrisoare de amenințare, interveni Jane calmă, iar el nu se putu abține să nu-i admire tonul liniștit în

timp ce smulse haina dintre degetele osoase ale servitoarei. După cum vă puteți da seama, m-am simțit alarmată. Am lucrat până târziu, dar l-am rugat pe domnul Sutherland să rămână de veghe, să patruleze prin castel. Fără îndoială, el trebuie să fi venit în salon după ce eu m-am dus la culcare, probabil i s-a făcut cald și s-a dezbrăcat de haină.

Spusele ei erau privite cu scepticism. Nimeni nu avusese niciodată impresia că vreo parte a unui castel din Scoția putea fi călduroasă în ianuarie. Atenția doamnei Murdoch se mută instantaneu către altceva.

– Cu ce te joci acolo, Dougan? întrebă ea.

Când Thomas observă ce-i atrăsese atenția, distragerea nu i se mai păru potrivită.

– E un cuțit ciudățel, nu? Dougan îl întinse. Era pe podea.

Din instinct, Thomas își pipăi cizmele. La naiba și fir-ar să fie! Arma trebuie să-i fi căzut când Jane îi aruncase lucrurile în graba de a ascunde orice dovadă a prezenței lui și a întâmplărilor care avuseseră, de fapt, loc în acea cameră.

– E al meu.

Jane întinse mâna liberă și smulse cuțitul din strânsoarea lui Dougan. Thomas rămase cu sufletul la gură, temându-se ca nu cumva vreunul din ei sau amândoi să-și taie degetele din greșeală. Dar Jane îl surprinse din nou. Deși încă nu-i putea vedea fața, o urmări mânuind lama cu o dexteritate surprinzătoare.

– Am crezut că cel mai bine era să mă înarmez și să încui ușa, având în vedere circumstanțele.

Thomas râsuflă ușurat. Dougan păru mulțumit de explicațiile lui Jane, și până și doamna Murdoch, care nu era tocmai convinsă, păru dispusă să amâne interogatoriul, pentru moment, liniștită că Jane era, cel puțin temporar, în siguranță. Îi făcu semne neliniștită lui Dougan și se întoarse către ușă, intenționând să plece. Două lucruri se întâmplară, parcă legate unul de altul, iar gândul că scăpaseră ca prin urechile acului pieri pe dată. Ușa dulapului se deschise, aparent de una singură. Speriat, el privi în jos și o văzu pe Atena adulmecând prin crăpătură. Când pocni din degete pentru a o îndepărta, ea începu să mârâie încet. Doamna Murdoch, surprinzând fie mișcarea, fie sunetul, se opri în pragul ușii și se încruntă.

– E foarte bine să mai fie un bărbat care să aibă grijă de lucruri pe aici. Dar unde e domnul Sutherland acum?

Jane întoarse capul urmărind-o pe servitoarea care se uita către dulap, așa că el întrezări îngrijorarea pe chipul ei. Dacă doamna Murdoch venea să cerceteze de una singură ce găsisse câinele, totul avea să se sfârșească. Chiar dacă Jane a lui era neîndoielnic un geniu creativ, dacă ea deschidea ușa și găsea un bărbat dezbrăcat ascuns acolo, cu o pereche de cizme strânse la piept, cu rochiile voluminoase ale lui Jane pitind ce se putea din el, nici faimosul Robin Ratliff nu ar fi putut născoci o poveste care să o potolească pe femeie.

– Atena, haide, îi ordonă Jane, deși câinele o ignoră. Nu era în camerele lui când Esme i-a dus micul dejun, așa ați zis, nu? V-ați uitat la bucătărie, doamnă Murdoch? Ea își croi loc printre servitoare și dulap, împingându-i atât pe ea, cât și pe Dougan către ușă. Un bărbat de înălțimea lui, treaz toată noaptea... Cu siguranță i s-a făcut foarte foame.

Stomacul lui avu îndrăzneala de a chiorăi drept confirmare, moment în care Atena tresări și își pleoști urechile. În cele din urmă, el auzi încuietorea în urma lui Dougan și a doamnei Murdoch. Spre uimirea lui, Jane nu răsuci cheia în închizătoare, ci se prăbuși peste cadrul de lemn, abia abținându-se să nu izbucnească zgomotos în râs. După ce-și cercetă, câteva clipe, cu capul într-o parte, stăpâna, Afrodita înaintă către Atena pentru a continua cercetarea dulapului.

După ce numără până la trei, Thomas deschise ușile cu ambele mâini și ieși. Câinii se adăpostiră inițial, apoi trecură dincolo de el către dulap și, înainte ca el să apuce să-i oprească, găsiră pantalonii lui și începură să-i roadă, trăgându-i unul de la altul.

– Aici, acum. Aici!

Jane abia reuși să-și stăpânească admirația în timp ce se îndepărtă de ușă pentru a veni în ajutorul lui. Uitându-se șiret către el, ea trecu înainte pentru a smulge premiul din lăbuțele câinilor.

– Poate, cel mai bine pentru moment ar fi să-ți pui asta pe tine, zise ea, aruncându-i haina.

El azvârli cizmele, care aterizară cu zgomot, ratându-i la milimetru degetele mici de la picioare. Zgomotul îi aduse drept recompensă o privire încruntată, deși se luminea la față destul de repede.

– E mai dificil de purtat acum, mă tem, zise ea, vârându-și degetele printr-un rând de găuri, de pe coapsă, făcute de dinții ascuțiți

de câine. Esme se pricepe de minune la reparat, îl liniște ea. Dar, în momentul de față, va trebui să te descurci. După ce așeză haina pe patul răvășit, porni către ușă, împletindu-și părul cu mișcări rapide și metodice. În timp ce te îmbraci, eu o să cobor și o să încerc să-i distrag atenția lui Agnes suficient de mult încât să te poți strecura în conac și să te îmbraci cum se cuvine. Nu ar fi frumos să întârziem.

– Să întârziem?

„Să mă îmbrac cum se cuvine?” El se gândise chiar cu drag la ideea de a se prăbuși cu fața în jos pe un pat, timp de câteva ore. Preferabil, nu singur. Ea privi peste umăr și de această dată nu mai feri privirea.

– Pentru biserică. E duminică dimineață. Ai uitat? Când el zâmbi și se strâmbă ușor, ea zâmbi șiret. Îndrăznesc să spun că ne va face bine amândurora.

Oare atât de dornică era să uite de seara lor? El încuviință scurt din cap, nevrând neapărat să își dea acordul.

– O să-mi vreau cuțitul înapoi, înainte să pleci.

Ea înaintă și așeză instrumentul periculos în palma lui întinsă.

– Sper că nu ai de gând să faci vreun gest disperat.

Noaptea trecută, ea se deschisese în fața lui, îi arătase părți din ea pe care nu le mai arătase nimănui – și, pentru prima dată, el nu se gândise doar la trupul ei. Mai mult, se crezuse pregătit pentru toate necazurile pe care această dimineață avea să i le aducă. Stângăcia inevitabilă. Conștientizarea, oricât de dureroasă, că lucrurile între ei se schimbaseră.

Dar această voioșie era îngrozitoare, mult mai rea decât își permisesese el să-și imagineze. Jane cea pe care și-o amintea el – proștuță, ageră și deșteaptă – era încă în interiorul ei, așteptând să fie eliberată. Iar el era pe cale să se îndrăgostească până peste cap de ea. Din nou.

– Asta depinde, zise el, răsucind lama, făcând-o să strălucească în lumină. Cât de plictisitoare sunt predicile preotului?

Ea râse și scutură din cap, oscilând între sinceritate și glumă.

– Mortale.

Capitolul 17

În Sala Mare, de altfel goală, Jane ridică o mână și își pipăi părul strâns bine sub glugă, apoi trecu cu aceeași mână peste mantia ei, netezind lâna neagră, conștientizând cu adevărat ce se întâmplase noaptea trecută.

Trupul ei era bine și la fel de nevătămat cum fusese întotdeauna, perfect neschimbat... cu excepția locurilor în care sărutările lui Thomas lăsaseră urme mai puternice, ascunse, slavă Domnului, de corsaj, și a durerii suportabile dintre coapse. Chiar dacă mintea ei nu era în această dimineață la fel de ageră cum sperase ea să fie – încă nu-și putea da seama de toate efectele din cauza oboselii –, nu-și pierduse mințile complet.

Cât despre inima ei? Atinse cu vârful degetelor pieptul, pe partea stângă. Era liniștită, slavă Domnului. Se îngrijorase pentru nimic noaptea trecută. Noaptea trecută nu avea nimic de-a face cu ziua de astăzi.

Sau cu cea de mâine. Trase puternic aer în piept și porni înainte pe cărarea pietruită și prin curtea interioară, către grădină, unde personalul castelului se adunase deja în ciuda cerului întunecat pentru vizita săptămânală în sat la slujba de duminică: Dougan în kiltul lui mult prea peticit și doamna Murdoch încă uitându-se încruntată, Esme nerăbdătoare să se reunească cu familia ei și bucătăreasa și camerista tremurând în aerul rece de ianuarie, tânjind după căldura de la bucătărie. Dougan ridicase deja grilajul, așa că Jane făcu semn către mica adunare să pornească.

Fix atunci ușa de la conacul de la poartă se deschise. Înclinând capul ca să nu se lovească de prag, Thomas apăru să se alăture grupului, vișiniul uniformei lui ieșind în evidență pe fundalul zidurilor de piatră și al peisajului de iarnă. Jane strânse pumnii pe sub mantie, și inima, cu câteva momente în urmă liniștită, i-o luă la goană, așa cum făcuse și la 17 ani. El nu avea nici un drept să arate atât de bine.

Din doi pași, el ajunse lângă ea.

– Ai zis să mă îmbrac cum se cuvine, îi reaminti el, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile.

Făcu o reverență către ceilalți, care își continuară drumul, toți cu excepția doamnei Murdoch, care făcu o pauză pentru a-l privi bine din cap până în picioare înainte de a încuviința mulțumită și de a porni la vale.

– Ar trebui să te consideri norocos că nu ai ieșit complet din grațiile doamnei Murdoch, zise ea, încercând să pară relaxată.

– Mă simt norocos, îi răspunse el pe același ton jucăuș, deși mărturisesc sincer că sunt mai curios să aflu dacă am crescut în ochii tăi.

– Ce prostie! Chiar îndrăznești să întrebi despre...? Pe drumul către...? șopti ea apăsător, uitându-se către ceilalți, deși erau destul de în față și cu siguranță nu-i puteau auzi.

El înclină capul și de sub borul generos al pălăriei îi făcu șiret cu ochiul.

– Mă bucur să aud că nu te-am dezamăgit.

Ea vru să-i dea replica, dar, așa cum se întâmpla prea des în ultima perioadă, nu reuși să scoată vreun cuvânt. Se înroși la față și, pufnind, privi în altă parte.

– Nu cred că suntem în dispoziția necesară pentru a asculta predicile domnului Donaldson, zise ea după ce înaintară câteva momente în liniște. Apoi strânse din buze, chinându-se să nu zâmbească. Sau poate că suntem fix cum trebuie să fim.

Ochii lui Thomas străluceau.

– O să toarne cu flăcări și pucioasă peste sufletele noastre? E genul de preot care te face să tremuri din cauza păcatelor?

Ca și cum ea nu tremurase destul deja, doamna Murdoch se întoarse fix în acel moment și le aruncă o privire tăioasă peste umăr. Jane își închipuia deja ce trebuie să fi gândit ceilalți despre ei, cum mergeau unul lângă altul, râzând. Agnes cu siguranță suspecta ceva, dar, dacă ar fi știut toată povestea...

– E o dimineată frumoasă, nu, doamnă? strigă Thomas și, spre surprinderea ei, bătrâna servitoare chicoti înainte de a întoarce capul.

Oare era vreo femeie pe care el să nu o poată zăpăci cu șarmul lui?

– De cât timp e acest Donaldson preot? întrebă el când ajunseseră la marginea satului.

– Doar de câteva săptămâni, îi explică ea, spre mirarea lui. În toamnă, bătrânul domn Parkham a început să nu se mai simtă bine. Eu mi-am permis să-i scriu domnului Watson, intendentului lui Lord Magnus... O spusese, era prea târziu să-și retragă cuvintele, așa că îl privi cu vinovăție și continuă: Intendentul tău, pentru a-l informa despre problemă. Îmi pare rău dacă mi-am depășit atribuțiile, dar am simțit că cineva într-o poziție de autoritate trebuia să știe.

Thomas încuviință.

– La scurt timp după aceea, a venit domnul Donaldson, pe post de ajutor de vicar, presupun, dacă așa ceva există între prezbiterieni. În ciuda faptului că avea ajutor, domnul Parkham a insistat să se ocupe de diverse lucruri, transformându-se într-o umbră până la Crăciun. Când servitoarea s-a dus să-l viziteze în Ajunul Crăciunului, a descoperit că murise în somn. După aceea, domnul Donaldson pur și simplu... a preluat rolul de preot, și nimeni de aici nu s-a opus.

Preț de mai multe clipe, Thomas nu rosti nici un cuvânt.

– E un bărbat tânăr?

– Ca ani, da. Ca spirit, nu. Ca răspuns la privirea încruntată a lui Thomas, ea se mulțumi să-i zică: O să vezi tu.

Biserica era la un capăt de Balisaig, înconjurată din două părți de curtea bisericii și din a treia de casa parohială. Odată intrați în biserica protejată de pereți de piatră și suficient de mare încât să cuprindă toată congregația, servitorii castelului ocupară una dintre băncile din spate. Jane, fără a se gândi prea mult, înaintă către naos, spre locul ei obișnuit de pe banca destinată domeniului Dunnock, pe care era sigură că-l merita, având în vedere chiria pe care o plătea. După ce el ezită un pic, aproape insesizabil, încât ea putea să jure că-și imaginase, Thomas deschise ușa de la strană, care avea însemnele șterse ale unui blazon, și se așeză lângă ea, sub placa solemnă care purta numele unui răposat conte de Magnus.

Toată lumea era cu ochii pe el – cum să nu fi fost așa? Dacă intenționase să se ascundă, haina vișinie fusese realmente o decizie foarte proastă. Jane auzi șoșoteli dintr-o parte în alta, apoi liniște când domnul Donaldson intră. Slujba începu fără entuziasm, așa cum

se întâmpla de când domnul Donaldson preluase parohia, cu niște ciripituri care se voiau a fi cântece și cu o rugăciune mormăită. Ea încercă să se concentreze asupra textului, la cât de inconfortabil era scaunul de lemn, la jocul de lumini de deasupra altarului. La orice în afară de forma coapselor lui Thomas, abia ascunse de pantalonii lui albi, sau de lățimea și forța umerilor lui, care aproape îi atingeau pe ai ei. Poate ar fi trebuit să pretindă că o doare capul și să se scuze.

Biserica nu era un loc potrivit pentru o femeie căreia nu-i părea deloc rău pentru păcatele ei.

Domnul Donaldson era un bărbat de vreo 25 de ani, înalt și subțirel, brunet și cu ochii negri. Deși trăise toată viața lui în Scoția, în glasul lui se simțea doar pe alocuri accentul acela plăcut. Ea presupunea că el se forțase să renunțe la accentul său natural pentru ceva ce credea el că suna serios și respectabil.

Oamenii din Balisaig nu păreau să-i aprecieze eforturile. În timp ce înainta spre amvon, enoriașii începură să pară din ce în ce mai pleoștiți, ca și cum întreaga adunare oftase la unison. Ea apucă atât de tare de marginea stranei, încât simți că o dureau degetele, pregătindu-se pentru atacul violent din această săptămână la adresa simplelor plăceri de care se bucura mica lor comunitate.

Bineînțeles că domnul Donaldson nu avea cei 40 de ani de experiență în Balisaig ai predecesorului său, nu avea 40 de ani de experiență la nimic. Păcatele unui oraș ca Edinburgh, de unde venea el, erau atât de îndepărtate de viața liniștită din Ținuturile Înalte, încât erau hilare în ochii oamenilor de aici. Foarte puține puteau fi schimbate spunându-le oamenilor din împrejurimi că ar trebui să renunțe la plăcerile oferite de taverna Thistle and Crown sau că ar trebui să se dezică de jocurile de noroc. Până la urmă, jocul la care doamna Shaw pierduse un șiling întreg, în 1796, încă era subiect de discuție în comunitate când Jane ajunsese în acel loc. Dar asta nu însemna că oamenii din Balisaig nu aveau păcate. Deși văzuse pe ici, pe colo mici semne de lăcomie și de trândăvie și cu siguranță de mânie și de invidie, căci erau și ei oameni, nu se îndoia că din când în când își îngăduiau și...

– Pofte trupești.

Când domnul Donaldson strigă acel cuvânt rupând liniștea care se așternuse peste congregație, ca un bolovan catapultat, acesta ateriză cu o bufnitură puternică și previzibilă. De undeva din spatele ei,

cineva pufni (era aproape sigură că era Edward Shaw, de 12 ani, care avea interesele unui băiețel de 12 ani în materie de poftă trupestă), apoi se auzi o lovitură de palmă (cel mai probabil, a doamnei Shaw sau, poate, a uneia dintre fetele sale) peste creștetul băiatului. Jane strânse și mai tare marginea stranei, chinându-se să nu izbucnească în râs, dar și ca să-și țină mintea ocupată și să nu se gândească la lucruri la care nu era bine să se gândească în biserică.

Însă încercarea era zadarnică, fiindcă Thomas ridică mâna de pe genunchiul lui și o cuprinse pe a ei, jucându-se ademenitor pe pielea ei delicată. Reacția corectă ar fi fost ca ea să își retragă mâna și să-și strângă mâinile în poală. Undeva pe parcursul ultimelor 24 de ore însă, ea se obișnuise cu atingerea lui. Nu mai avea vlagă să se comporte corect.

– Din nou și din nou, Dumnezeu și apostolii Lui ne spun să ne ferim de tentațiile trupului, continuă domnul Donaldson, doar vag tulburat de ieșirea familiei Shaw. Și nu doar să le evităm, ci și să tăiem mâna care ne ademenește și să scoatem ochiul care ne aduce ofense. Dacă sacrificiul și violența sunt necesare pentru a controla tendințele păcătoase ale firii noastre, pentru a rezista tentațiilor poftelor – acea parte din discurs primi încă un chicot, dar de această dată din partea altcuiva –, atunci trebuie să avem grijă să fim cât de temperați posibil în pasiunile noastre ca mijloc de a le învinge pe acelea care nu sunt deloc virtuozitate. Așa că trebuie să ne desotorosim de cei din jurul nostru care ne-ar putea duce în păcat. În timp ce se apropia de finalul discursului, către concluzie, tânărul pastor făcu o pauză pentru a-și privi congregația, oprindu-se cu privirea asupra anumitor persoane. Femeia îmbrăcată indecent, continuă el. Vânzătorul de licori care stârnește cele mai josnice poftă. Povestitorul de povești indecente.

La acea remarcă, Thomas o strânse de mână. Jane tresări, atrăgând preț de câteva clipe atenția domnului Donaldson.

– Printre noi sunt și din aceia care se bucură să facă munca diavolului. Cel mai bine e să nu avem nici un fel de legătură cu intermediarii diavolului.

Cu coada ochiului, Jane văzu surâsul de pe chipul lui Thomas, ca și cum el se regăsea în acea descriere.

– Urmând îndemnul Sfântului Pavel, domnul Donaldson încheie, urâți tot ce e rău.

Sub acoperirea imnului de încheiere, Thomas se aplecă către ea și îi șopti:

– A uitat cea mai bună parte: „Să nu renunți la ceea ce e bun”, zise el, mișcând sugestiv din sprâncene.

Deși, cu siguranță, era un sacrilegiu, ei îi fu imposibil să nu se gândească la senzațiile pe care le trăise recent în brațele lui puternice. Abia reuși să ascundă un suspin tușind. Pe măsură ce micuța adunare porni spre ieșirea din biserică, zumzetul conversațiilor crescă din nou. Însă, când domnul Shaw strigă: „Pe cuvântul meu, Tommy Sutherland”, Jane înțelese că descifrase greșit natura curiozității sătenilor. Atingându-i ușor cotul, Thomas o părăsi, îndreptându-se către bătrânul care era clar că îl cunoscuse când era mic. De acolo, porni un val întreg de saluturi și de urări de bun venit, chiar și un sărut pe obraz de la Elspeth, care trebuie să fi fost doar o fetișcană când el venise ultima dată în Balisaig. Domnul Campbell, fierarul satului, care șușotise cu Davina Ross, înaintă cu mâna întinsă. Thomas îl luă însă în brațe, lovindu-l prietenește pe spate.

Ea zâmbi urmărindu-l, în ciuda unei senzații ciudate din piept. Oare el se întreba dacă acei oameni l-ar mai fi primit cu aceeași bucurie dacă ar fi știut că el era Lord Magnus? Poate. Dar, cu siguranță, vedea că oamenii de aici îl simpatizau, indiferent de ce năzbâtii făcuse în trecut. Se bucurau să-l aibă din nou în mijlocul lor.

Fix acolo unde îi era locul – dacă Robin Ratliff nu i-ar fi ocupat castelul.

Rapid, Jane își croi drum către partea din spate a bisericii, incuviințând politicos într-o parte și în alta și făcând o mică plecăciune în fața domnului Donaldson, care stătea în antreu, un ultim obstacol între ea și nevoia arzătoare de a lua o gură de aer proaspăt. Dar preotul nu păru mulțumit de simplele ei politețuri.

– Și cine este vizitatorul nostru din această dimineață, doamnă Higginbotham? întrebă el, rânjind cu dinții lui galbeni, încercând să pară prietenos. Mă refer, bineînțeles, la domnul în uniformă.

Jane reuși cu succes să-și înfrâneze impulsul de a privi în urma ei, doar pentru a-l urmări pe Thomas zâmbind în mijlocul prietenilor lui.

– Locotenentul Sutherland. Recent întors din Indule de Vest, unde a fost staționat ceva vreme.

– Un oaspete la Dunnock, să înțeleg?

Nu părea deloc deranjat de posibilitatea ca întrebările lui să fie considerate indiscrete. În general, ea încerca să evite să toarne minciuni preoților, mai ales în biserică, însă astăzi se simțea recunosătoare pentru talentele ei de povestitor. Și adevărul nu era al ei ca să fie spus.

– Domnul Ratliff, angajatorul meu, a decis să petreacă, din nou, restul iernii în Edinburgh și nu a vrut să-i lase pe rezidenții de la castel fără protecția unui gentleman. Sunt sigură că înțelegeți, adăugă ea, uitându-se către podea.

Deși nu putea să pretindă că-l cunoștea pe domnul Donaldson, era sigură că nu era genul de bărbat care să creadă că o femeie se putea descurca singură.

– Într-adevăr, înțeleg perfect. Când Jane înălță capul, ea observă că era roșu la față. Deși trebuie să mărturisesc că sunt oarecum surprins că domnul Ratliff crede asta. Din ce am auzit despre dumnealui, nu am înțeles să fie un bărbat cu... sentimente rafinate.

Jane încercă să zâmbească.

– Poate, domnule Donaldson, următoarea dumneavoastră predică ar trebui să-i învețe pe enoriași despre răutatea bârfelor?

El tresări, gata să fie de acord cu sugestia ei, dar totuși precaut să nu cadă în vreo capcană.

– Mi-ați amintit, doamnă, că intenționez să vă întreb dacă aveți timp să veniți la casa parohială după slujbă. Aș vrea să le rog pe doamnele de vază din Balisaig să se implice în activități care să aducă voie bună în sat. Poate reușim să facem un mic comitet, ca să organizăm distracții obișnuite, dar ceva mai creștinești decât cele de la taverna Thistle and Crown?

Când ea încuviință nesigură din cap, el bătu din palme, mult mai entuziasmat decât îl văzuse ea vreodată.

– Excelent! O să vorbesc cu doamna Abernathy și cu... doamna Shaw. Ce părere aveți? Mă tem tare pentru sufletul băiatului ei.

Jane, slavă Domnului, nu apucă să-i mai răspundă, căci el porni grăbit după soția spițerului. Când își permise, în cele din urmă, să se uite în spate, îl văzu pe Thomas încă prins în conversații. Nu avea nici o scuză pentru a scăpa de vizita la casa parohială. Poate, totuși, putea să fugă mai devreme, pretinzând că agreaseră să se întoarcă împreună la Dunnock. Deși, bineînțeles, nu vorbiseră despre asta. Evitaseră să discute despre ce se putea întâmpla.

Oare era vreo cale prin care ei puteau să aibă un viitor împreună?

În loc să le aștepte pe celelalte femei, Jane își croi drum către casa parohială, o clădire pitorească, din piatră, asemănătoare cu biserica, ceva mai mult decât o cabană, doar două camere sus și două jos. Doamna MacIntosh era, pesemne, liberă, așa că nu fu surprinsă să descopere casa goală. Ușa principală dădea într-un hol modest, puțin mai lat decât scările care îl dominau. Pereții erau decolorați, iar podelele din lemn erau curate, dar goale, fără orice ar putea semăna a covor sau a carpetă. În dreapta și în stânga erau uși ce duceau către salon și către birou.

Jane își împinse gluga pe spate, desfăcu mantia și se pregăti să aștepte în salon, unde mobila era confortabilă, deși tare veche; tapetul era șters și covorul – jerpelit. Domnul Parkham nu-și dorise să schimbe nimic din ce-i putea aminti de răposata doamnă Parkham, și, fără îndoială, domnul Donaldson, un burlac, nu avea pic de interes pentru asemenea lucruri.

După ceea ce păru o eternitate, dar era, fără îndoială, mai puțin de un sfert de oră, ea se ridică de pe scaunul acoperit cu o husă florală și traversă holul îngust către birou, de la ferestrele căruia se putea vedea intrarea în biserică. Probabil, domnul Donaldson întâmpinase ceva dificultăți în a o sustrage pe doamna Shaw de la conversațiile cu prietenele sale sau poate se gândise să invite mai multă lume.

Deși salonul era mobilat simplu, biroul era ticsit cu cărți, având o masă mare și o pereche de scaune din piele în apropierea ferestrei, cu o măsuță de lucru între ele. Dată fiind dispoziția capricioasă a preotului, ea rămase surprinsă să descopere că toate suprafețele posibile erau acoperite de cărți, pamflete, ziare și hârtii în vrafuri care păreau haotice. Porni atentă către fereastră, însă atinse din greșală colțul unei cărți deschise lăsate pe marginea biroului; aceasta și mai multe foi aterizară pe podea cu zgomot. Când se aplecă să o ridice și să o pună la loc, începu să râdă cu voce tare, descoperind că domnul Donaldson citea *Mireasa necromantului*. Cu siguranță făcea asta doar de dragul de a o rupe în bucăți, din ce își putea imagina ea, deși era curioasă dacă nu-i stârnise și altfel de plăceri.

Pe măsură ce începu să adune și celelalte hârtii, zâmbind șiret, atenția îi fu atrasă de un număr de sublinieri furioase. Nu doar în carte, dar și pe celelalte pagini – fragmente din recenzii ale

cărții. Propozițiile subliniate o trimiseră cu gândul la scrisoarea de noaptea trecută. În grabă, îndesă paginile în interiorul cărții și o așeză la locul ei – sau cât de bine putu, sperând că el nu avea să observe diferența.

Mișcându-se mai repede acum, porni către masa de lucru, intenționând doar să se uite printre perdele. Însă nu putu să nu observe proiectul la care domnul Donaldson lucra acum. Precum biroul, suprafața lustruită a mesei era plină cu vrafuri de cărți și cu tot felul de hârtii. Tot soiul de ziare, unele extrem de vechi. Un borcan cu pastă de lipit. Și o unealtă, nu foarte diferită de un briceag și neobișnuit de ascuțită. În centrul mesei era o carte deschisă la un eseu intitulat: *Despre virtutea femeii*, iar introducerea era o critică la adresa cititului de romane și a frivolității tinerelor femei care se complăceau în asta.

Ce putem să spunem despre anumite cărți despre care suntem asigurați (căci nu le-am citit) că sunt atât de rușinoase, încât cea care a îndrăznit să le citească trebuie să fie în sufletul ei o...

Cuvântul final fusese eliminat cu sârguință cu ajutorul briceagului din apropiere.

Ea știa exact care era cuvântul lipsă, dar mintea ei refuza să-l accepte. Oare era mai frig în cameră pentru că venise mai aproape de fereastră? Căci începuse să tremure. Când domnul Donaldson lucra în birou, făcea, probabil, focul.

Târfă.

Acela era cuvântul care fusese decupat. Exact precum în scrisoarea amenințătoare: „Pentru cititoarele târfe, tu ești aducătorul de infamie”.

Fără a răsfoi către pagina de titlu, ea recunoscuse cartea din care fusese extras. Oare de ce nu făcuse conexiunea noaptea trecută? Deși erau vechi de mai bine de 40 de ani, ideile expuse de reverendul Fordyce în cartea *Predici către tinerele femei* încă aveau adepții lor – iar domnul Donaldson era, în mod evident, unul dintre ei.

Când ea ridică privirea, îl văzu pe cărarea care venea dinspre biserică. Nu mai avea timp să fugă, nici măcar să se strecoare înapoi în salon și să pretindă că nu văzuse ceea ce tocmai văzuse. Se întoarce cu fața la ușă, cu mâinile strângând marginea mesei din spatele

ei, așa cum făcuse cu o oră în urmă cu marginea stranei, și așteptă. Așteptă în timp ce el bătu din picioarele pline de noroi, chiar la intrare, și își frecă palmele pentru a le încălzi. Așteptă cât el intră în salon și constată că nu era acolo unde ar fi trebuit să fie. Așteptă în timp ce-i auzi pașii îndreptându-se către birou, până când el apără în prag.

– Ah, doamnă Higginbotham. Iată-vă!

Părea extrem de încântat să o vadă.

– Unde sunt restul?

– Restul?

El înaintă trei pași către birou și aranjă cartea pe care ea o trântise la podea, ca și cum nu suporta să vadă o asemenea dezordine. În timp ce îl urmări strângând, Jane simțea că îi venea să râdă isteric, dar se controlă.

– Oh, celelalte doamne. Am decis că e mai bine să avem altă dată întâlnirea. Când o să fiu sigur că eforturile lor nu sunt în zadar.

– Ce vreți să spuneți?

– Cu un lup ca Robin Ratliff la Dunnock, turma mea este în constant pericol, mă tem. Înainte ca mieii inocenți să zburde, este de datoria păstorului să-l vâneze pe prădător.

Bărbatul ăsta nu se ferea niciodată de o metaforă forțată.

– Dumneata ai scris scrisorile.

– Scrisorile? întrebă el ridicând ușor surprins din sprâncene.

Pentru un moment, ea crezu că el intenționa să nege. Apoi, el încuviință satisfăcut din cap, și inima ei se făcu pe dată cât un purice. Nu i-ar fi mărturisit cu atâta nerăbdare dacă ar fi intenționat să o lase în viață, să povestească și altora.

– Sunt încântat să aud că ambele scrisori au ajuns la destinatar, continuă el. Nu speram să o fi văzut pe prima. Neavând altă adresă, am putut-o s-o trimit doar prin publicistul lui din Londra. Aveam îndoieli că urma să fie trimisă mai departe. În timp ce vorbea, trecu cu degetele lui osoase peste materialele împrăștiate pe birou, ocazional aranjându-le sau îndreptându-le. Îmi pare rău că a trebuit să le vedeți, doamnă Higginbotham. Presupun că ar fi trebuit să îmi dau seama că scrisorile domnului Ratliff aveau să fie deschise de secretara lui.

– Copista.

Ea aproape zâmbi în timp ce spuse asta. Oare avea vreodată să poată rosti cuvântul acela fără a-și aminti cum Thomas o binecuvântase în glumă, ca și cum ar fi strănutat? Oare tot ce avea ea să zică sau să facă din acest moment avea să poarte cumva amintirea lui?

Ochii lui Donaldson străluciră. În mod clar, nu-i plăcea să fie corectat – cu atât mai puțin de o femeie.

„Ce păcat!” Îi stătea pe limbă să-i spună adevărul, sperând că avea să îl șocheze într-atât de mult încât să moară.

– Da, așa e, zise ea, uitându-se la fel de rece către el. Am transcris toate cărțile lui Robin Ratliff.

– Nu mi-aș fi putut imagina că o doamnă ar putea fi atât de intim implicată în procesul realizării acelor romane execrabile. În timp ce scuipă cuvintele, luă cartea de pe birou și o lovi de palma lui înainte de a o arunca în șemineul gol.

– Ați venit în Balisaig cu scopul de a-l găsi pe Robin Ratliff?

– Dumnezeule, nu! În Edinburgh, s-a întâmplat să îl cunosc pe domnul Matthew Watson, intendentul contelui de Magnus. Când Watson a primit scrisoarea dumneavoastră despre sârmanul domn Parkham – el suspină încet, deși ea se îndoia de sinceritatea sentimentelor lui –, a fost suficient de drăguț încât să se gândească la mine. Situația de aici mi se pare foarte disperată. În mod clar, domnul Parkham nu a fost în stare să se ocupe de turma lui așa cum trebuie, de ceva timp. Păcatului i s-a permis să înflorească sub nasul lui. Acea tavernă oribilă, de exemplu. El se cutremură. Deși nu știam cea mai îngrozitoare parte atunci.

– Cea mai îngrozitoare?

– Doamna Abernathy mi-a spus, din întâmplare, că Ratliff era cazat la castelul Dunnock, precum unul dintre răufăcătorii din cărțile sale. Mi-a menționat acest lucru cu câteva zile în urmă, când a fost drăguță și mi-a adus corespondența. Mă întreb de ce nu s-a gândit altcineva să mă avertizeze mai devreme.

Draga doamnă Abernathy. Nu ar fi avut de unde să știe ce intenționa să facă domnul Donaldson cu acea informație nevinovată. El suspină și scutură din cap.

– Și când te gândești că dumneavoastră ați fi putut să opriți totul.

– Să opresc ce?

– Acele cărți îngrozitoare. Ați fi putut pur și simplu să aruncați acele manuscrise în flăcări.

Fără să vrea, ea își imagină hârtii pline de cerneală arzând în flăcări. Ceea ce fusese frică se transformă în furie.

– Niciodată!

În cele din urmă, el o privi cu ochi reci și întunecați.

– Aș vrea să spun că sunt surprins. Câteodată, femeia lup este la fel de periculoasă ca bărbatul lup pentru turmă. Acestea fiind spuse, mă tem că nu îmi dați de ales.

– De ales, domnule?

Ea luptase mult prea mult pentru libertatea de a face propriile alegeri. Nu avea să permită nimănui să-i răpească asta. Și totuși, domnul Donaldson blocă singurul drum de ieșire din camera aglomerată, dintre ea și ușă. Thomas nu avea nici cea mai vagă idee unde era ea. Nu se putea baza pe el să o salveze. Dar nici nu vedea cum să se salveze singură. Doar dacă...

Fără să opună rezistență în vreun fel, ea îi permise să se apropie, cu mâinile ridicate, ca și cum intenționa să o strângă de gât.

Capitolul 18

În fața bisericii, Thomas îi cercetă pe enoriașii împrăștiați care încă erau prinși în tot soiul de conversații. Jane nu era nicăieri. El se simți dezamăgit, deși știa că nu avea nici un drept să își imagineze că avea să o găsească așteptându-l nerăbdătoare. Nici doamna Murdoch nu era nicăieri. Fără îndoială, hotărâseră să se întoarcă împreună acasă. Trecu peste oamenii din Balisaig cu aceeași privire pătrunzătoare ca atunci când cercetase amănunțit Marea Caraibelor în căutarea pericolului: o mână de fermieri voinici și familiile lor rumene în obraji, un domn cu ochelari despre care el credea că era spițerul, un preot plăpând. Era ridicol, cu adevărat, să-și imagineze că Jane avea motive să se teamă de ceva aici. Simți o mână pe umărul său.

– Trebuie să vii să o saluți pe mama, îi zise Theo Campbell, și nu era o rugămințe, așa că Thomas nu oferă alt răspuns decât că porni în direcția fierăriei, dincolo de fermecătorea casă parohială.

– Cum se mai simte? întrebă Thomas în timp ce mergeau.

Doamna Campbell era văduvă de când o știa el, și chiar se întrebaseră din când în când de ce nu se recăsătorise, căci știa că primise multe oferte. Cu toate astea, îi admira loialitatea față de soțul cu care fugise din New York după răscoala din colonii. Precum alți afro-americani liberi, majoritatea rămânând loiali Coroanei, se simțiseră nesiguri cu privire la libertatea lor când coloniștii câștigaseră, pe neașteptate, războiul. Așa că acceptaseră oferta armatei britanice de a-i conduce către o nouă așezare, în Canada.

După prima iarnă, aproape copleșiți de izolarea din Noua Scoție, ascultaseră sfatul unui negustor de blănuri scoțian de a-și croi drum către Anglia când puteau. Scoțianul le vorbise cu atâta căldură despre copilăria lui în Ținuturile Înalte, încât în cele din urmă tânărul cuplu alesese să se stabilească acolo. Theo se născuse aici, și domnul

Campbell fusese îngropat la scurt timp după nașterea singurului său copil.

– Destul de bine, zise Theo, repetând vorbele lui Ross. Dar, la fel ca în ziua anterioară, Thomas simți îngrijorarea din vocea celui alt bărbat, precum și încăpățânarea. Pe timp de iarnă, reumatismul ei se înrăutățește, așa că nu iese din casă la fel de mult cum i-ar plăcea. O să îi fie mai ușor când eu și Davina ne vom putea căsători.

El îl văzuse pe Theo vorbind cu o tânără femeie după slujbă, dar nu o recunoscuse pe fata pe care o cunoscuse odinioară. Cu ani în urmă, ea obișnuia să poarte codițe împletite și avea pistrui – și se bucura enorm când își necăjea frații mai mari.

– Davina Ross?

Theo îl privi serios preț de un moment înainte de a zâmbi larg.

– Da.

Era ușor de înțeles ce vedea Davina la Theo, care era vânjos – umerii lui lați amenințau, în orice secundă, să-i pocnească cusăturile hainei – și avea o tărie de caracter deosebită. În copilărie, când fuseseră parteneri la năzbâtii, Theo reușise întotdeauna să-i ferească pe Thomas și pe Ross de pericole reale, deși era cel mai mic dintre cei trei și încă nu-și dezvoltase mușchii, care acum păreau de piatră.

– Ce te oprește? întrebă Thomas. Sper că nu Ross.

Înțelegea cât era de complicat pentru un bărbat să-și vadă sora căsătorindu-se cu cel mai bun prieten al său. Nu încercase Ross cu o zi în urmă să-i spună că lui Theo îi plăcea să le ducă pe domnișoare cu zăhărelul?

– Oh, Ross o să fie bine de îndată ce se hotărăște dacă se căsătorește sau nu cu Elspeth, îi zise el. Oricum, Davina spune că aduce ghinion să te căsătorești înainte ca levănțica să fie în floare.

Dar, chiar în timp ce oferi acele simple explicații, el privi peste umăr către biserică.

Oare noul preot avea ceva de-a face cu întârzierea? Întrebarea rămase nerostită, căci ajunseseră la ușa familiei Campbell. În salonul principal o găsiră pe doamna Campbell ațipită înaintea focului ce ardea puternic, cu o pătură colorată acoperindu-i picioarele.

– Ți-am adus un vizitator, mamă, zise Theo aplecându-se să o sărute pe obraz.

– Nu pe domnul Donaldson, sper.

Ea se ridică și privi tăios prin încăpere. Când privirea ei se opri asupra lui Thomas, el făcu o plecăciune și înaintă.

– Thomas Sutherland, doamnă, zise el, deși citi în ochii ei înainte de a spune cuvintele că nu avea nevoie de prezentări pentru ca ea să-și aducă aminte de el.

– Cât de minunat este să te văd din nou! Ea se încruntă jucăuș către el și își atinse celălalt obraz. Dacă e așa, Tommy, unde e pupicul meu? Când el îi făcu pe plac, ea îi cuprinse mâinile între ale ei și îl ținu aproape, ca să-l cerceteze mai bine. După uniformă, îmi dau seama că ai încercat să faci ceva cu viața ta.

– Da, doamnă. Și aproape am și reușit.

– Aveai nevoie de Theo și de Eleazor Ross ai mei ca să aibă grijă de tine, spuse ea, iar el privi către prietenul său. Le-a fost teribil de dor de tine.

Cum ar fi putut să le spună adevărul? Odată ce aveau să afle adevăratul motiv pentru care se întorsese în Balisaig, cu siguranță urma să se termine cu înțepăturile jucăușe și cu îmbrățișările duioase... deși el o credea în stare pe doamna Campbell să glumească chiar și cu un conte.

Ea îi făcu semn să se așeze pe scaunul din fața ei, suficient de aproape de foc încât până și el, care se dezobișnuise de vremea asta, să simtă că îi era prea cald. Theo târâi un scaun de lemn de la masă. Deși familia trăia în acea cămăruță cu pereții văruiți în alb și cu mobila simplă, totul era foarte curat.

Cu doisprezece ani în urmă, în fierărie era ger, și casa de lângă ea nu era mai mult decât o cocioabă. Thomas nu știa când sau cum preluase Theo postul și transformase dărăpănătura într-o casă. Era clar că reușise, deși Thomas simțea că Theo nu avea să fie mulțumit de realizările lui până când nu avea să le împartă cu Davina.

– I-ai văzut pe cei din familia Shaw? întrebă doamna Campbell, trăgând de un fir din pătura ei cu degetele ei noduroase.

– La biserică, da.

– Tânărul Edward este mult mai năzdrăvan decât erai tu, Tommy, zise ea scuturând din cap.

– Imposibil, replică Thomas amuzat. Poate că doar pare așa. El are tot anul la dispoziție ca să facă șotii în Balisaig, în timp ce eu am avut doar câteva săptămâni. A trebuit să mă străduiesc mai mult.

– El simte povara responsabilităților sale, zise Theo pe un ton mai serios. De când tatăl său s-a accidentat, a devenit un băiat bun, dar ferma aceea presupune mai multă muncă decât poate face cineva. Elspeth îi spune lui Ross că nu știe dacă vor putea plăti chiria.

– Aș vrea să îl văd pe acel domn Watson încercând să-i dea afară pe cei din familia Shaw din casa lor, declară ferm doamna Campbell, și Thomas o credea în stare să se pună în calea intendentului.

– Poate nu o să se ajungă la asta, zise Thomas pe nerăsuflăte.

El avea puterea de a-i ajuta – pe ei și pe toți ceilalți care sufereau. El chiar putea să aducă un doctor pentru doamna Campbell, ca să vadă ce se putea face pentru a-i ușura durerea. Însă doar dacă rămânea...

Privi către haina lui vișinie. Cum putea el să aleagă între a fi un soldat britanic și a fi un moșier scoțian? Putea să își țină jurământul de a proteja Marea Britanie sau îi putea proteja pe oamenii din Balisaig. Dar nu le putea face pe amândouă.

– Pune ceainicul pe foc, Theo, îi ordonă doamna Campbell.

Dar Thomas scutură din cap și se ridică.

– Eu trebuie să... Îi trecură prin minte o sumedenie de posibile încheieri la acea propoziție, dar în cele din urmă zise simplu: Trebuie să plec. Dar stați liniștită, o să vin din nou în altă zi, doamnă.

Ea acceptă un nou sărut din partea lui, iar Theo îl conduse la ușă.

– Ne bucurăm cu toții că te-ai întors acasă.

Din nou, asta. *Acasă*. Prea bine, poate că venise acasă, dar nu se simțise niciodată atât de pierdut. Încuviință din cap în semn de recunoștință către prietenul său și ieși în frigul de afară.

Cum cerul întunecat amenința cu mai multă zăpadă, Thomas porni către Dunnock pe drumul larg care împărțea în două satul. Trei sau patru suflete încă erau în preajma bisericii, dar ceilalți oameni se retrăseseră la casele lor – sau poate la tavernă, în ciuda împunsăturilor domnului Donaldson la adresa „vanzătorilor de licori tari”. Absența lui Ross de la slujbă i se păruse suspectă. Preț de câteva clipe, Thomas se gândi să se oprească la Thistle and Crown când ajunse în dreptul ei, dar nu. Avea nevoie să fie singur. Să se gândească.

După ce ajunsese în Indiile de Vest, liniștea fusese o amenințare. Din când în când, o amenințare pentru sănătatea lui mintală. Deși rațional el înțelegea nevoia și dorința de liniște – prefera să fie singur decât să se trezească pe o insulă asaltată de soldați inamici –

tânjea în același timp după sentimentul de camaraderie pe care îl lăsase în urmă. După colegii lui, ofițerii de informații. După prietenii din tinerețea lui.

În cele din urmă, se obișnuise cu izolarea, dar asta nu încetase niciodată să mai fie o povară. Pe umerii lui. Pe sufletul lui. Deși Dominica era la un ocean distanță acum, el descoperi că greutatea doar se schimbase, nu se ridicase. Dacă rămânea în Balisaig, oare nu avea să fie în continuare singur? Atât Theo, cât și Ross aveau să fie în curând așezați și fericiți la casa lor, în timp ce Lord Magnus stătea la înălțime în castelul lui, singur cuc, de neatins, inaccesibil. Și gata cu Tommy Sutherland.

În timp ce se apropia de biserică, își aminti de privirea lui Theo când îi vorbise despre nunta lui. Indiferent dacă avea să rămână sau să plece, Thomas intenționa să se asigure că acel Donaldson avea să fie îndepărtat. Avea să caute un bărbat care înțelegea nevoile acestei comunități. Un bărbat care...

O mișcare la fereastra casei parohiale îi atrase atenția, și brusc era în alertă.

„E doar o perdea”, încercă el să își spună, dar, după anii pe care îi petrecuse urmărind vele și steaguri și perfecționându-și vederea în întuneric... Ei bine, obiceiurile vechi nu mor repede. Automat, cercetă perimetrul, ca nu cumva mișcarea să fie o încercare de distragere a atenției de la vreun alt pericol, înainte de a se concentra asupra ferestrei.

Cadrul de piatră înrăma două figuri: Donaldson și o femeie, cu spatele la fereastră, păreau să se îmbrățișeze. Thomas surâse ironic. Nu îl surprindea deloc că bărbatul care părea să simtă o plăcere atât de evidentă din a-i judeca pe alții pentru păcatele lor era un ipocrit. Cu toate acestea, ar fi trebuit să aibă atâta minte cât să tragă draperiile.

Thomas era pe punctul de a-și continua drumul, când ochiul său bine pregătit observă gluga căptușită cu blană a femeii. Părul ei bogat și șaten, acum desfăcut.

Gluga lui Jane. Părul lui Jane.

Și mâinile domnului Donaldson nu erau pe spatele sau pe brațele ei, ci în jurul gâtului ei.

Înainte să conștientizeze că începuse să alerge, țâșni prin ușa principală a casei parohiale, strigând după ea, pornind către

încăperea în care o văzuse. Din pragul ușii biroului, îl văzu pe Donaldson înclinând capul pentru a-l identifica pe intrus, iar chipul i se umplu de dispreț în timp ce degetele lui continuară să se strângă în jurul gâtului lui Jane. Apoi bărbatul suspină, tresări.

– Târfă mică ce ești...! icni el când Jane îl împinse de lângă ea, și el căzu, lovindu-se cu capul de colțul biroului înainte de a ateriza pe podea.

Jane privi către mâinile ei tremurânde ca și cum și ea era mult prea șocată de întorsătura dramatică a evenimentelor. Thomas îi urmări privirea și văzu sânge pe mâinile și pe mantia ei și o pată mai întunecată pe lama strălucitoare a unui mic briceag.

– Jane! Ești rănită?

El porni de-a lungul camerei, împingând mobila din calea lui. Ea încercă să vorbească, dar nu reuși, mișcă din cap, icni. Deja se vedeau vânătăile pe pielea palidă a gâtului.

Era sângele lui Donaldson, atunci. Profitase de momentul apariției lui pentru a-și înjunghia atacatorul cu briceagul care fusese, probabil, pe masa din spatele ei. Dar de ce o atacase preotul?

– El a trimis scrisorile, abia reuși Jane să zică.

Scrisorile?

– Încet, fătuc, o îndemnă el, strângând-o în brațe. Nu încerca să vorbești.

Mișcările lui calme îi ascundeau însă gândurile desperate. Nu reușise să o protejeze. Cu siguranță, ratase vreun indiciu important care îl lega pe Donaldson de amenințări. Chiar și acum, el aproape că trecuse mai departe. Dacă perdeaua nu s-ar fi mișcat în timp ce Jane se lupta, atunci... Fu scutit de la și mai multă autoînvinovățire de apariția a două persoane: spițerul și soția lui, care trebuie să îl fi văzut alergând către casa parohială.

– E ceva în neregulă aici?

– Doamnă Abernathy, șopti Jane și, înainte ca Thomas să își dea seama ce se întâmplase, soția spițerului, o femeie blondă și la modă cum rar vedeai în Ținuturile Înalte, îl dădu la o parte din calea ei pentru a ajunge și a o cuprinde în brațe pe Jane, care plângea, fără a lua în seamă sângele.

Abernathy ingenunche lângă Donaldson.

– A fost înjunghiat!

Îi aruncă lui Thomas o privire aspră, care impunea explicații.

- A încercat să o strângă de gât pe Ja... pe doamna Higginbotham. Pesemne e nebun.

Abernathy ridică din sprâncene deasupra ramelor ochelarilor. Revenindu-și, se întoarce să îl examineze pe Donaldson, care gemu când spițerul îi examinează atât rana din apropierea stomacului, cât și cucuiul care se forma rapid.

- O să simtă acest cucui ceva vreme. Dar, atât timp cât nu o să apară vreo infecție, conchise el, rana prin înjunghiere este mult prea superficială pentru a-i face cu adevărat rău.

Degetele lui Thomas zvâcniră în timp ce el luă în considerație să se întindă către lama din cizma lui pentru a termina treaba.

- Doamnă Higginbotham? se auzi o altă voce din pragul ușii.

Aceasta îi aparținea lui Elspeth Shaw, care era însoțită de tatăl ei, care se mișca mult mai încet. Ea înaintă către birou și cercetă tot haosul, observând ceea ce nimeni nu avusese timp să observe: grămezile și vrafurile de cărți și hârtii, o dezordine care era contrară tuturor lucrurilor pe care oricine și le-ar fi putut imagina despre preot.

- Scrisoarea pe care ai adus-o, Elspeth, începu Jane, în ciuda încercărilor doamnei Abernathy de a o liniști, vocea ei fiind încă răgușită după apăsarea degetelor lui Donaldson pe gâtul ei.

- Cea pentru domnul Ratliff?

- Era o amenințare cu moartea. Ochii lui Jane erau goi și la fel de obosiți precum vocea ei. Domnul Donaldson a scris-o.

Tânăra păli.

- Oh, Dumnezeu! Doamna MacIntosh a jurat când mi-a dat-o că doar se amestecase cu scrisorile lui. Mi-a spus că domnul Donaldson i-a zis să-mi dea o jumătate de coroană ca să o duc direct la Dunnock și să spun cum de fusese pierdută. Și am făcut așa...

Tatăl ei așeză o mână pe umărul lui Elspeth, reducând-o la tăcere. Donaldson profitase de disperarea fetei, de dorința ei sinceră de a-și ajuta familia. În ciuda răutăților pe care el le arunca de la altar, cum ar fi putut ea sau oricine altcineva să își imagineze că era capabil de așa ceva? Cu toate acestea, Thomas nu putea să scape de convingerea că el, din postura de moșier de la Dunnock, dar și de spion, ar fi trebuit să știe.

- Abernathy, leagă-i încheieturile la spate înainte să se trezească, îi zise el atrăgând atenția asupra lui. Spițerul încuviință, pipăindu-și

buzunarele. Fără să scoată vreun cuvânt, soția lui desfăcu una din panglicile ei elegante, din mătase, și i-o înmână. Între timp, Thomas dădu următorul ordin.

– Cineva trebuie să meargă după șerif.

Cei prezenți îl priviră cu ochi goi. Domnul Shaw scutură din cap. Se părea că domnul Watson nu crezuse de cuviință să însărcineze vreun bărbat cu o asemenea responsabilitate.

– Atunci, o să îl duc eu însumi în fața magistratului.

Amenințarea răsună din pieptul lui Thomas precum un tunet. Dacă Donaldson nu supraviețuia călătoriei, cu atât mai bine. Jane, care își sprijinise din nou capul pe pieptul doamnei Abernathy, se întoarse să îl privească. „Tu ești ăla”, îi șopti ea. El aproape că ar fi preferat ca ea să îl fi înjunghiat pe el cu cuțitul mânjit de sânge pe care încă îl ținea. Bineînțeles, Lord Magnus, domnul cu cel mai înalt rang din împrejurimi, trebuia să fie magistratul. Cum putea, în asemenea circumstanțe, Thomas să continue să se ascundă de responsabilitățile lui. Morocănos, își dresе glasul și se adresă domnului Shaw:

– Trebuie să vă spun ceva. Dumneavoastră mă știți de mic, domnule. Am marea onoare de a fi fiu de Balisaig datorită răposatei mele mame, Anne Maguire. Toți cei care au cunoscut-o s-au simțit bine-cuvântați de prezența unei doamne generoase și blânde...

– Da, flăcăule, îl întrerupse domnul Shaw, pe bună dreptate un pic uimit de acea înșiruire a arborelui genealogic într-un moment ca acesta. Același lucru îl simțim și față de bunica ta, Dumnezeu să o odihnească.

Thomas primi acel gest de blândete încuviințând din cap.

– Deși nu am știut, și cred sincer că nici tatăl meu nu a știut, aceste două femei minunate se trăgeau dintr-un clan nobil, deși cu rădăcini destul de îndepărtate de arborele genealogic principal. Cu toate acestea, indiferent de cât de îndepărtată era relația, a fost autentică, și așa se face că eu sunt ultimul dintr-o linie lungă de Maguire.

Domnul Shaw, care se sprijinise de tocul ușii, își îndreptă postura, ca și cum ar fi presupus ce urma.

– Oricare dintre voi, continuă Thomas uitându-se prin încăperea și trecând cu privirea asupra lui Jane, cred că își amintește că răposatul Lord Magnus avea și sânge de Maguire.

Doamnă Abernathy suspină.

– Oh, e chiar mai bine decât la teatru. Ai de gând să ne spui că tu ești următorul conte?

Întrebarea se voia tachinatoare, dar femeia era și prevăzătoare, ca și cum ea nu se putea hotărî ce să creadă.

Thomas inspiră puternic, dar Jane vorbește prima:

– El este.

După câteva clipe de șoc, doamna Abernathy făcu o reverență adâncă, iar soțul ei se ridică doar pentru a face o plecăciune. Elspeth părea să nu știe ce se aștepta de la ea și se uită către tatăl ei pentru îndrumare. Doar domnul Shaw continuă să îl privească hotărât.

– Asta e bine și frumos, flăcăule. Acum, ce ai de gând să faci în privința asta?

Ochii lui Thomas țâșniră de la cei din familia Shaw la spițer și la soția lui, până și la preotul legat de pe podea, deși acesta din urmă nu începuse să se miște. În mintea lui, Thomas putea auzi vocea generalului Scott, înșirându-i responsabilitățile din Scoția: „Să analizezi proprietatea și nevoile chiriașilor, să-ți faci propriile idei despre cum trebuie condusă... înainte de, da, sezonul de plantat din primăvară”.

El căutase și trăise o viață plină de aventură. Cu toate acestea, acum, datoria lui era aici, așa cum îi spusese Scott. Avea să îi lase pe oamenii din Balisaig de izbeliște, nemulțumiți de eșecul contelui?

În cele din urmă, privirea lui se opri asupra lui Jane, care era mai palidă decât o văzuse el vreodată, cu privirea goală și pierdută. Dumnezeuule, cât de mult își dorea să o strângă în brațe din nou și să o asigure că totul avea să fie bine. Să-i jure că avea să-i vindece nu doar această rană, ci și pe celelalte suferite. Ca avea să o protejeze de viitoarele pericole.

„Poate că o să întâlnești și o fată și o să decizi să te așezi la casa ta.”

Și deodată înțelese ce îi scăpase. Înțelese, în cele din urmă, cât de înțelept fusese Scott.

„Nenorocit bătrân și șiret.”

Noaptea trecută, el se gândise că trebuia să aleagă. Fie pleca el de la Dunnock, fie pleca Jane. Dar, desigur, mai era o cale. Doar că avusese nevoie de ceva timp ca să o vadă.

– Am de gând să îmi fac datoria față de oamenii din Balisaig, domnule Shaw, zise el încă privind către Jane. Intenționez să fac din Dunnock casa mea.

Avea să fie mult de lucru, bineînțeles. Dar, cu voia Domnului, nu urma să fie nevoit să facă asta singur.

Capitolul 19

Târziu în acea noapte, începu să ningă.

Jane stătea la fereastra din biroul ei cu fruntea lipită de sticla rece cu model de romb, privind afară. Își imagină cum zăpada se așeza pe acoperișul casei parohiale unde Thomas, domnul Campbell, și domnul Abernathy îl păzeau pe domnul Donaldson. Când preotul avea să se trezească, dacă se mai trezea, avea să fie întemnițat și judecat. Povestea despre ceea ce se întâmplase trebuia să fi ajuns la toată lumea din Balisaig la fel ca fulgii de zăpadă.

Încă ninge dimineață când doamna Murdoch îi aduse tava cu micul dejun. Jane stătea la biroul ei cu paginile din *Captiva tâlharului* întinse în fața ei. Liniștea aproape supranaturală care se lăsase peste castel ar fi trebuit să facă să-i fie mai ușor să lucreze, însă ea descoperi că îi era foarte greu, dacă nu imposibil, să pună mâna pe briceag, să ascută pana și să înceapă.

„Intenționez să fac din Dunnock casa mea.”

– Am primit de veste dis-de-dimineață că domnul Donaldson s-a trezit, zise servitoarea de îndată ce trecu pragul. Domnul Sutherl... – adică, Excelența Sa – l-a dus la închisoarea din Inverness.

– Vremea o să îi întârzie întoarcerea.

Ceea ce ar fi putut fi o călătorie de o zi avea să îi ia cel puțin trei. Agatha încuviință.

– El a jurat că are să se întoarcă mâine, în ciuda zăpezii.

A doua zi era doi februarie. Întâmpinarea Domnului. Ziua în care contele trebuia să se întâlnească cu chiriașii și cu servitorii lui, să plătească salariile, să colecteze chiriile, să semneze noi contracte.

– Unde ar trebui să las asta, doamnă?

Servitoarea privi către birou, în căutarea unui loc în care să așeze tava. Jane îi făcu semn că nu avea nevoie de mâncare.

– Mulțumesc, dar nu mi-e foame.

„Intenționez să fac din Dunnock casa mea.”

— O ceașcă de ceai, atunci? Trebuie să serviți ceva, doamnă Higginbotham. Mai ales după ce s-a întâmplat ieri...

— Prea bine, admise Jane, deși nu avea nici o intenție de a bea ceva. Voia doar să o trimită pe doamna Murdoch înapoi la ale ei. Și te rog spune-i lui Dougan să îmi aducă aici cuferele.

— Cuferele, doamnă?

Fusese atât de preocupată de ideea de a fi forțată să plece, încât uitase că ea încă avea puterea de a alege. De această dată, avea să fie alegerea ei să plece.

— Am întârziat deja prea mult.

Îngrijorarea se putea citi pe chipul femeii mai în vârstă.

— Plecați? Dar eu speram că dumneavoastră și...

— Atunci, ceai, te rog, doamnă Murdoch, zise Jane pe un ton încă răgușit. Și cuferele. Și asta e tot.

Se spunea că liniștea era propice gândirii. Ea refuză să-și permită să gândească, temându-se că avea să se răzgândească. Își împachetase hainele, lăsând în urma ei toată vestimentația de văduvă și mantia pătată de sânge. Când avea să o ia de la capăt — și avea să o ia de la capăt —, ea nu mai urma să fie doamna Higginbotham. Căinii, care nu aveau nici o altă amintire în afară de Dunnock, se ghemuiră în pernele lor din fața șemineului și se bosumflară.

Își împachetase cărțile fără a mai frunzări paginile, își împachetase hârtiile fără a se uita de două ori. Când avea să ajungă la noua destinație, intenționa să îi scrie domnului Canfield și să îi explice întârzierea manuscrisului promis. Nu se aștepta la vreo plângere. Domnul Canfield nu își permitea să îl certe pe Robin Ratliff pentru întârzieri.

Până dimineată, totul era aranjat cu atenție. Nu mai rămăsese nimic în afară de o carte cu copertă din piele așezată în centrul biroului ei. Ea încuviință hotărâtă, mulțumită de munca ei, și se întinse după clopoțel. Nici nu apucă să sune, că doamna Murdoch apărui în pragul ușii. Privi nemulțumită către cufere și cutii și apoi îi întinse o bucătică de pergament împăturită.

— Lord Magnus m-a rugat să vă dau asta.

— El e aici?

— Da, doamnă. În Sala Mare.

Jane privi către bagajele ei, în camera altfel goală.

— I-ai spus?

Doamna Murdoch abia dacă schiță un gest.

– Nu, doamnă.

Ea se simți cuprinsă de un val de ușurare.

– Mulțumesc. Aș prefera să îi explic eu. Te rog să-l pui pe Dougan să-mi aducă lucrurile și să le așeze în trăsură și să o trimiti pe Esme până la taverna Thistle and Crown să îmi cumpere un bilet la diligență.

– Dar, doamnă Higginbotham...

Jane ridică palma ușor tremurândă. Cine și-ar fi imaginat vreodată că ea avea să înjunghie un bărbat cu acea mână.

– O să cobor să vorbesc acum cu el. După un sfert de oră, te rog să îmi aduci câinii.

După ce Agnes încuviință uimită din cap, Jane își ridică fusta cu o mână, încă strângând bucățica de pergament în cealaltă. Pentru ultima oară, cobora scara spiralată, amintindu-și de atingerea lui Thomas – posesivă, înțelegea asta acum.

„Intenționez să fac din Dunnock casa mea.”

Deși, atunci când se gândi la ce îi spusese el în noaptea următoare în biroul ei, se simți nevoită să admită că nu era deloc corectă. Știuse că el își asumase rolul de conte fără tragere de inimă. Fiascul de la casa parohială îl forțase să spună tot – și aproape o dăduse de gol și pe ea.

La capătul scărilor făcu o pauză pentru a-și aduna curajul. Doisprezece pași de-a lungul coridorului până la intrarea boltită în Sala Mare. Spre deosebire de situația din urmă cu câteva zile, acum totul strălucea în lumină, un foc trosnea în șemineul enorm, iar dinspre pereți reverberau conversații. Și, în mijloc, lângă o masă mare, stătea Thomas – Lord Magnus – legănându-se într-un scaun de lemn, râzând la o poveste spusă de bărbatul care stătea în fața lui la masă.

Ar fi putut cu ușurință să pară el însuși fermier, îmbrăcat în pantalonii de piele de căprioară pe care câinii îi rupseseră, iar Esme îi reparase, combinați cu cizmele lui vechi și murdare și o haină din lână verde. Ca de obicei, nodul de la lavaliera lui era scandalos de larg.

Cu alte cuvinte, era la fel de frumos și de fermecător ca întotdeauna. Inima ei în mod normal liniștită începu să o ia razna văzându-l.

Thomas îi spusese că era puternică, dar ea nu era sigură că avea suficientă putere pentru asta. Când ea îl invitase în patul ei, își spusese că nu voia decât să se distreze. Îi ceruse o singură noapte, iar el i-o oferise cu generozitate și pasiune. Din fericire, se obișnuise în cea mai mare parte a vieții ei cu ideea de a ține amintirile, chiar și pe cele plăcute – se obișnuise să fie rezervată –, sub cheie. Fusesse foarte aproape de a crede că ea avea nevoie de el, foarte aproape de a-i oferi ceva din ea la schimb.

O singură noapte nu trebuia să schimbe totul.

Ea se folosi de ascunzișul umbrelor pentru a-i asculta conversațiile cu chiriașii care i se înfățișaseră. Cu atenție, el trecu peste termenii fiecărui contract împreună cu ei, eliminând tot soiul de clauze nefavorabile sau ajustându-le chiria. Când domnul Shaw înaintă târșăit și fu invitat să ia loc, o concesie făcută din cauza piciorului său rănit, ea îl urmări pe fermier refuzând și insistând să rămână în picioare în timp ce număra cu atenție monedele.

Apoi, ea îl văzu pe Thomas împingând mai bine de jumătate înapoi de-a lungul mesei.

– Un împrumut, insistă el peste protestele domnului Shaw. Și Jamie MacIntyre s-a oferit să îi trimită pe băieții săi să îl ajute pe Edward în această primăvară.

Domnul Shaw păru extrem de ușurat și mai că-i venea să plângă în hohote auzind această veste, deși își ascunse sentimentele cu o strângere de mână fermă înainte de a-și scrie numele pe contractul de închiriere. Jane simți înțepătura lacrimilor care se adunau în interiorul ei. Firea generoasă, înțelegătoare a lui Thomas era în mod clar bine primită aici. Dar acționa el înțelept? Dacă exista vreo casă de sprijin pentru conții săraci, în curând el avea să se trezească acolo.

Ce straniu i se părea că nu avea să afle niciodată ce urma să se întâmple cu acești oameni, dacă piciorul domnului Shaw avea să se vindece cum trebuie sau cum urma să se comporte Edward când avea să depășească etapa dificilă a adolescenței, cum avea să fie vremea când Davina Ross urma să se mărite cu domnul Campbell sau când domnul Ross avea să conștientizeze că el și Elspeth formau o pereche frumoasă. Ea nu avea să vadă niciodată cum urma să se transforme castelul Dunnock sub administrarea lui Thomas.

Nu avea să îl mai vadă vreodată pe Thomas...

După ce chiriașii părăsiseră încăperea și el își plecă ușor capul deasupra biroului pentru a nota ceva într-un registru, ea se îmbărbătă, scuturând hotărâtă din cap, porni cu pași repezi pe podeaua de piatră și se opri în fața mesei.

Scaunul scârțâi puternic când el îl împinse în spate și se ridică.

- Jane... în sfârșit. El întinse mâinile după mâinile ei, dar ea le ținu strâns împreunate, jucându-se cu hârtia pe care aproape uitase că o ținea. Te simți bine? întrebă el, lăsându-și mâinile să cadă și cercetând-o din cap până în picioare, oprindu-se îndelung asupra fularului pe care ea și-l înfășurase în jurul gâtului pentru a-și ascunde vânătaiele. Nu, bineînțeles că nu te simți bine. Cum ai putea, după cele întâmplare? Dar stai liniștită, e închis bine, departe. M-am asigurat chiar eu de asta. Nu o să mai rănească pe nimeni, niciodată.

Ea îl auzi, dar nu îi răspunse. El ar fi fost, fără îndoială, șocat să descopere cât de puțin se gândise ea la Bartholomew Donaldson în ultimele două zile. După o pauză ciudată, el făcu semn către mâinile ei împreunate.

- Ai primit biletul meu.

Cu degete tremurânde, ea desfăcu hârtia. Nevenindu-i să-și creadă ochilor, cercetă pagina de trei ori înainte să înțeleagă ce era scris acolo.

- Pentru chiria castelului Dunnock?

Îl privi uimită.

- Da.

Cu atenție, ea împături hârtia și i-o întinse.

- E foarte generos din partea ta. Dar nu va fi necesar.

Când el refuză să o ia, ea aruncă propunerea de contract pe masă, disperată să scape de ea.

- Cred că o să îmi cumpăr o căbănuță pe undeva. Nu am nevoie de un castel, sau de o brișcă de cursă roșie, sau de un pat enorm. La menționarea patului, ochii lui Thomas scânteiară. Ea se prefăcu a nu observa. Când cineva e chiriaș, este mereu la mâna proprietarului, și, după cum știi, eu preferă să mă descurc pe cont propriu.

- Jane. Vocea lui era ca o șoaptă în timp ce ocoli colțul mesei, oprindu-se lângă ea. Pentru un moment, ea crezu că el intenționa să o ia în brațe, și inima ei începu să bată tare - pe de o parte temându-se, pe de altă parte tânjind. Ea citi umbra îndoielii pe chipul

lui, ca și cum el îi putea vedea pulsul crescând. El își ținu mâinile pe lângă trup.

– Eu doar am vrut să te necăjesc un pic, zise, uitându-se la hârtie. Ea reuși să râdă slab.

– Oh, știu. Foarte isteț. Cu toate acestea, deja am făcut toate aranjamentele pentru a pleca.

– Nu, fătuc, îi zise el autoritar, dar cu blândețe. Ești încă în stare de șoc. Nu e momentul să iei decizii. Rămâi. Rămâi ca invitată a mea, dacă trebuie – eu o să mă duc bucuros să dorm în conac. Și mai bine rămâi ca...

– Cuferele mele sunt deja pregătite, vorbi ea peste el, învingând tentația de a auzi următorul cuvânt pe care ar fi vrut să i-l spună.

„Rămâi. Rămâi ca invitată a mea. Rămâi ca...”

Ca... ce? Deși curiozitatea o rodea, era mai bine să nu știe. Ea era de mult pe cont propriu și așa avea să rămână. Cum ar fi putut ea să fie ceva pentru Thomas?

– Biletul meu e cumpărat deja. O să plec de îndată ce ne încheiem treburile.

Înainte ca el să apuce să răspundă sau să reacționeze, Atena și Afrodita dădură năvală, iar chelălăielile lor răsunară în întreaga sală. Alergară către ea alunecând și împleticindu-se un pic pe podeaua din piatră, sărind în jurul fustelor ei când ajunseră lângă ea, cerându-i mângâieri și laude.

Când ea îngenunche pentru a trece cu mâinile tremurânde peste trupurile lor agitate, ajunse față în față cu picioarele lui Thomas, care purta pantaloni de piele maro cu petice din piele de căprioară. Nu ridică privirea mai mult de genunchi. Căinii trecuseră fix pe lângă el – de fapt, Afrodita cel mai probabil, se strecurase printre picioarele lui. Chiar și acum, ele se jucau cu cizmele lui, ignorându-l complet.

Primul ei gând era că ele înțeleseseră, cumva, că Thomas era stăpânul de la Dunnock și că nu mai aveau voie să latre sau să mârâie la el. Al doilea ei gând era și mai ridicol – și anume, că animalele puteau simți că stăpâna lor avea sentimente pentru noul stăpân.

„Doamne, Dumnezeule!” Dacă ea avea de gând să acorde însemnatate comportamentului câinilor, ar fi trebuit să facă asta la venirea lui Thomas. Oh, cum încercaseră ele să o protejeze în acea

noapte, creaturile astea nătângi și drăgălașe. Dar în cele din urmă lătratul și mârâitul lor nu ajutaseră. Ea tot ajunsese în pericol. În pericolul de a crede că avea nevoie de Thomas Sutherland, Lord Magnus. În pericolul de a-i oferi o parte din ea. În pericolul de a se fi îndrăgostit.

Brusc, ea se ridică scuturându-și mâinile. Dincolo de umărul lui, Thomas o întrezări pe doamna Murdoch sub bolta de la intrare, gata să izbucnească în lacrimi.

– Dougan spune că trăsura e gata când sunteți și dumneavoastră gata, doamnă. Esme a plecat înainte, ca să vă țină locul.

– Vă mulțumesc, doamnă Murdoch. Își simțea brațele și picioarele grele din cauza efortului pe care îl făcuse ca să nu alerge către femeie, tânjind să fie cuprinsă într-o îmbrățișare maternă. Vă mulțumesc pentru toată grija și atenția pe care mi le-ați arătat la Dunnock.

– O să vă întâlniți cu domnul Ratliff în Edinburgh, să înțeleg?

Jane îl privi pe Thomas.

– Acesta este planul, da.

– Foarte bine, doamnă. Lăsând capul neobișnuit de jos, Agnes se întoarse să plece, apoi se opri. Îmi permiteți să îndrăznesc să spun că ne va fi dor de dumneavoastră?

– Bineînțeles, doamnă Murdoch. Și mie îmi va fi dor de toți.

Se așternu tăcerea, până când foșnetul pașilor grăbiți ai lui Agnes dispăru pe coridor. Jane pocni din degete pentru a aduce cățelușele lângă ea. Intenționa să-și ia rămas-bun de la Dougan, de la Esme și de la familia Abernathy când avea să ajungă în sat. Ceea ce însemna că mai avea doar un singur rămas-bun de rostit. Dar, când se întoarse către Thomas, el vorbi primul:

– Care ar fi fost răspunsul tău dacă te-aș fi cerut, cu atâția ani în urmă?

Răspunsul ei veni fără ezitare:

– Aș fi zis da. Uimirea și durerea se citeau în expresia lui, făcând-o să își dorească să-i explice. Fata care eram atunci avea vise obișnuite – dragoste, căsătorie, copii. Dar se pare că eu am avut un vis extraordinar, unul care cu siguranță s-ar fi pierdut dacă nu aș fi fost alungată din cuib...

– Smulsă din casa ta și respinsă de familie, vrei să spui.

Furia din vocea lui era imposibil de ratat.

– Nu o să neg că acea experiență mi-a dat niște lecții dure, admise ea. Însă cunoașterea de cele mai multe ori se obține cu dificultate. Din cauza lucrurilor care s-au întâmplat în acea noapte, am învățat lucruri pe care altfel nu le-aș fi știut. Am descoperit că am puterea de a mă descurca singură. Și am înțeles cât contează să fac asta după vrerea mea.

În cele din urmă, umerii lui puternici și lați se lăsară, ca și cum se îndoiu în fața voinței ei.

– Mie niciodată nu mi-a plăcut să primesc ordine, fătucă, așa că nu am nici cea mai mică intenție să încep să le dau. Dacă vrei să pleci, eu nu o să te opresc. O să-ți faci propriile alegeri, precum oricare dintre eroinele lui Robin Ratliff, dar, adăugă el, permite-mi să te conduc la Edinburgh. Nu pot să suport gândul că vei călători singură.

– Am crezut că ai înțeles, îi răspunse ea tăios. *Vreau* să fiu singură. El tresări, apoi încercă să-și ascundă reacția scuturând din cap.

– Să fii singură e un pericol.

– Nu, ripostă ea. Înseamnă să fii în siguranță.

Dar a fi singură nu era același lucru cu singurătatea, după cum prea bine știa. Singurătatea era o bucată de hârtie ținută deasupra unei flăcări, în apropierea acelei limbi de foc. Timp de foarte multă vreme, căldura nu atingea nimic, nu producea nici un rău. Apoi, într-o clipită, un punct negru apărea în hârtie, urmat de o gaură, și, în cele din urmă, totul era cenușă.

El își lăsă ușor o mână peste ale ei.

– Te rog să îți amintești că, dacă ai probleme vreodată sau pentru orice altceva, trebuie doar să îmi spui să vin și voi veni.

„Nu voi apela la tine.”

Cuvintele erau chiar acolo, tânjind să fie spuse. Ar fi trebuit să le spună, fie și doar pentru a le face reale pentru ea. În loc de asta, ea se ridică pe vârfuri și îl sărută, mai mult o adiere peste buzele lui. Se termina așa cum începuse. Apoi ea își retrase mâinile și îi șopti:

– La revedere, Thomas!

Capitolul 20

Din camerele contelui, aflate pe partea de nord a castelului Dunnock, Thomas urmărea vântul jucându-se pe suprafața întunecată a lacului așa cum odinioară urmărise vânturi mai călduroase împleticindu-se în valurile spumoase și albastre ale Mării Caraibilor. Primăvara era o promisiune îndepărtată, dar el își petrecu ziua pregătindu-se pentru ea, asigurându-se că chiriașii aveau cele trebuincioase până când pământul înghețat se dezgheța și cerul, în cele din urmă, începea să fie mai mult albastru decât gri.

Erau multe de făcut. Încă nu își vânduse brevetul, deși se împrumutase fix cât valoarea lui pentru a plăti niște reparații care nu suportau așteptare. Nu găsisese încă un înlocuitor pentru Watson, pe care îl concediasse fără menajamente printr-o scrisoare, din cauza administrării proaste a veniturilor proprietății. Nu numise un nou preot, deși îi scrisese unui fost coleg de școală din Glasgow despre post.

Strâmbându-se, se întinse, încercând să elibereze tensiunea din mușchii neobișnuiți să stea toată ziua încovoiați peste un birou. Avea nevoie de acțiune. „Poate nu chiar acel tip de acțiune care implică invadatori străini, traversând ape”, recunoscuse el, întorcându-se de la fereastră. Dar cu siguranță ar fi trebuit să i se permită să dea o mână de ajutor la un acoperiș care trebuia peticit sau la un gard care trebuia refăcut, nu? Nu ar fi trebuit să fie alungat sau să i se amintească pe un ton respectuos că munca lui Lord Magnus era în altă parte. Oare ei nu înțelegeau încurcătura în care era el? Toată treaba asta cu ideea de a fi conte era mult mai grea decât se temuse.

Registre, scrisori și câte altele asemănătoare nu aveau să fie nicio dată de ajuns pentru a o alunga pe Jane din mintea lui. Din când în când, se gândea să renunțe la tot și să îl implore pe generalul Scott

să îl primească înapoi, să-i dea cine știe ce operațiune din care să nu se mai întoarcă.

Dar apoi, generalul cerea curaj de la oamenii lui, și ce fel de soldat nu era suficient de curajos pentru a-i spune unei femei că o iubea? Deși nu exista vreun moment în care să uite sau să se ierte că o lăsa-se să plece de la Dunnock fără să lupte pentru ea, doamna Murdoch era întotdeauna pregătită și dornică să-i amintească de greșeala lui. Chiar cu o zi în urmă îl privise din cap până în picioare cu o expresie aspră care îi adusese aminte de bunica lui.

– Îmi cer iertare, milord, dar arătați ca și cum nu ați mai dormit de o săptămână. Cu siguranță v-ar fi mai bine în camera din sud. Doamna Higginbotham a lăsat acel pat numai bun – îl cum-părase de la un meșter din Perth. E mult mai potrivit pentru un bărbat de statura dumneavoastră, aș zice. Nu ați vrea măcar să vă uitați la el?

Mai că-i stătea pe limbă să-i spună că el deja văzuse acel pat, mulțumesc frumos. De fapt, chiar reușise să fure și câteva momente de somn acolo – când nu se avântase în Jane cu abandonul sălbatic al unui prost care își imaginase ca nu avea să mai simtă durerea vreodată.

Nu, nu intenționa să calce în acea cameră și nici să-și mai odih-nească vreodată capul pe acele perne.

Era destul de rău că încăperile contelui erau în oglindă cu ale ei, despărțite de un simplu perete. Într-o noapte, el chiar luase o lumânare și se apucase să caute un pasaj între cele două. Cu siguranță, odinioară trebuie să fi fost unul, zidit probabil în cine știe ce secol trecut din cauza unei de mult uitate contese care se săturase de soțul ei. Dar el nu găsisese nici un semn de așa ceva. Nici o cale de a intra, cu excepția scărilor de la turnul din sud, pe care el le evită timp de aproape o lună și cu siguranță putea să continue să le evi-te. Cei zece ani petrecuți în armată îi ofereau disciplina necesară pentru asta.

„Oare e în siguranță? Oare e fericită?”

În această seară, două întrebări îl măcinau – *Îl măcinau?* La naiba, oare nu se putea elibera măcar de amintirea acelor cockeri spanieli foarte prost crescuți? – în timp ce porni dinspre dormitor înspre bi-rou. De la birou în jos pe scara spiralată îngustă a turnului de nord, unde el întotdeauna reușea să își amintească de unduirea șoldurilor

lui Jane când ea îl condusesese pentru prima dată sus. Până la salonul de luat masa, unde servea o cină singuratică – sau, mai degrabă, goalea trei pocale de ceva care se presupunea a fi vin și împingea dintr-o parte în alta mâncarea pe farfurie. De acolo până în Sala Mare, unde pretindea că admira tapiseria zdrențuită pe care o cercetase prima dată când îi auzise vocea după toți acei ani. Și de acolo, bineînțeles, erau doar câțiva pași până la coridorul de sud, până la turnul de sud și până la suita de camere de la etaj...

În cele mai multe privințe, biroul lui Jane – și avea să fie mereu *biroul lui Jane* – era neschimbat. Aceeași tapiserie întunecată, aceeași canapea oribilă din apropierea șemineului. Însă viața dispăruse din încăpere. Șemineul era curățat bine, pernele dispăruseră. Rafturile erau goale. Și biroul...

Înaintă prevăzător trei pași mai aproape, cu lumânarea în mână, deși știa fără să cerceteze că volumul care rămăsese acolo era singurul lucru pe care ea îl lăsase în urmă: ultima parte din seria *Mireasa necromantului*. El nu uitase povestea – ea era un povestitor mult prea bun pentru asta –, dar nici nu simțise dorința de a o ridica și de a citi capitolele finale. Fără îndoială, sătenii dădeau năvală în castel și eliberau fata în timp ce lordul desfrânat murea singur în castelul lui. Dar, atât timp cât acele pagini rămâneau necitite, sfârșitul – al lui Jane și al lui – rămânea nescris.

– Lord Magnus?

La auzul acelui glas delicat, feminin, el tresări, aproape scăpând lumânarea. Încet, se întoarse.

– Da, Esme?

– V-am căutat peste tot, domnule. Nu m-aș fi gândit niciodată să mă uit aici. Bine că am văzut lumina. Dougan v-a adus corespondența.

– La ora asta?

Dincolo de fereastră, cerul era întunecat.

– Ah, a plecat pe la amiază. Cred că a pus-o în buzunar și a uitat de ea până adineauri, când i-a dat-o doamnei Murdoch. Se mai întâmplă așa, din când în când. Fata avea o tavă sub un braț, un vraf de scrisori strâns într-o mână – nu era chiar modul în care servitoarea îi ordonase să-i aducă stăpânului corespondența, bănuia el, deși el însuși nu punea mare preț pe etichete și ceremonii. Pofțiți, domnule, zise ea, înaintând și întinzându-i-o, amintindu-și

cu întârziere să facă o plecăciune. Doamna Murdoch a spus să vă zic că este și o scrisoare pentru doamna Higginbotham. Ea spune că o să știți ce e de făcut cu ea.

– Mulțumesc, Esme.

Aparent calm, luă scrisorile de la ea și o urmări plecând înainte de a se întoarce către birou, așezând lumânarea și împingând cartea din calea lui. Îi tremurau mâinile în timp ce frunzărea prin vrafu de scrisori. Facturi, în marea lor majoritate, și un răspuns de la prietenul lui din Glasgow.

În cele din urmă, găsi ceea ce căuta.

Aproape că se aștepta să vadă scrijelituri copilărești de genul celor la care apelase Donaldson sau înscrisuri mult prea îngrijite aparținând unui funcționar de la Persephone Press. Dar nu erau nici una, nici alta, ci doar scrisul obișnuit, probabil al unui domn, care scrisese „doamna Higginbotham” și adresa. Din cuvântul Dunnock lipsea un „n”.

O întoarse în palmele sale, contemplând. Dilema lui nu era tocmai una morală; știa cum să deschidă și să închidă o scrisoare în așa fel încât destinatarul să nu afle niciodată. Nici provocarea logistică adusă de scrisoare nu îl făcea să ezite, deși cu siguranță nu avea cum să trimită scrisoarea cuiva care nu voia să fie găsit. Nu, era conștientizarea, care îl străfulgera dureros, ideea că, dacă deschidea scrisoarea, era ca și cum accepta că nu se aștepta să o mai vadă vreodată. Că era pierdută pentru el pentru totdeauna, așa că ar fi putut la fel de bine să arunce scrisoarea în foc.

Cu o grijă nejustificată, ridică sigiliul, păstrând intact medalionul din ceară fragilă și asigurându-se că hârtia nu se rupea. Încet, desfăcu scrisoarea – o singură pagină, cu câteva rânduri scrise în grabă – și o întinse pe birou cu o mână, în timp ce cu cealaltă trase mai aproape lumânarea.

Draga mea Jane,

Mă rog la Dumnezeu ca această scrisoare să ajungă în mâinile tale. Trebuie să îți mărturisesc ceva îngrozitor. Tata a aflat unde ești în cele din urmă din cauza ultimei adrese din Edinburgh, pe care încă nu o învățasem pe de rost. Ne-am certat, după cum îți poți imagina – ca un ultim atac, i-am spus că ai obținut un succes

răsunător cu cărțile tale. Că ai devenit destul de bogată și că ai fost mult mai generoasă cu mine decât a fost el.

Draga mea soră, o să-mi poți ierta vreodată comportamentul prostesc?

El a ieșit valvârtej, strigând după cal, urlând că are să obțină partea care i se cuvine. Mă tem că, dacă te găsește, are de gând să îți dea acea pedeapsă cu care te-a amenințat cu ani în urmă și de care tu ai reușit să scapi.

Cu toată dragostea și cu cea mai sinceră rugămintă de a mă ierta...

Jonathan

Thomas strânse mâna impulsiv, mototolind scrisoarea înainte de a se calma și de a o netezi din nou. Își aminti că ea îi spusese că singurul cu care păstrase legătura era fratele ei. În mod clar, în cei șapte ani care trecuseră, tatăl ei nu o iertase pentru paginile pe care mama ei le găsisese.

Se ridică prinzând între degete flacăra lumânării, pe care o stinse în timp ce smuci scrisoarea de pe birou. Avea de gând să o găsească, cumva, deși ea era hotărâtă să facă acest lucru dificil. Până la urmă, toată pregătirea lui de spion trebuia să fie bună la ceva. Nu avea de gând să-i permită tatălui ei să o rănească din nou.

Până când ajunsese la capătul scărilor, urla ordine dintr-o parte în alta, oricui era prin apropiere, mai mult ca un soldat decât ca un conte, nerăbdător să se arunce în luptă cu sau fără un plan de atac. Esme îi adusese haina și mănușile în grabă, în timp ce doamna Murdoch se chinui să-și aducă aminte orice detaliu care l-ar fi putut ajuta să descopere unde putea să fie Jane în Edinburgh, chiar și ce nume ar fi fost tentată să folosească.

Era misiunea unui nebun, căci nu avea mai nimic pentru a o găsi pe femeia care nu voia să fie găsită. Nu avea să reușească fără ajutor – dar unde în Balisaig să ceară ajutor? Deși se gândise recent la izolarea lui din Dominica, cel puțin acolo fuseseră alți soldați, gata să intervină la cel mai mic semnal de primejdie. Și, cu mult înainte de asta, când se trezise în tot soiul de probleme, apelase la...

– Bineînțeles, strigă el peste mormăiturile agitate ale doamnei Murdoch. Mă duc la Thistle and Crown.

- La tavernă? Într-un moment ca ăsta? chițcăi Esme. Servitoarea uimită se îndreaptă de spate.
- Milord! Ați uitat că acum sunteți contele de Magnus?
- Deloc, doamnă. Se îmbracă iute cu haina, apoi puse o mână pe umărul ei și o privi. Dar mi-am adus aminte fix la timp că sunt și Tommy Sutherland.

Așa cum se așteptase, o tăcere ciudată se așternu când deschise ușa de la Thistle and Crown și păși în taverna călduroasă. Conversațiile aburiseră geamurile – și rămaseră suspendate apăsător în aer. Trecu un moment, în care un bărbat râse cu poftă la gluma pe care tocmai o spusese înainte ca un altul să-i dea un cot ca să-l reducă la tăcere. Elspeth Shaw se opri din a trânti două halbe cu bere pe o masă, stropindu-l cu spumă pe unul dintre bărbați. Bărbatul icni, protestând, apoi înghiți în sec orice înjurătură pe care era pe cale să o spună și, în loc de asta, își scoase pălăria de lână. Ceilalți îi imitară gestul, până când Thomas ridică o mână pentru a le potoli supunerea nedorită.

- Nu, domnilor. Vedeți-vă de treburile voastre, eu am venit să discut cu Ross.

Toți ochii se îndreptară către bar, unde Ross lustruia un pahar. Ross pur și simplu îl privi, nu într-un mod respectuos, în cele din urmă mișcându-și bărbia într-un soi de salut.

- Bine, atunci. Continuă!

Cu toate acestea, Thomas nu se apropie. Știa că amânase această conversație prea mult, observă îndoiala de pe chipul unuia dintre cei mai vechi prieteni ai lui, un bărbat care probabil acum se întreba cum trebuia să se comporte în fața noului conte.

Nu avea nici un sens ca Thomas să nege că schimbarea statutului lui schimbase relația lor. Însă, pentru că vreme de mai bine de o lună fusese prea rușinat ca să-i caute pe Ross și pe Theo, ca să le strângă mâna și să-i implore să-l ierte pentru înșelăciunea lui, permisesse ca titlul să devină o barieră mult mai mare decât ar fi trebuit.

- Am nevoie de ajutorul tău, Ross, zise el simplu. De al tău și de al lui Theo. Dacă vreți să mă ajutați.

Ross lustrui încă o dată paharul și îl așeză deoparte.

- Se poate.

Nu era un da. Nu era nici un nu, slavă Domnului. În timp ce Thomas se apropie, în încăpere se reluă zumzetul de conversații, ca și cum cei prezenți se puseseră de acord că era mai ușor să tragă cu urechea la schimbul de replici dintre conte și acel om de rând dacă își vedeau de discuții.

Ajuns în fața tejghelei din stejar, foarte bine lustruită, unde generații de bărbați Ross serviseră nenumărate halbe, Thomas își lăsă un cot pe bar și se apropie suficient de mult încât să nu fie auzit cu ușurință.

- Are legătură cu doamna Higginbotham.

Ross cercetă taverna, fără a se uita la Thomas.

- Din ce am auzit, acea domniță nu vrea să aibă nimic de-a face cu tine.

- Da, recunoscui Thomas. Și s-ar putea să nu-i schimb părerea vreodată. Dar e posibil să fie în pericol - din nou. Trebuie să fac ceva. Și nu o pot salva de unul singur.

Ross nu zise nimic, deși privirea lui rămase concentrată undeva în zare.

- Nu o să mă crezi niciodată dacă îți spun că aș prefera ca acest lucru să nu fi intervenit între noi.

Celălalt bărbat pufni. Cine ar fi preferat, dacă ar fi avut de ales între a fi conte și a fi sărac, să aleagă să fie sărac?

- Nu am uitat că mi-ai salvat pielea bună de nimic de mai multe ori, Eleazor Ross, continuă Thomas, făcându-l pe bărbatul cu ochi albaștri să se uite la el. Acum, te rog să mă ajuți să o salvez pe ea. Te rog!

- Asta o să fac, zise el scuturând din cap și întinzând o mână peste umărul lui Thomas, bătându-l prietenește. Dar mai spune-mi o dată Eleazor, și o să-ți sparg fața... Magnus.

- Ce e corect e corect, zise el râzând, cuprins de un sentiment de ușurare. Acum, unde îl găsim pe Theo?

În loc să răspundă, Ross se întinse după bar pentru o mătură, ridicând-o de mâner și lovind cu ea de trei ori în tavan. În câteva momente, apărură Davina, cu respirația întretăiată, dezvăluind scara adâncă din lemn care ducea către camerele familiei de deasupra.

- Liniște, Ross, îl certă ea. Nu ți-am spus că tata tocmai s-a retras pentru noapte? Și acum, se întreabă care e problema.

Ross îi făcu semn să înceteze cu plângerile ei.

– Ia-ți mantia, domniță! Du-te și spune-i bărbatului tău că Excelența Sa a bătut la ușa tavernei, în cele din urmă, și-l caută!

Davina, care până atunci nu îl băgase în seamă pe Thomas, tresări surprinsă și îi aruncă o privire mirată, după care se împletici înapoi pe scări.

Theo apărui în pragul tavernei înainte ca Thomas să fi sorbit măcar jumătate din halba de bere.

– Ai trimis după mine? Trecu cu privirea de la Thomas la Ross. Folosindu-se de cârpa lui, Ross îi fugări pe cei doi bărbați aflați la masa de lângă șemineu, declarând partida lor de șah ca fiind remiză, și le făcu semn prietenilor lui să se așeze.

– Acum, zise el, trăgând un scaun și așezându-se la rândul-i, spune-i lui Theo ce mi-ai spus mie.

Deși el știa că Ross se referea la Jane, Thomas puse mai întâi o mână peste brațul puternic al lui Theo.

– Cu ani în urmă, m-ai onorat cu prietenia ta. Sper că încă mă consideri prietenul tău.

Preț de o clipă, Theo nu zise nimic. Ross rupse tăcerea:

– Haide, continuă! Mama lui o să se bucure că băiatul ei este prieten cu un conte. Când Theo zâmbi, Ross continuă: Întotdeauna o să fii unul dintre noi, Magnus. Rosti titlul ușor ironic, ca să îl necăjească. Nu știai asta? Acum, ce-i povestea cu doamna Higginbotham care-i în pericol?

– Doamna Higginbotham! repetă Theo, iar grija din glasul lui îi încălzi inima lui Thomas.

– Când era doar o fetișcană, tatăl ei a dezmoștenit-o și a alungat-o, le explică el, vorbind încet. În această seară, am primit o scrisoare adresată ei, de la fratele ei, care o avertiza că tatăl ei a pornit spre Edinburgh ca să o găsească.

Ross pufni.

– Presupun că nu intenționează să se împace.

– Nu, recunoscui Thomas. Cu siguranță, e înaintea mea, deși nu am mult de mers. Cu toate acestea, trebuie să ajung acolo repede, ca să o avertizez.

– Trăsura de poștă e cea mai rapidă, dar vine abia peste două zile.

– Nu pot să aștept.

Preț de un moment, căzură toți pe gânduri. Apoi, Thomas zise:

– Știu că poate sună nebunesc, dar e o brișcă de curse la Dunnock. Ar merge ca vântul dacă am avea cai.

Ross suspină, însă Theo doar ridică din umeri.

– Dacă doar despre asta e vorba, cred că pot împrumuta o pereche.

– Cum? întrebă ceilalți. De la cine?

– Mai bine să nu puneți întrebări la care nu vreți răspuns.

Thomas simți pericolul; ceruse ajutor, ceruse prietenie, dar nu ceruse asta. Însă Ross vorbi primul:

– Theo Campbell, dacă ajungi să fii spânzurat pentru furt de cai înainte să faci o femeie cinstită din sora mea, o să te ucid eu din nou.

Theo râse cumva sobru.

– Atunci, cel mai bine e să nu fim prinși. Așteptați-mă la poarta de nord de la Dunnock, fix înainte de răsărit.

Thomas încuviință scurt.

– În brișcă încap doi oameni, zise el, abia îndrăznind să le mai ceară o favoare.

– Theo nu ar vrea să își lase mama singură, zise Ross. Și, cu cât mai puține legături între el și acei cai „împrumutați”, cu atât mai bine.

– Atunci, tu, Ross, zise Thomas, întorcându-se către el. O să vii cu mine? O să mă ajuți să o găsesc?

Uimirea se citea pe fața prietenului său.

– Bineînțeles, netot ce ești! Apoi făcu o pauză, încruntându-se, ca și cum se gândea la o problemă complexă. Dacă e loc doar pentru două persoane, cum ai de gând să o aduci înapoi?

În acel moment, Elspeth trecu pe lângă ei în drumul său către o masă și îl atinse ușor pe umăr pe Ross – nu pentru a-i atrage atenția, constată Thomas, ci pur și simplu pentru a-l asigura că era în apropiere, că era a lui. Și poate pentru a-i reaminti că el era al ei. Ross se întinse și îi cuprinse degetele înroșite de muncă, strângându-i-le și apoi eliberându-i-le, iar Elspeth își continuă drumul. Nu schimbă vreă privire sau vreun cuvânt. Doar acel contact scurt, aproape insesizabil, a cărui intimitate nu îi scăpă lui Thomas.

Dacă o pierdea definitiv pe Jane, el nu avea să experimenteze vreodată așa ceva.

– Mă tem că ea nu se va întoarce la Dunnock.

Theo și Ross se uitară de la unul la altul.

– Cum spui tu, Excelență, zise Ross, râzând sceptic, mimând o plecăciune, în mod teatral. Dar, când o să vezi că va vrea, ai face bine să nu mă pui să vin pe jos acasă.

Capitolul 21

Nevenindu-i să creadă, Allora ridică bărbia și văzu ochii câprui ai atacatorului ei.

– Vrei să spui că nici tu nu știi care e sursa luminii strălucitoare? întrebă ea.

Când el scutură din cap, lumina lunii alunecă pe părul lui, și ea se trezi luptându-se cu tentația neînchipuită de a trece cu degetele prin buclele lui negre.

Jane duse pana la buze. Cum avea de gând să explice acea lumină strălucitoare? Nu ar fi trebuit ca un scriitor cu experiența ei să știe deja acest lucru? Și când exact începuse tâlharul să semene cu Thomas? Suprimând un suspin, ea mototoli pagina și o aruncă în maldărul de foi respinse din apropierea șemineului. Afrodita ciuli urechile. Trecuse o oră, iar ea fusese nerăbdătoare să zburde, însă de această dată nici măcar nu-și săltă capul de pe lăbuțe. Atena se prefăcu a nu o observa.

Domnul Canfield fusese mai mult decât înțelegător în legătură cu întârzierea, asigurând-o că astfel cartea avea să fie și mai bună. Jane, însă, avea îndoielile ei.

Ca să nu mai irosească și mai multă hârtie, așeză deoparte tocul și se ridică. Din patru pași, ajunsese lângă fereastra din spate, care dădea către ceea ce fusese asigurată că era o grădină drăguță, când avea să vină primăvara. Deși zilele deveneau mai lungi, afară lumina nu era încă atât de puternică.

Până avea să se hotărască unde să se stabilească, închiriasse jumătate dintr-o casă micuță în New Town, o cameră sus și două la parter. O fată venea în fiecare dimineață pentru a face curățenie și servitoarea proprietarei venea și îi aducea două mese pe zi. Proprietara văduvă, doamna Rutherford, locuia în cealaltă parte a casei. Îi pusese incredibil de puține întrebări lui Jane și părea să nu

o intereseze treburile ei atât timp cât nu avea de-a face cu bărbați și își plătea chiria la timp.

Din patru pași, Jane ajunse înapoi la birou. Era un aranjament ideal în ceea ce privea munca. Deși inițial fusese hotărâtă să găsească un loc îndepărtat, o căbănuță de genul celei despre care îi povestise lui Thomas, faptul că se afla în Edinburgh îi permitea să rămână anonimă. Câteva camere în oraș erau mai mult decât suficiente pentru nevoile ei. Doar ocazional își dorea un pic mai mult spațiu. Îi era dificil să rezolve problematica spinoasă a intrigii într-o cameră atât de îngustă. În astfel de momente, un scriitor avea nevoie de spațiu pentru a-și întinde picioarele și mintea. Precum... un hol întunecat atât de lung, încât era dificil să vezi pe cineva la celălalt capăt sau, poate, când vremea era mai bună, o grădină plină de iarbă verde acoperind pământul din spatele zidurilor de piatră ale unui castel vechi.

Suspînând, se așeză pe scaun. Ea care se mândrea că era pe cont propriu, în toate sensurile, simțea că îi era dureros de dor de Dunnock și de Balisaig – simțea o durere cum nu mai trăise vreodată. Îi era dor de Agnes, de Esme și de doamna Abernathy, de primirea călduroasă de la tavernă și de sunetul distant al cimpoiului lui Dougan. Fără să vrea, fără să încerce, ea construise o micuță comunitate – o mică familie – în jurul ei.

Cu ani în urmă, fusese forțată să-și părăsească familia și casa. Își jurase atunci să nu mai treacă prin așa ceva niciodată. De data asta însă, ea avusese de ales în legătură cu plecarea. Oare alesese bine?

Cel mai mult îi era dor de Thomas. Cu șapte ani în urmă, luptându-se pentru propria supraviețuire, nu-și permisese să se gândească la ce ar fi putut să fie. Fără îndoială că el, călătorind către pericole necunoscute, simțise la fel. Dar acum, ea avusese mult prea mult timp pentru a se gândi.

Ca și cum ar fi fost unul dintre personajele lui Robin Ratliff, ea ridică o mână și o duse la piept. Din când în când, își imagina că simțea un junghi acolo. Durerea de inimă care nu avea să fie niciodată doar a ei, căci, în ciuda tuturor eforturilor, o parte din inima ei îi aparținea lui.

Cu toate acestea, sub palma ei, inima bătea atât de calm și cu atâta putere, încât ea își putea imagina că era întreagă. În mod clar, era posibil să trăiești cu o asemenea rană. Oh, dacă ar fi existat vreo

cale prin care să afle cum era el! Dacă îi era dor de ea. Dacă o voia. Oare și el era îndurerat? Dacă l-ar fi putut vedea, măcar o dată, l-ar fi putut privi în ochi și ar fi văzut adevărul...

„Trebuie doar să mă chemi și voi veni.”

Scuturând din cap, ea ridică tocul, îl vârî în cerneală și îl ținu deasupra paginii, așteptând inspirația. În cele din urmă, o picătură de cerneală ateriză pe hârtie, ca o lacrimă. Nu avea să funcționeze. Cu atenție, tamponă cât putu picătura pentru a nu irosi încă o pagină sau foile de sub ea. După aceea, curăță vârful peniței, puse capacul peste călimara de cerneală și așeză totul la loc.

De această dată, când se ridică, Atena înălță capul, plină de speranță. Până în prezent, orașul Edinburgh era o mare dezamăgire pentru cățelușe, dat fiind că singurele atenții pe care le primeau de la noul lor cerc de cunoscuți erau câteva mângâieri pe creștet și foarte puține cuvinte de laudă. Nu mai căra nimeni bucățele de brânză doar pentru ele în buzunare. Fata care venea să facă ordine nu părea să aibă vreo afinitate față de căței. Cu toate acestea, micuțele sperau cu îndârjire. Jane zâmbi către ele.

– Haideți, Atena, Afrodita, zise ea, pocnind din degete înainte de a-și lua mantia din lână albastră.

Cele două animăluțe ȝopăiră. Înaintea unei oglinzi mici, rotunde, ea făcu o pauză pentru a-și lua gluga îmblănită, pe care o păstrase datorită căldurii pe care i-o oferea, pe de o parte, și pe de alta pentru că îi amintea de plimbarea cu Thomas și de momentul în care aproape se sărutaseră.

– Haideți să ieșim la plimbare!

După ce le puse zgarda, coborî scările și porni în direcția librăriei ei preferate. Strada pietruită era îngustă, un pic strâmbă și plină de un amestec de case și magazine. În aer se simțea un miros puternic de cărbuni. La capătul unui deal a cărui urcare o făcu să se înroșească la față și care le lăsase pe toate fără suflare, ea îi încredință câinii lui Davy, un băiat din zonă, care era bucuros să câștige niște bănuți având grijă de ele în timp ce își vedea de măturatul străzii.

Clopoțelul de deasupra ușii răsună când ea intră, iar vânzătorul, care împacheta cărți într-un pergament maro pentru un alt client, încuviință din cap în direcția ei. Ea inspiră adânc mirosurile liniștitoare de piele și hârtie din librărie. Un domn înalt frunzărea ultimile titluri, întinzându-le pe o masă aproape de intrare; la etaj,

două tinere domnișoare șoșoteau și chicoteau despre ceea ce ar fi putut la fel de bine să fie un roman de Robin Ratliff. Jane zâmbi și trecu mai departe. Nu căuta ceva anume – nimic, de fapt –, dar aceasta era scuza ei pentru a ieși din casă. Și poate că, în timp ce făcea asta, ceva avea să-i ocupe mintea, în așa fel încât să se gândească și la altceva în afară de un anume conte scoțian.

Istorie, biografie, geografie... Ea se plimba fără scop printre rafturi, cercetând cotoarele volumelor subțiri și groase, deopotrivă pe ale acelor simple și pe ale celor împodobite sau incrustate. Geologie, chimie, filosofie... aici, oferta largă trezi în ea ceva neașteptat. Lumina strălucitoare... oare putea fi un experiment de alchimie eșuat? Începu să se uite cu mai multă atenție acum și trase câte o carte de pe rafturile burdușite până când brațele ei erau pline de vrafuri de idei destul de grele. Acum, trebuia să găsească un loc unde să poată sta să le analizeze mai bine.

Domnul Murray, proprietarul librăriei, descoperise de mult că oamenii care stăteau mai mult cumpărau mai multe cărți, așa că își aranjase magazinul în așa fel încât să încurajeze răsfoitul cărților. O masă cu două scaune de lemn era deja ocupată de un student concentrat la volumele întinse și deschise în fața lui, trecând cu privirea de la unul la celălalt, ca și cum ar fi comparat informațiile. Într-un colț mai retras, un domn și o doamnă se uitau printr-o singură carte, acordându-și mai multă atenție unul celuilalt decât cititului. Jane găsi un scaun cu tapițeria uzată și se așeză cu o carte în poală și cu celelalte puse de o parte și de alta între ea și brațele scaunului. O deschise pe prima, o ediție ieftină și zdrențuită a cărții *Chimistul neîncrezător*, scrisă de Robert Boyle, și începu să citească.

La jumătatea lecturii, o nouă posibilitate începu să crească și să înflorească. Fără să atragă atenția, ea întinse o mână pentru a masa nodul de încordare pe care îl simțea formându-se, un semn clar că lucra de prea mult timp. Davy avea să se întrebe ce se întâmplase cu ea. Încă puțin. Avea să cumpere această carte, în mod clar, și poate încă una de Boyle, pentru a cerceta și mai în amănunt, dar era încrezătoare că, în cele din urmă, rezolvase problema luminii strălucitoare și probabil găsise cum să îl transforme pe tâlhar într-o persoană respectabilă. Nu *prea* respectabilă – misterul plana asupra personajelor ei, până la final –, dar suficient de respectabilă încât cititorii să nu aibă motive să se îndoiască de fericirea Allorei.

O umbră se așternu deasupra paginii pe care o citea. Ea clipi încercând să își concentreze din nou privirea asupra cuvintelor. Dar, înainte să apuce să ridice capul și să vadă ce-i bloca vederea, vocea vorbi. O voce masculină, joasă și familiară.

– Măi, măi, măi. Robin Ratliff. Te-am găsit, în cele din urmă.

Brișca mergea într-adevăr ca vântul. Pământul înghețat îi ajuta să înainteze, așa că ajunseseră în Edinburgh în a doua zi târziu, mai obosiți de călătorie decât caii sprinteni pe care Theo îi adusese înainte de ivirea zorilor – „e un împrumut, și, cu cât vorbim mai puțin despre asta, cu atât mai bine”.

Și totuși, aproape două zile și aproape 250 de kilometri dădură ocazia neliniștii lui Thomas să ia amploare. Companionul lui de călătorie fusese necruțător de acid și aparent insensibil – oare Thomas își imaginase că schimbarea statutului lui avea să înfrâneze firea ironică a lui Ross?

– Am ajuns. Ross, care condusesese de la ultima oprire, încetini caii în timp ce se apropiau de orașul cu străzi înguste și agitate. Am reușit.

– Da. Dar nu am nici cea mai vagă idee unde aș putea să o găsesc, că să o avertizez.

Și chiar dacă reușea să o găsească, ea, cel mai probabil, nu avea să îi mulțumească pentru că își băgase nasul.

„Am crezut că ai înțeles. Vreau să fiu singură.”

– Păi, nu o să vedem nimic dacă stăm și ne holbăm unul la altul, zise Ross și îl înghionti cu cotul lui ciolănos. Uită-te în jur!

Thomas făcu întocmai – oricum stătea în firea lui să observe, și acest obicei era atât de împământenit, încât nu avea să scape de el niciodată, nici măcar când părea puțin probabil că ar putea vedea ceva.

– Ce se întâmplă dacă o găsim, și ea nu vrea să aibă de-a face cu mine? Întrebarea îl bântuia de mai multe zile, deși se temuse să o spună cu voce tare. Chiar și acum, cuvintele ar fi putut cu ușurință să treacă neobservate din cauza zgomotului roților. Trecură câteva momente până când Ross îi răspunse:

– Doamna Higginbotham mi s-a părut întotdeauna o femeie rațională. O să se bucure că ai avertizat-o în legătură cu tatăl ei și că

ai făcut ceea ce fratele ei intenționase să facă. Nu te poate judeca pentru asta.

Thomas abia reuși să încuviințeze, punând rigiditatea mișcărilor lui pe seama hainelor grele pe care le purta și a tensiunii umerilor lui, încordați după două zile dificile de călătorit.

– Oare sperai să îți spun că ea nu este o femeie rațională? Încercă să îl descoasă Ross.

„Da.” Pentru că dragostea nu era rațională. Dar ea ridicase atât de multe bariere și construisese atâtea ziduri în jurul vieții ei, în jurul inimii ei. Dacă era hotărâtă să le păzească bine, cu orice preț, nici măcar un spion bine instruit nu avea mari șanse să se strecoare dincolo... ca să nu mai vorbim despre ideea de a le dărâma cu totul.

Pe de altă parte, ea îi deschisese ușa în câteva ocazii. Avusese încredere în el. Îl primise în patul ei. Și faptul că o văzuse pe femeia de dincolo de zidurile de piatră – o combinație fermecătoare, răvășitoare între creativitatea și senzualitatea lui Robin Ratliff și vulnerabilitatea tăcută a lui Jane – însemna că se bucura de informații privilegiate. De ceva ce nimeni altcineva nu văzuse.

În plus, oare o femeie cu adevărat rațională ar fi avut o asemenea afinitate pentru...

– Căini! Thomas apucă de frâie. Oare și le imaginase sau tocmai le văzuse pe Atena și pe Afrodita legate de un stâlp?

Caii necheză, iar Ross bolborosi o injurătură.

– Despre ce naiba vorbești, Magnus?

– Eu... Căinii doamnei Higginbotham. Chiar acolo.

Făcu semn către o pereche micuță de cockeri spanieli maro cu alb și așteptă ca Ross să îi spună că mintea i-o luase razna.

– Să fiu al... Ross șuieră printre dinți. E posibil să fie ei, presupun. Merită să aruncăm un ochi.

Thomas sări din trăsură înainte ca roțile să se oprească. Se apropie de căini prevăzător, ca și cum se aștepta în orice moment să descopere că se înșelase. Ajuns suficient de aproape, îi permise unuia să-i miroasă degetele și înțelese că probabil se înșelase. Nici un mârâit, nici un lătrat. Doar Afrodita împingându-și botul în mâna lui, cerând să fie mângâiată. Urmă foarte mult dat din coadă din partea amândurora.

– Ei, haideți! Un băiat murdar își făcu apariția din umbre, fluturând o mătură în mână. Thomas își îndreptă spatele și-l privi

incrunțat, dar băiatul nu se lăsă intimidat. Lasă câinii doamnei Thomas în pace, îi ordonă el.

– Doamna... Thomas, ai zis? Cea mai nefericită coincidență posibilă. Doar dacă...

– Da. Ea tocmai a intrat în magazin. El făcu semn cu bărbia către ușa din spatele lui. „R. Murray, librar”, se citea clar pe sticlă.

– Așteaptă aici, Ross, strigă Thomas către prietenul lui. Nu o să stau mult.

Deasupra capului său, clopoțelul sună în timp ce ușa se închise în urma lui, forțându-l să înainteze și mai mult în încăperea calduroasă și prăfuită. Vânzătorul era preocupat să aprindă o lampă, căci afară începea să se întunece.

– Pot să vă ajut, domnule?

– O caut pe doamna Thomas.

Tânărul căzu pe gânduri.

– Ah, a venit în urmă cu o oră sau mai bine. La etaj, cel mai probabil, dacă încă e aici.

Speranța începea să crească în inima lui, în ciuda faptului că ar fi putut la fel de bine să fie oricare altă femeie atât de absorbită într-o carte, încât pierduse noțiunea timpului.

„O femeie tânără? Cu păr șaten și ochi care te vor bântui ani la rând?”

El nu reuși să se forțeze să întrebe.

– Dacă o găsiți, adăugă vânzătorul în timp ce stinse bucățica de hârtie cu care aprinsese lămpile, ați face bine să îi spuneți că e aproape șase.

– Dacă o găsesc, îi transmit.

Într-o parte a magazinului, se vedea o scară abruptă din lemn. Thomas urcă iute, câte două trepte deodată. La început, nu văzu altceva în afară de rafturi cu cărți vechi și noi, groase și subțiri, mult prea îngrămădite ca el să își poată da seama de culoarea pereților. Câteva volume împrăștiate pe o masă din apropiere, uitate de cine știe ce client. El înaintă, conștient de fiecare scârțâit, se uită pe după rafturi, dar nu văzu pe nimeni. Apoi, într-un colț, observă un scaun, și pe el o femeie înconjurată de cărți, concentrată asupra celei larg deschise în poala ei.

Era forma gâtului lui Jane, cu siguranță. Culoarea bogată a părului ei atât de îngrijit aranjat. Cu toate acestea, din cauza umbrelor,

ii era greu să fie sigur. Femeia se dezbrăcase de mantia ei și o așezase pe spătarul unui alt scaun. Nu era cea cu care o văzuse el ultima dată, dar cu siguranță gluga îmblănită era a ei...

El se apropie așteptând ca ea să ridice privirea în orice moment. Dar cartea îi acaparase toată atenția. Ajuns lângă scaunul ei, el se opri, încercând să își dea seama ce citea. Un tratat de chimie... nu. Alchimie? El zâmbi. Bineînțeles...

– Măi, măi, măi. Robin Ratliff, te-am găsit în cele din urmă.

Ea înălță capul și părul extraordinar de dezorientată.

– Thomas?

El întinse o mână ca să o ajute să se ridice și, după un moment de ezitare, ea își puse degetele peste ale lui. Mai multe cărți alunecară pe podea.

– De ce...? Cum...?

Ea nu părea în stare să întrebe mai mult, însă el se grăbi să-i ofere răspunsurile.

– Fratele tău a trimis o scrisoare la Dunnock, sperând că avea să ajungă la tine. Tatăl tău a aflat unde stai – e pe drum către Edinburgh. M-am temut că ar putea să... El tăcu, în timp ce ea îi cercetă chipul și ochii. El continuă să o țină de mână. Trebuia să știu că ești bine.

– Nu e... nu poate fi real. Cum de m-ai găsit aici?

– Am văzut cățelușele afară.

În ciuda confuziei și a nesiguranței ei evidente, îi zâmbi.

– Căinii mei de pază te-au lăsat să te apropii?

– Da. Ai putea spune că m-au întâmpinat cu bucurie. O strânse de degete, citindu-i surpriza și amuzamentul pe chip. Cred că singura întrebare rămasă fără răspuns este... dacă și tu te bucuri.

– De fapt, zise ea mușcându-și buzele fără a reuși să alunge zâmbetul, *eu* am mult mai multe întrebări. Dar mai întâi o să răspund la întrebarea ta.

Spre surpriza și șocul lui, ea sări în brațele lui, încolăcindu-și mâinile în jurul mijlocului său și lipindu-și obrazul de pieptul lui.

– Mi-a fost dor de tine! Mai mult decât am crezut că e posibil.

Instinctele îi spuneau să fie precaut. Faptul că-i fusese dor de el era un semn bun, dar nu era o promisiune pentru viitor. Drăcușorul din mintea lui îi șoptea: „Sărut-o! Află cât de mult”.

Fie că era înțelept, fie că nu, el ascultă de diavol.

O ridică la propriu în brațe și o întoarce până când o lipi cu spatele de unul dintre rafturile înalte. Când ea suspină surprinsă, el o sărută ferm, dar nu impunător, lăsând-o să simtă tandrețea sărutului.

Nerăbdătoare, ea îi răspunse cu mulți pupici, retrăgându-se de fiecare dată ca și cum ar fi vrut să se asigure că el era încă acolo, că era real. Apoi îl sărută cu pasiune, strângând mâinile în jurul taliei lui, contopindu-se cu el. Proptindu-se cu o mână de raft deasupra capului ei și cu cealaltă prinzând-o de șold, el o prinse ca într-o cușcă. Să îndrăznească lumea să o atingă. Ea era a lui de protejat. Pentru totdeauna.

– De îndată ce trăsura a pornit la drum, mi-am dorit să nu fi plecat din Balisaig niciodată, murmură ea între sărutări. Am fost atât de fericită acolo. Dar am crezut că... adică, nu am putut să cred că...

– Erai în stare de șoc, îi reaminti el, așezându-i o șuviță de păr.

– Nu puteam să văd o cale prin care să rămân fără a renunța la independența pentru care m-am luptat. M-am temut că o să renunț la o parte din mine. Ea făcu o pauză înghițind în sec, ca și cum și-ar fi alungat un suspin, înainte de a continua: Însă plecarea m-a dărâmat.

– Totul e încă acolo, te așteaptă, dacă ești dispusă să te întorci. Să vii acasă.

– Acasă?

Sărutul ce veni drept răspuns – când delicat, când impunător, atingerea buzelor lăsând loc unui joc al limbilor, apoi devenind iar delicat – fu brusc întrerupt de un scârțâit pe scări, zgomotul obligându-i să iasă din fortăreața pe care și-o creaseră.

– Doamnă Thomas? Vânzătorul strigă precaut de pe scară. Totul e în regulă?

– Oh. Oh, da, mulțumesc.

Thomas nu se putu abține să nu chicotească.

– Îmi permiți să spun că sunt de acord cu ultima ta identitate secretă, doamnă Thomas? îi șopti el la ureche.

Ea duse o mână pe pieptul lui și scutură din cap – reproșul cel mai gentil posibil.

– Domnul Thomas o să coboare imediat cu două cărți de impachetat, domnule Smith.

Strecurându-se pe sub brațul lui, ea începu să își adune lucrurile.

– Nu mi-am luat geanta, așa că te rog să îmi trimiți chitanța.

- Domnul Thomas? Dacă vânzătorul încercase să își ascundă uimirea la vestea identității bărbatului, atunci eșuă lamentabil. Da, doamnă.

Ea îi făcu cu ochiul și șopti:

- Presupun că e o retrogradare, nu-i așa, milord?

El o privi cu poftă.

- Cu siguranță, nu, doamnă, zise el și nu-și putea aminti un alt moment în care să fi vorbit atât de serios. Nu cred că există rang mai mare.

Jane își reveni în fire și ea.

- Tatăl meu cu siguranță o să fie mai mult decât încântat să te convingă de contrariul.

- Nu intenționez să rămân cât să îl ascult. Coboară, și vom pleca în această noapte.

- Nu. Ea așeză două volume grele în palma lui întinsă. Nu mă mai tem de el. Acum șapte ani, am simțit că nu am de ales. Dar nu o să fug de el acum.

Ea îi vorbi pe un ton ferm. Indiferent de cât de plăpândă părea la exterior, era foarte curajoasă în interior.

- Cel puțin, lasă-ne pe mine și pe Ross să ne ocupăm de el.

Ea se opri din îmbrăcatul mantiei.

- Domnul Ross e aici?

- Da. Am venit cu brișca ta, îi mărturisi el ușor rușinat. Theo ne-a găsit cai.

Detaliile călătoriei păreau să o uimească mai mult decât prezența lui.

- Păi, zise ea, legându-și gluga sub bărbie, sper că nu ați zgâriat vopseaua. Acum, coboară, zise și îi făcu semn către scări. Roagă-l pe domnul Smith să împacheteze acele cărți. O să vin în urma ta.

De îndată ce plecară din librărie, vânzătorul încuie ușa în urma lor. Băiatul de pe stradă era și el încântat să le returneze pe Afrodita și Atena și să plece în treaba lui. Thomas își pipăi buzunarele în căutarea unei monede, dar Jane fu mai rapidă, scoțând un șiling.

- Poftim, Davy. Fetele au fost cuminți?

- Mulțumesc, doamnă. Da, doamnă. Încuviință către Thomas și își scoase pălăria. Par să țină mult la domnul.

Și, într-adevăr, cățelușele săreau adulmecându-l cu nerăbdare, o transformare pentru care el nu avea nici o explicație.

Jane zâmbi.

– E un domn destul de ușor de plăcut, presupun. În mod special când are buzunarele pline cu brânză.

Băiatul uimit încuviință și dispăru în timp ce Thomas cercetă strada întunecată. Ross nu era nicăieri.

– Brișca mea? întrebă Jane, ridicând suspicioasă dintr-o sprânceană.

– Presupun că Ross nu a vrut să stea în frig.

Thomas se ruga ca motivul real să nu fie îngrijorător.

Ea apucă câinii de lesă, dar îl lăsă pe el să care cărțile.

– Nu contează. Camerele mele sunt undeva mai în jos.

Nu apucară să facă decât câțiva pași, că se auzi zgomotul unui ham. Ross opri în fața lor.

– Bună seara, doamnă. Mă bucur să aflu că sunteți bine.

– Ce surpriză plăcută, domnule Ross! Vă mulțumesc mult că ați bătut atâta drum. Mă simt ca o prințesă dintr-o poveste, de am inspirat o asemenea misiune de salvare palpitantă. Ați lăsat taverna Thistle and Crown în mâinile capabile ale viitoarei dumneavoastră soții, presupun.

– Da, doamnă. Chiar și în lumina slabă, Thomas îl văzu pe Ross roșind. Acum, dacă Excelența Sa vă poate ajuta să urcați...

– Oh, mulțumesc, dar nu. Lord Magnus mă va conduce acasă. Este un han la două străzi distanță. Duceți caii la grajd și luați o cameră pentru această noapte – pe cheltuiala mea, bineînțeles. Atena se smuci neliniștită în lesă. O să discutăm mâine-dimineață despre planurile noastre cu privire la înfrângerea dragonului.

– Planurile *noastre*? Dragon? repetă Ross, nevenindu-i să creadă și ridicându-și pălăria. Da, doamnă. Cum doriți. Apoi îi aruncă o privire lui Thomas și îi făcu cu ochiul. Nu o să te aștept, adăugă cu glas deloc reținut, așa cum și-ar fi dorit Thomas.

Acestea fiind zise, mână caii și dispăru. Era rândul lui Thomas să se simtă rușinat.

– Nu aș vrea să crezi, Jane, că i-am zis lui Ross...

Ea își mușcă buzele.

– Oamenilor nu trebuie să le spui întotdeauna. Strălucirea neastâmpărată din ochii ei se potrivea cu surâsul ei obraznic. De exemplu, eu nu cred că domnul Ross i-a cerut mâna lui Elspeth Shaw. Și, cu toate acestea... Ah, iată-ne!

Câinii alergară către treptele de la numărul șaptesprezece, aproape smucind lesa din mâinile lui Jane.

– Nu-mi place deloc gândul de a te lăsa aici singură, micuțo. El privi neliniștit dintr-o parte în alta a străzii. Nu avem nici cea mai vagă idee ce are de gând tatăl tău și nici când e posibil să ajungă.

– Mă tem că mâine o să avem suficient timp pentru vorbit, zise ea, scoțând cheia. Proprietara locuiește lângă mine și nu-mi permite să am vizitatori masculini. Descuiată, ușa se deschise larg, iar câinii țâșniră înainte, târâind lesele în urma lor. Jane urcă două trepte înainte de a se întoarce către el, acum fiind la același nivel. Își puse un deget peste buzele lui.

– Așa că, dacă te las să urci în această seară, trebuie să fii foarte, foarte silențios.

Dorința pulsa în interiorul lui. Un gentleman adevărat cu siguranță ar fi refuzat să urce – ca să nu mai vorbim despre ideea de a rămâne. Cu toate acestea, ea putea fi în pericol. Cum să o părăsească?

Când ea se întoarse pentru a urca restul treptelor și a intra în casă, el o urmă cu pașii unui spion foarte bine instruit.

Capitolul 22

Ajuns înăuntru, Thomas făcu o pauză pentru a cerceta împrejurimile: un salon mic, simplu mobilat, și o sufragerie a cărei masă generoasă era în prezent acoperită cu vrafuri de cărți. Scări, care, cel mai probabil, duceau către dormitor. Totul părea destul de primitiv, însă el nu se putu abține să nu se întrebe de ce o femeie care își permitea să închirieze un castel alesese să stea într-un apartament ticsit și înghesuit din Edinburgh. Oare măcar o parte din ea sperase că el avea să vină să o caute, în ciuda încăpățânării de a nega acest lucru?

Jane era ocupată cu dezlegatul câinilor din lesă, pregătindu-le mâncare și apă, în cealaltă cameră. La fel ca la Dunnock, pernele lor pufoase erau așezate în fața șemineului. Cât timp ele mâncau și beau apă, Thomas așeză cărțile, apoi, ca să fie mai silențios, își scoase cizmele și le așeză lângă ușă. După care își agăță haina în curier, deasupra lor, și, peste câteva clipe, Jane își așeză și ea mantia și gluga lângă. În cele din urmă, ea încuie ușa, apoi se întoarse către el, zâmbind ezitant.

El îi cuprinse fața cu mâinile, cercetându-i chipul în lumina slabă a inserării. Ea nu aprinsese nici o lumânare. Cu toate acestea, el citi în ochii ei scânteietori urme de supărare și îngrijorare. Dacă s-ar fi simțit în stare să vorbească, el i-ar fi mărturisit ce era în inima lui, ar fi implorat-o să arunce pe umerii lui lați povara pe care o ducea.

Însă, dacă se gândea mai bine, acea liniște prelungă avea farmecul ei, sporind nevoia de a-i arăta tot ce simțea pentru ea. Poate, uneori, până și pentru o scriitoare faimoasă cuvintele nu erau de ajuns. Încet, el o sărută delicat, dar cu pasiune. Apoi ingenunche înaintea ei pe covorul subțire din lână din dreptul ușii. Înainte să mai facă vreun pas, ea trebuia să înțeleagă locul pe care îl avea în inima lui. Ea, uimită, miji ochii când el îi cuprinse mâna și îi înconjură degetul care avea în curând să poarte inelul lui, depunând sărutări

pe dâra lăsată de atingerea lui. În cele din urmă, așeză palma ei pe pieptul lui, îndepărtând atât haina, cât și vesta, ca nimic altceva în afară de cămașa subțire să nu-i mai despartă. Simpla unire a mâinilor era suficientă ca un bărbat să-și declare iubirea pentru o femeie și ei să fie recunoscuți în ochii legii scoțiene ca soț și soție.

Dacă ea avea să-l accepte, atunci această noapte avea să fie prima din multe care urmau în viața pe care aveau să o construiască împreună, adevărata lor noapte a nunții.

Ea deschise gura, ca și cum ar fi intenționat să vorbească. Vocea unei femei nu ar fi trezit suspiciuni din partea proprietarei, bineînțeles; Jane trebuia totuși din când în când să li se adreseze câinilor. Dar și ea părea să simtă puterea acelei tăceri care îi înconjura. Pentru prima dată, până și Atena și Afrodita erau tăcute și, obosite după plimbarea de afară, stăteau ghemuite pe o singură pernă, aproape adormite.

Cu mâna liberă, Jane își ridică fusta și ingenunche și ea fără a-și desprinde cealaltă mână de pe pieptul lui. Ridicându-i mâna dreaptă, ea îi sărută palma și i-o așeză peste bucățica de piele dezgolită a sânelui ei stâng, unind astfel inimă cu inimă. Apoi, ea privi îndelung în ochii lui și încuviință solemn. *Da*. Un jurământ făcut acum șapte ani.

De acum înainte, ei aparțineau unul altuia. Pentru totdeauna. Când buzele li se întâlneau din nou, el îi simți inima luând-o la goană și înțelese că și ea, cel mai probabil, îi simțea sub palmă pulsul nebunesc, de parcă ar fi alergat un kilometru. Sau poate 250, fără a ști dacă la final îl aștepta agonia. Acum însă, simțea gustul dulce al victoriei, buzele ei mișcându-se peste ale lui cu tandrețe, delicatețe și, da, iubire.

Când mâna lui începu să se miște pe pielea ei, alunecând peste claviculă și jucându-se în micul spațiu de la baza gâtului, degetul lui mare se opri la marginea decolteului ei, iar ea îi răspunse înfingându-și degetele în cămașa lui, trăgându-l de firele de păr de pe piept. Degetul lui mare alunecă mai jos, necăjindu-i areola, apoi atingându-i sfârcul întărit. Săruturile lor deveniră mai pasionale, mici porții de plăcere, ciocnirea dinților când ea deschise gura, abandonându-se în fața asaltului limbii lui.

Fără să insiste prea mult, ar fi putut să o aibă acolo pe podea, iar senzația ar fi fost cu atât mai interesantă datorită podelei tari și reci

și a covorului ponosit. Însă noaptea nunții impunea un pat potrivit și cel puțin un strop de blândețe, nu-i așa? El se îndreptă de spate, o îndreptă și pe ea, nedorind să întrerupă sărutul, deși se văzu nevoit să-și ia mâna de pe corsajul ei, în ciuda scâncetelor ei dezamăgite.

În cele din urmă, el înălță capul și o roti spre scări, grăbindu-i urcarea cu o palmă jucăușă peste fund. Cu toate fustele și jupele ei, nu ar fi trebuit să simtă mare lucru din atingerea lui, însă dorința mocnea în privirea ei, iar ea se repezi să urce scările cu atâta nerăbdare, încât aproape se împiedică.

El o urmă fără ezitare, prinzând-o din urmă la ușă, când ea se opri, băjbâind la zăvor, iar el o lipi de cadrul de lemn pentru încă un sărut. Ea reuși să deschidă ușa în spatele ei și aproape că se prăbușiră amândoi în cameră. Dintr-o singură privire, el reperă un lavoar, un dulap simplu, cu mult mai mic decât cel de la Dunnock, și un pat îngust – de o singură persoană. Sau pentru doi, dacă stăteau unul peste celălalt.

El depuse sărutări pe maxilarul ei, în jos pe gât, până în zona sânilor, bucurându-se de fiecare centimetru al pielii ei moi, apoi o întoarse să-i poată săruta ceafa, un umăr, locurile delicate pe care el observase că ea le masase neliniștită cât timp citise. El începu să-i desfacă rochia. Indiferent de cât de plăcut și de comod fusese chimonoul ei, în seara asta el urma să aibă plăcerea de a-i îndepărta hainele: prima dată rochia ușoară de lână și apoi corsetul ei, iar la final cămașa de mătase, și cu fiecare pas își lăsa mâinile să cutreiere peste formele generoase ale trupului ei pe care tocmai le dezvăluia.

Ea deja gemea de dorință până când el termină și se întoarse cu fața către ea, ochii ei negri fiind plini de nevoie. Îi rămăseseră doar ciorapii, și ea suspină când el ingenunche ca să-i desfacă jartierele. Thomas observă că ea purta perechea de ciorapi pe care el o ridicase din zăpadă și se opri. Modelul urca apetisant de la gambe înspre genunchi. Micuța lui intelectuală. El își trecu o mână peste fiecare picior al ei, câte unul pe rând, bucuros că își petrecuse ultimele săptămâni lucrând doar cu pana, căci, dacă ar fi avut palmele brăzdate de bătăături, i-ar fi zgâriat pielea delicată.

Îi plăcea să o privească așa, aproape dezbrăcată, cu excepția ciorapilor din dantelă care îi cuprindeau coapsele. O sărută de mai multe ori pe pielea moale a abdomenului, inspirând mirosul ei moscat. Trecu încă o dată cu mâinile peste picioarele ei, peste șoldurile ei,

peste fundul ei și, în cele din urmă, își afundă degetele între coapsele ei, jucându-se cu părul ei creț de la intrare.

Ea se întoarse, pregătită să-și desfacă picioarele pentru el și împingându-se în brațul cu care el o înconjurase. Încet, el se ridică, urmărind liniile delicate ale umerilor ei, ale spatelui, ale taliei, până la sânii ei. Cuprinzându-i, el supse pe rând fiecare sfârc generos și delicat, savurând și sugând până o auzi gemând infometată. Era incredibil de senzuală și de receptivă – într-o zi, curând, el avea să o facă să simtă plăcerea și așa, apoi avea să o ia de la capăt cu fața între coapsele ei. Dar acum, el avea nevoie...

Delicat, o prinse de mâinile pe care ea le încheștase de o parte și de alta a umerilor de când cămașa ei căzuse pe podea, ca și cum s-ar fi luptat cu impulsul copilăresc de a se acoperi, de a-și ascunde frumusețea de privirea lui. Cu degetele, el îi desfăcu pumnii strânși, masându-i palmele, și, la final, sărutându-i urmele ascuțite, sub formă de semilună, lăsate de unghiile ei în pielea moale.

Când simți că mâinile ei erau moi, flexibile, le așeză peste pieptul lui, pe sub haină, implorând-o încet, din priviri. „Revendică-mă. Fă-mă al tău, așa cum eu am nevoie să te fac a mea.” Preț de o clipă, ea ezită, urmărindu-și mâinile, evitând să-l privească. Apoi, grăbită, îi împinse haina de pe umeri și în jos pe brațe, dezbrăcându-l și aruncând-o la podea peste hainele ei. Degetele ei se năpustiră la vesta lui, la nodul lavalierii, la butonii de la pantaloni, toate cedând cu ușurință în fața ei. Cu foarte puțin ajutor, destul de repede și el era la fel de dezbrăcat ca ea – mai dezbrăcat, căci ciorapii lui nu avură acel efect fascinant ca ai ei asupra lui.

Prima dată îi cercetă trupul cu ochii, apoi cu mâinile – era bine făcut, frumos sculptat, bronzat și brăzdat cu păr aspru, atât de diferit de al ei. Cu fiecare atingere însă, degetele ei cercetătoare se apropiau de mădularul lui, iar el nu era sigur că se mai putea abține mult înainte de a o implora să-l atingă, căci niciodată în viața lui nu-și dorise ceva mai mult și nu fusese mai excitat și plin de nevoie.

În cele din urmă, degetele ei reci îl înconjurară. Prea mult. Nu suficient. El o sărută pentru a înăbuși valul de epitet pe care le simțea formându-se pe buzele lui. Duse mâinile pe umerii ei și o ghidă către pat. Odată ajunși la pat, el intenționase inițial să o întindă. În ultimul moment, se răzgândi și schimbă locul cu ea, aruncând deoparte așternutul și luându-și fără tragere de inimă mâinile

de pe ea pentru a se întinde el cu spatele pe materialul rece. Îi făcu semn cu un deget, invitând-o să urce deasupra lui de această dată.

În ciuda întunericii din încăperea, el citi surpriza din ochii ei, poate și un pic de incertitudine. La Dunnock, ea își dorise ca el să fie deasupra, să o înconjoare. Ea părea să tânjească după acele mementouri ale forței lui, ale capacității lui de a o proteja. În această seară însă, el voia să-i reamintească de propria ei putere, de propria ei forță. Deși se ascunsese în spatele unor nume false și sub haine de văduvă, el o văzuse, văzuse cât de puternică era de fapt. Acum, ea trebuia să vadă că el era la fel de fascinat de forța ei. Excitat.

Fix când aproape se resemnase și era pregătit să rupă tăcerea, să încerce să pună în cuvinte ceea ce simțea, ea duse un genunchi peste marginea patului, se aplecă și îl sărută. Încet, tandru, ea se sui pe el, urcându-se peste șoldurile lui cu coapsele, înconjurându-l. Întinzându-se între picioarele ei, ea îi ghidă mărul în vaginul încins.

Doamne, cât de minunat era să o aibă deasupra, să fie călărit de ea, să o vadă căutând plăcerea chiar și atunci când o oferea. Încet, el o cuprinse în brațe, atent să nu-i știrbească libertatea, oferindu-i timp ca ea să-și găsească locul. Încet la început, apoi repede și iar încet, ea își apăsă sânii de pieptul lui, apoi se ridică aproape în genunchi ca ei să atârne ademenitor în fața lui. Înălțându-și capul, el prinse un sfârc între buze, trăgând de el în vreme ce pompa în ea, până când el o simți strângându-se în jurul lui, gemând încet, făcându-l să ejaculeze puternic.

După aceea, ea se prăbuși peste trupul lui și rămase nemișcată, greutatea ei fiind cu mult mai liniștitoare decât orice și-ar fi putut imagina el. El îi ascultă respirația înceată și își reaminti de sunetul liniștitor al oceanului. În Dominica, el visase la pace. Chiar îndrăznise, uneori, să viseze și la Jane. În cele din urmă, acele visuri deveniseră realitate.

La Dunnock, în prima noapte în care făcuseră dragoste, el se forțase să alunge orice gând despre un posibil viitor între ei și despre ce ar fi putut să le aducă acesta. Dar acum întâmpina cu bucurie aceste gânduri, conștientizarea că *acesta* era viitorul lor: zile leneșe de făcut dragoste, sex rapid și tăcut în întuneric, momente în care aveau

să se susțină unul pe celălalt, împreună în fața tuturor provocărilor.
Incluzând ziua de mâine...

El zâmbi obosit și răsuflă ușurat în timp ce strânse mai puternic
brațele în jurul miresei sale, al contesei sale.

Inamicii ei nu aveau nici o șansă.

Capitolul 23

Jane se trezi brusc din cauza unui zgomot puternic ce veni dinspre ușa principală. Pentru un moment, era înapoi la Dunnock, simțind durerea plăcută dintre coapsele ei, mirosul lui Thomas pe perna ei, Agnes cerând să intre pentru a se asigura că Jane era bine. Dar, pe măsură ce starea de amețeală și de confuzie dispăru, alungată de ciocănitul insistent al unui pumn lovind lemnul de stejar, ea își dădu seama că era în Edinburgh. Într-un pat îngust. Singură.

Cercetă grăbită încăperea mică. Rochia și cămașa ei de noapte erau agățate pe bara de prosoape de lângă măsuța de lavoar. Nici urmă de hainele lui Thomas nicăieri, nici o dovadă a acelei uniuni stranie, silențioase, cu excepția semnelor pe care ea le purta pe și în trupul ei. Nu fusese un vis, atunci. Dar când plecase? Și unde?

– Bine, bine. Vin!

Se îmbracă în chimonoul ei în timp ce câinii începură să urle și vizitatorul continuă să bată fără încetare.

– Șșșttt, le ordonă ea când ajunse la capătul scărilor. Atena, cel puțin, îi făcu favorul de a se opri și de a lua în considerație ordinul ei înainte de a-l respinge complet. Cine-i acolo? întrebă ea, amintindu-și că persoana aflată de cealaltă parte a ușii putea fi tatăl ei. Cum de o părăsise Thomas într-un moment ca acesta?

– Doamna Rutherford. Lasă-mă să intru în acest moment!

Proprietara? Nu trecuse mai mult de o oră de la răsărit. Prevăzătoare, Jane deschise ușa suficient de mult cât să vadă afară.

– Doamnă? O pereche de ochi căprui și de nasuri albe țâșniră dincolo de gleznele ei către micuța deschizătură, pentru a-și manifesta nemulțumirea, cel puțin la fel de vehemente în dușmănia lor față de doamna Rutherford cum fuseseră cândva cu Thomas. Poate că animăluțele aveau instincte mai bune decât crezuse ea.

– Deschide ușa, doamnă Thomas!

Ea ridică bărbia pentru a sublinia ordinul, deși părul ei cenușiu nu se mișcă deloc. Dacă se gândea mai bine, Jane ar fi preferat să dea ochii cu o Agnes care îl descoperea pe Thomas ascunzându-se în dulap.

– Și fă câinii să tacă, răbufni doamna Rutherford.

Ridicând o cățelușă sub braț, Jane deschise ușa larg, uitându-se rapid dintr-o parte în alta a străzii. De cealaltă parte, un bărbat înalt se sprijinea de un stâlp, purtând o haină familiară și înclinându-se ușor ca și cum ar fi vrut să-și ascundă înălțimea. Înainte ca ea să-și dea seama dacă imaginația îi juca feste, bărbatul ridică ușor pălăria cu un deget, suficient de mult cât să-i arunce o privire și să-i facă cu ochiul. *Thomas*. Dar cum...? Și de ce...?

El îi făcu semn din cap, determinând-o să se uite mai în jos pe stradă, și, cu siguranță, acela era domnul Ross – sau cel puțin asta presupunea ea, căci stătea cu pălăria trasă pe ochi, cu un picior proptit de gardul unui vecin. Se părea că stătuseră de gardă, iar conștientizarea acestui fapt o făcu să se simtă ușurată, un sentiment și mai bine-venit când închise ușa și se trezi față în față cu doamna Rutherford.

Ea stătea în mijlocul salonului, întinzându-și gâtul pentru a vedea dincolo de Jane și în fiecare colțișor posibil.

– Nu știu de ce râzi, doamnă Thomas. Mai potrivit ar fi să roșești de jenă.

Jane fierbea, gândindu-se la ultima predică a domnului Donaldson.

– Un bărbat a fost astă-noapte aici, continuă femeia. În mod clar, împotriva regulilor.

– Poftim?

– Betsy i-a văzut cizmele și haina lângă ușă când a venit dimineață să aprindă focul.

Și, într-adevăr, pentru prima dată, Jane observă că focul ardea în șemineu și că o tavă era așezată în mijlocul biroului ei. *Cineva* deja se servise cu pâine și gem.

„Un bărbat de talia lui, treaz toată noaptea... sunt sigură că trebuie să i se fi făcut tare foame.”

Ea strânse din buze încercând din răputeri să nu izbucnească în râs.

– Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești, doamna Rutherford, zise ea când se simți suficient de stăpână pentru a

vorbi. De mult suspectam însă că Betsy are o problemă cu câinii. Poate că doar încearcă să-mi facă necazuri.

Doamna Rutherford privi chiorâș către Atena și Afrodita și apoi către Jane.

– Atunci, nu o să te superi dacă mă uit la etaj?

Ceva se trezi în ea – amintirea modului în care mama ei își băgase nasul în treburile ei, răceala tatălui, împreună cu un val de revoltă împotriva unei lumi care se considera îndreptățită să o judece pentru alegerile ei.

– În mod clar, nu, doamnă Rutherford, îi răspunse ea pe un ton suficient de micios încât să fie enervant. Și, desigur, o să înțelegi că eu voi pleca până la sfârșitul săptămânii.

– Păi, acum, doamnă Thomas, nu cred că e necesar, începu doamna Rutherford, pe cel mai liniștit ton posibil, deși asta nu spunea mare lucru.

Proprietara își dorea în mod clar să păstreze un chiriaș care îi plătea o chirie mai mare decât era cazul. Și, bineînțeles, ea spunea că făcea acest lucru pentru a se asigura că doamna Thomas era o doamnă de calitate.

– Oh, dar este. Jane își curbă buzele subțiri într-un zâmbet. Ați putea fi într-atât de drăguță încât să îl rugați pe servitorul dumneavoastră să-mi aducă cuferele din pod? Astăzi?

– Păi, pufni doamna Rutherford în timp ce trecu dincolo de ea și înapoi către ușă, eu doar încerc să țin o casă respectabilă, doamnă.

– Bineînțeles. Dar eu mă tem ca am terminat cu casele, doamnă Rutherford. Zâmbetul ei fals se transformă într-unul adevărat. Am decis că sunt destul de pregătită pentru un cămin.

Uimită până în străfunduri, doamna Rutherford pufni din nou și plecă, trântind ușa în urma ei. Jane înaintă către camera alăturată pentru a-și turna o ceașcă de ceai calduț în timp ce câinii începură să se liniștească.

Ce se presupunea că trebuia să facă ea acum? Neliniștită, se duse către ferestre, dar, dintr-o privire rapidă, observă că cei doi paznici dispăruseră. Fără tragere de inimă, se întoarse la birou. În timp ce sorbea din ceai, despachetă cele două cărți pe care le cumpăraseră cu o zi în urmă. Deasupra era cartea lui Boyle, *Experimente și considerații despre culori, cu observații despre un diamant care strălucește în întuneric*. Undeva între aceste pagini era soluția la problema luminii

strălucitoare din cartea *Captiva tâlharului*. Așezând ceșcuța pe farfuriu, piti cartea sub braț și porni către etaj, pentru a se îmbrăca. Când coborî scările, salonul nu mai era gol.

– Bună dimineața, doamnă, o întâmpină Ross mestecând ce mai rămăsese pe tava de mic dejun și se grăbi să se ridice.

Thomas, care stătea degajat pe micuța canapea de lângă fereastră, se ridică și el.

– Acum, fătuc, sper că te-ai odihnit noaptea trecută, îi zise el și îi făcu cu ochiul. Ross zice că nu m-a auzit când m-am întors aseară, dar nu mă miră, nu știu cum ar putea să audă ceva prin sforăitul ăla infernal.

– Da, m-am odihnit bine. Jane reuși să nu roșească, în ciuda fierbințelii ce o copleșea. Am avut o noapte remarcabil de liniștită.

Thomas râse și privi către prietenul său, care ridicase sceptic dintr-o sprânceană, și își ascunse repede râsul tușind.

– Acum însă, speram să fim norocoși și să-l întrecem pe tatăl tău în drumul către Edinburgh și, din câte se pare, am reușit și am ajuns înaintea lui, la mustață. Ross a fermecat-o pe soția hangului, și aceasta i-a permis să se uite în registru în această dimineață, iar el a văzut că un domn J. Quayle a ajuns aseară târziu. A furat ultima scrisoare pe care i-ai trimis-o fratelui tău, așa că știe exact unde poți fi găsită. Mă aștept să-l vedem venind în orice moment.

Ea tresări, ca și cum cineva aruncase cu apă rece pe ea. Thomas se apropie, îi luă mâna într-a lui și o conduse, ajutând-o să coboare ultimele trepte. Și, după ce ea coborî de tot, el continuă să o țină de mână.

– Ce facem acum? întrebă ea.

– Tu te duci la etaj și aștepți. Eu și Ross o să ne ocupăm de el când ajunge.

Preț de un moment, Jane nu rosti nici un cuvânt.

– Să vă ocupați de el?

– Să-l convingem să se întoarcă de unde a venit și să te lase în pace, îi explică Ross.

Ea trecu cu privirea de la un bărbat la celălalt. Putea să intuiască exact ce fel de metode de convingere aveau ei în minte.

– El se așteaptă să mă găsească singură. Nu o să intre niciodată pe ușă dacă vede doi bărbați gata să sară la el.

– Păi, avem un plan.

– Oh, acum, Magnus, putem să fim un pic serioși cu toate astea? interveni Ross, aparent neliniștit.

– Dacă ești drăguță, fătuco, zise Thomas zâmbind șiret, adu-ne chimonoul ăla al tău și orice pălărie, dacă ai.

Jane clipi uimită.

– Ross, care e cel mai mic de înălțime din noi doi, va sta aici la masă, purtând chimonoul și pălăria, cu spatele la salon. Când tatăl tău o să bată la ușă, eu o să deschid. El o să vadă pe cineva despre care va presupune că ești tu și o să intre, și așa o să-l păcălim, înțelegi?

Buzele lui Jane zvâcneau.

– Domnul Ross o să se îmbrace cu hainele mele?

– Nu ai zis nimic despre nici un chimonou, Magnus, protestă el.

– Nu, deloc. Doar o să-și așeze chimonoul pe umeri și o să se dezbrace rapid de el în momentul în care eu am închis ușa.

Părea un plan destul de elaborat doar pentru plăcerea de a-i spune tatălui ei să plece – o plăcere la care ea nu avea să participe, dacă înțelesese lucrurile corect. Dar avea încredere în Thomas, care din gesturi și din cuvinte părea să privească toată întâmplarea ca pe o glumă, deși, din când în când, ea întrezărea și altceva în privirea lui.

– O să urc să vă aduc ce vă trebuie.

O oră și un sfert mai târziu, ea stătea pe marginea patului, prefăcându-se că citește tratatul lui Boyle, vechi de un secol și jumătate, despre culoare și lumină, dar, în fapt, mai mult se juca cu coperta ponosită și urmărea jocul de lumini al razelor pe pereții de un verde pal. Când, în cele din urmă, auzi un ciocănit la ușă, aproape că scăpă cartea din mâini. Așa cum sperase, câinii erau mult prea preocupați de oasele pe care ea li le dăduse, mărâind unul la altul, din când în când, de dragul jocului. Ea se grăbi să ajungă la ușa camerei ei și o deschise suficient de mult încât să audă vocile de la parter: vocea destul de pițigăiată a domnului Ross, care încerca pe cât posibil să folosească un accent englezesc, invitându-l pe tatăl ei să intre, tonul mai puternic și pătrunzător al lui Thomas, care îi porunci tatălui ei să lase deoparte bastonul.

Închizând ușa în urma ei, se grăbi să coboare treptele, ajungând în salon chiar în momentul în care Thomas îl țintuise pe tatăl ei la podea, suindu-se cu genunchiul pe pieptul lui și apăsându-l cu bastonul pe gât.

Tatăl ei părea mai bătrân, bineînțeles, deși nu părea fragil, părul lui șaten fiind presărat cu fire albe. Acum, era roșu la față și saliva puternic, în timp ce se grăbea să scuipe tot felul de epitete la adresa atacatorului lui. Orice simțea ea în acel moment nu era milă. Domnul Ross, care era lângă cei doi, cu vătraiul ridicat în mână, ar fi părut mai amenințător dacă ar fi reușit să se descotorosească de pălărie, așa cum reușise să scape de chimonou. Ea înaintă.

– Așteaptă!

– Jane. Thomas vorbi în același timp cu tatăl ei. Domnul Ross încercă să o împiedice să se apropie, dar ea se strecură cu ușurință dincolo de el.

– Trebuie să vorbesc cu el, îi zise ea delicat lui Thomas, al cărui chip era transfigurat, așa cum ea nu îl văzuse niciodată. Fața lui nu arăta ca a unui bărbat care își petrecuse timpul relaxându-se pe plajă în Indiile de Vest. Dă-i drumul!

El avu nevoie de minute bune ca să conștientizeze ce îi ceruse ea, dar, în cele din urmă, se ridică, strângând cu putere bastonul în mână și permițându-i tatălui ei să se ridice la rândul-i.

– Jane. El privi cu reproș către cei doi bărbați înainte de a se concentra asupra ei. Mă așteptai.

Involuntar, ea făcu un pas în spate.

– Am primit o scrisoare de la Jonathan.

– Ah, da. Acel tânăr bun de nimic.

– Destul! Eu am fost subiectul preferat al nemulțumirilor și al injuriilor tale ani la rând. Nu-ți permit să-l abuzezi și pe fratele meu. De fapt, cred că e timpul să ascuți. El o privi cu ochii mijiți, dar o lăsă să continue. Cu șapte ani în urmă, ai spus că sunt moartă pentru tine. Mi-ai ordonat – deși eram o fată de doar 17 ani – să plec din casa ta. Totul din cauza unei povești pe care eu o scrisesem, care nu ți-a plăcut și cu care nu ai fost de acord. Acum, din ce înțeleg, te consideri îndreptățit să primești o parte din ceea ce eu am câștigat cu acele cuvinte – cuvintele *mele*.

– Eu am angajat-o pe guvernanta ta, nu-i așa? interveni el. Eu ți-am cumpărat cărți și hârtie și...

– Să nu îndrăznești să pretinzi că m-ai educat pentru binele meu. Ai făcut asta doar ca să te asiguri că aveai o fiică ușor de măritat. Scopul tău a fost întotdeauna să scapi de mine. Nu ți-a părut de mine deloc. Prostește, ea se gândise că el avea să încerce să nege.

Dar el nu rosti nici un cuvânt. Mă intimidai atunci. Nu o să mai faci asta niciodată. Așa că iată răsplata pentru investiția ta. Ea aruncă spre el un ciorap de lână negru – ultimul articol de îmbrăcăminte din setul hainelor ei de văduvă – în care vârase câteva monede. Ele zornăiră când aterizară la picioarele lui. Trei șilingi și unsprezece penny. E o recompensă generoasă pentru valoarea hârtiei și a cernelurilor pe care le-am folosit pentru a-mi compune primul roman, a cărui copie ai aruncat-o în flăcări. Sper că o să ți se pară o ofertă generoasă pentru călătoria ta. Nu o să primești nici un sfanț în plus.

Ross râse în timp ce porni către tatăl ei.

– Acum, n-ai auzit ce a spus domnișoara? Cred că este timpul să pleci.

Încruntându-se, tatăl ei întinse mâna după baston. Thomas, al cărui chip părea să fi fost sculptat din granit, îl țintui cu privirea în timp ce rupse în două bastonul de parcă ar fi fost o crenguță.

– Nemernic scoțian ce ești! Cum îndrăznești să mă abuzezi și să îmi distrugi proprietatea? Presupun că ți-ai pus mâinile și pe fata mea, nu? Eu o să...

– Acest nemernic scoțian este contele de Magnus, îi explică Ross calm, și, dacă tu ai fi măcar pe jumătate la fel de inteligent ca fiica ta, ai ieși pe ușă înainte ca el să folosească ce a mai rămas din acel baston pe spinarea ta.

Acea amenințare, deși rostită cu glasul gros cu accent al lui Ross, păru să ajungă cu adevărat la tatăl ei dincolo de furia lui. Blestemând, el lovi cu piciorul ciorapul înnodat și ieși. Tremurând, ea se prăbuși pe canapea. Ross ridică chimonoul și îl așează grijuliu pe umerii ei. Thomas cercetă capetele cioplite ale bastonului.

– Ar fi trebuit să rămâi la etaj, Jane, și să mă lași pe mine să mă descurc cu el.

– Să te las să îl snopești în bătaie, nu? zise ea, uimită să audă veselia din propriul glas.

Se simțea eliberată, ca și cum o povară enormă se ridicase de pe umerii ei, una pe care nu fusese conștientă că o purta.

– Măcar atât să fi făcut, recunosc el, îmbunându-se, în cele din urmă. Ochii lui păreau să strălucească din nou. Ca să te protejez, domniță, trebuie să mă lași să o fac.

– Ai făcut ceva cu mult mai important, Thomas. M-ai salvat de mine însămi, de ceea ce puteam deveni. Eram atât de preocupată să

demonstrez că mă pot descurca de una singură, încât aproape am uitat de ce trăiesc. Încât aproape am uitat ce înseamnă să iubești. Acum, du-mă acasă, îi ceru ea, îmbrățișându-l. Acasă la Balisaig.

Câteva clipe mai târziu, Ross tuși discret. Jane s-ar fi retras, de dragul regulilor de etichetă, dar Thomas o strânse puternic în brațe.

– Presupun că o s-o iei cu tine în brișcă, nu? întrebă iritat Ross.

– Încă ești îngrijorat că o să mergi pe jos? îl necăji Thomas. Nu, o să angajez o trăsură pentru doamna mea.

– Și să îl las pe domnul Ross să meargă cu brișca mea? Nu prea cred.

Thomas chicoti încet.

– Prea bine, atunci. Ross poate călători confortabil în trăsură. Cu Atena și Afrodita.

– Nu, Magnus. Nu cu câinii. Nu așa ne-am înțeles, protestă el.

Dar ea era mult prea preocupată să îl sărute pe Thomas ca să îl mai audă.

Capitolul 24

Cu cât se apropiau mai mult de Balisaig, cu atât Jane devenea mai tăcută. Thomas presupuse, la început, că era vorba despre disconfort; călătoria era obositoare și, deși se bucuraseră de o vreme surprinzător de bună, era, totuși, destul de rece pentru a călători într-o trăsură deschisă, indiferent de cât de bine îmbrăcați erau.

Ar fi trebuit să insiste ca ea să călătorească într-o trăsură închisă, cu toate cuferele și cu câinii ei, și ar fi trebuit să îl ia pe Ross cu el în brișcă. Sau poate că ea se gândea îngândurată cum să rezolve problema intrigii. Ea îi explicase noaptea trecută, pe parcursul cinei pe care o luaseră într-un han de pe drum, că informațiile din cărțile vechi pe care le studiase la librăria în care el o găsisese puteau fi o posibilă soluție pentru dilema ei, dar că încă încerca să vadă cum putea să potrivească toate piesele. Poate că cel mai apăsător lucru era că el se temea că pe ea o preocupa ceva care nu era așa ușor de rezolvat.

Cu coada ochiului, el o urmări privind dintr-o parte în alta – când spre orizontul stâncos, pietros, când spre covorul verde și moale de la marginea drumului, care se întindea peste câmp, acoperind pământul, ca o promisiune a primăverii ce avea să vină, când spre crupele cenușii ale cailor care își vedeau de drum.

Soarele abia dacă se mai zărea pe cer, iar auriul și albastrul după-amiezii se transformară încet în portocaliul și movul apusului. Aveau să ajungă la Dunnock înainte de căderea nopții. Brusc, ea tresări, ca și cum ar fi ajuns la o concluzie. Așteptându-se ca ea să anunțe că, în cele din urmă, găsisese o modalitate ca personajele ei să trăiască fericite până la adânci bătrâneți, el rămase perplex când o auzi.

– Să știi că refuz să renunț la munca mea după ce ne căsătorim.

Surprins, trase de frâie și încetini caii. Fluierând încet, îi făcu să meargă la pas, după care se întoarse spre Jane.

– Dar cine ți-a cerut așa ceva?

Încă rigidă, ea se întoarse prevăzătoare către el.

– Mi-am dat seama că noi nu am discutat despre... pe sub pătura din poală, ea desena cercuri neliniștită, un gest care putea fi interpretat în atât de multe feluri. Dar m-am temut că s-ar putea ca tu să nu crezi că e potrivit pentru contesa ta să...

– Din câte se pare, nu cred că o cunoști prea bine pe contesa mea, așa că o să-ți spun doar că domnița mea gândește și face ce vrea. Eu nu prea sunt interesat de etichetă, dacă despre asta e vorba.

Ea analiză răspunsul lui preț de câteva clipe. Tropăitul cailor răsună puternic în liniștea care se așternuse.

– Totodată, o să te căsătorești cu o femeie care are o avere substanțială. Deși legea spune că tot ce am va fi al tău.

– Da, recunosc el. O prostie, dacă mă întrebi pe mine, dar nu pot să schimb legea de unul singur, domniță. Tot ce pot să îți spun este că intenționez să angajez un avocat care să întocmească hârtii care să arate clar ce este al tău și care să cuprindă ce consideri tu. El mută frâiele dintr-o mână în alta, folosindu-se de mâna liberă pentru a se întinde către mâna ei pe sub pătura grea de lână din poala ei. Poate și pentru copiii noștri, dacă tu vrei, zise el strângând degetele în jurul pumnului ei. Aplecându-se în față suficient de mult pentru a se uita dincolo de marginea glugii ei îmblănite, el o văzu îmbujorându-se și zâmbind ușor.

– Crezi oare că într-o zi vor afla adevărul și își vor dori ca moștenirea lor să fi venit dintr-o sursă mai respectabilă?

– Și pot să te întreb cine o să crească acești copilași în așa fel încât să nu aibă nici măcar mintea dată de Dumnezeu unei găște?

Asta o făcu să râdă, râsul acela drăgălaș care îi plăcea lui atât de mult. El îi strânse degetele din nou.

– Ce e mai respectabil decât o carte care-i face pe oameni fericiți?

– Crezi că...? Se simțea speranța din vocea ei, deși încercă să o ascundă atunci când vorbi din nou. Bineînțeles, nu cred că ai găsit volumul din *Mireasa necromantului* pe care ți l-am lăsat.

– L-am găsit, deși nu din prima. Am avut nevoie de câteva săptămâni înainte să îmi adun forța de a intra în biroul tău.

Asta păru să o surprindă.

– Oh. Ai apucat să termini povestea?

– Nu încă. După cum poate îți amintești, trebuia să mă ocup prima dată de povestea mea și să îmi asigur finalul fericit.

Ea înclină capul într-o parte.

– Dacă nu ai citit-o, de unde poți fi atât de sigur că povestea Opheliei și a lui Ruthveyn se termină cu bine?

– Păi, m-am gândit că familia ei și-ar putea dori să o îndepărteze de Ruthveyn, și atunci bețivanul acela nefericit ar fi fost tentat să arunce cine știe ce vrajă ca să îi transforme pe toți în piatră, inclusiv pe el... Se aplecă un pic mai mult, încercând să-i vadă expresia. Dar apoi mi-am dat seama că, dacă ar fi fost pedepsiți pentru că se doreau unul pe celălalt, dacă ai fi transformat povestea lor într-o tragedie, atunci cititorii tăi nu ar mai fi fost atât de înnebuniți după poveste. Iar acei critici înțepați și trufași nu ar fi fost nici măcar pe jumătate la fel de nemulțumiți de tine.

Eliberându-și o mână, ea împinse gluga un pic pe spate și se întoarse către el cu ochii mari, strălucitori, ca și cum altfel nu ar fi putut să înțeleagă ceea ce el tocmai îi spusese. Ca și cum nu privise niciodată lucrurile în acel mod.

– Sunt mândru de tine, fătucă, spuse el. Și, dacă vom fi binecuvântați cu copii, și ei vor fi mândri. Singurul meu regret este că reputația lui Robin Ratliff se bazează atât de mult pe misterul persoanei lui. Mi-ar plăcea teribil de mult să pot striga în gura mare adevărul din turnul de nord al castelului Dunnock, ca toată lumea să știe ce ai făcut.

Ea râse ușor.

– Din turnul de nord? Și cine te-ar auzi? Poate e vreo creatură care sălășluiește prin adâncimile lacului?

– E posibil să fie, insistă el, făcându-i cu ochiul. Dar să luăm fiecare poveste fantastică pe rând. Mai întâi, trebuie să-i faci pe acel tâlhar și pe domnița lui – care e numele ei?

– Allora.

– ... Să iasă din acea peșteră strălucitoare vii și nevătămați. Și ce au găsit acolo?

– O bijuterie rară foarte strălucitoare.

– Extrem de valoroasă, presupun.

– Chiar mai mult de atât, recunosc eu răsând din nou. Și ai dreptate. Domnul Canfield abia așteaptă să primească manuscrisul complet. Când ajungem la Balisaig, primul lucru pe care trebuie să îl fac este să scriu sfârșitul și să trimit cartea.

El ridică mâna de pe a ei pentru a-și scoate mănușa și pentru a-și așeza mâna pe genunchiul ei.

– Primul lucru? Mărturisesc că eu aveam altceva în minte pentru prima noastră noapte la Dunnock în calitate de soț și soție.

– Soț și soție? întrebă ea aparent sceptică, foindu-se ușor sub atingerea mâinii sale. Eu știu ce era în inima mea când am îngenucheat amândoi și ne-am unit mâinile în Edinburgh. Dar nu cred că legile scoțiene de căsătorie sunt chiar atât de relaxate. Nu pot să stau cu tine la Dunnock până când nu suntem cu adevărat căsătoriți. Și, dacă nu s-a schimbat nimic între timp, în Balisaig nu există preot.

– Pregătește-te, fătuc! Pe sub pătură, el o trase de fustă, ridicându-i-o. Am o surpriză pentru tine.

Ea tresări în timp ce degetele lui atinseseră pielea moale a coapselor ei.

– Thomas, îl certă ea. Dă-mi frâiele!

– Da? o necăji el. Vrei să ai toată atenția mea?

– Categoric. Altfel, o să ajungem amândoi într-un șanț. Suspirând îndelung, aparent iritată, ea se întinse peste trupul lui și cu mâna dreaptă apucă frâiele în timp ce pe sub pătură își desfăcu picioarele, invitându-l în locul ei intim.

– Aceasta încă este brișca mea. Nu te las să mi-o strici.

Când Thomas se întoarse și o sărută pe creștet, Jane, care dormea pe umărul lui, refuză să se trezească. El îi împinse cu bărbia gluga pe spate, iar ea simți aerul rece al nopții mângâindu-i chipul.

– Se vede micul Balisaig în față, fătuc.

– Mmm?

Somnoroasă, ea își afundă capul mai tare în culcușul de la umărul lui.

– Cel mai bine e să te trezești, altfel o să dormi la nunta noastră. Acele cuvinte reușiră să o trezească.

– Nuntă?

– Da. Și iată surpriza ta!

În cele din urmă, ea înălță capul și clipi somnoroasă la micuțele raze de lumină care străluceau în întuneric. Erau prea mici pentru a fi ferestrele din sat, clipoceau și străluceau precum stelele. Spre deosebire de vizitiul trăsurii de poștă, Thomas încetini caii atunci

când ajunseră la cotitură și intrară în Balisaig, chiar la est de magazinul spițerului.

Străluceau lumânări de-a lungul drumului, încălzind mâinile și iluminând chipurile tuturor sătenilor. Domnul și doamna Abernathy le făcură voioși din mână înainte ca ea să se aplece ca să îi spună ceva micuței Mary MacIntyre, care încuviință și începu să alerge de-a lungul drumului, înaintea cailor. De cealaltă parte, Elspeth Shaw stătea în fața tavernei Thistle and Crown înconjurată de membrii familiei ei, fiecare cu câte o lumânare aprinsă în mână, în semn de bun venit. Mai în față erau și alte chipuri familiare. Doamna Murdoch și Dougan. Chiriașii de la Dunnock. Oricine și, aparent, toată lumea care considera „acasă” această parte din Ținuturile Înalte.

În timp ce ea și Thomas treceau, toți îi salutau și aplaudau și rămăneau în urma briștii, ghidându-i către micuța casă a familiei Campbell, unde Ross îi întâmpină. Ajunseseră în Balisaig înaintea lor? Ea mai că se gândea că, poate, încă visa.

– Și iată-ne, anunță Thomas, oprind caii și sărind jos, întorcându-se ca să o ajute să coboare.

– Eu nu... Între zâmbete și multe reverențe, ea încercă să alunge starea de somn și să își așeze câteva șuvițe de păr pe sub glugă. Ce se întâmplă?

– Nunta dumneavoastră, doamnă Higginbotham.

Doamna Abernathy și doamna Murdoch o înconjurară, fiecare pe o parte, și luând-o în braț o conduseră către casă. Ross îl prinse pe Thomas într-o strânsoare de fier și îl târî în direcția opusă. Salonul familiei Campbell era gol.

– Nunta mea? repetă Jane uimită.

– Oh, da. O să vezi. Doamna Abernathy, având o strălucire aparte în privire, se întinse ca să-i dezlege gluga lui Jane.

– Oh, nu, protestă Jane, scuturând din cap când doamna Abernathy încercă să-i dea gluga jos. Părul meu arată, probabil, îngrozitor.

Cocul ei, în mod obișnuit strâns, alunecase puțin și mai multe șuvițe îi gădilau fața.

– Nu cred că a arătat – sau că tu ai arătat – mai frumos vreodată, insistă doamna Murdoch. Stilul mai relaxat ți se potrivește. Oh, cât

mă bucur că te-ai întors, îi zise ea luând mâinile lui Jane în mâinile ei noduroase.

– Și eu mă bucur că sunt aici, recunosc Jane, îmbrățișând-o pe bătrâna servitoare.

Nu mai avea de gând să țină lumea la distanță.

Un ciocănit la ușa o determină pe doamna Abernathy să încheie pregătirile: să-i scoată mânușile lui Jane.

– O să vezi, îi promise ea, eliberându-i mâinile și conducând-o din nou afară.

Oamenii din Balisaig, toți zâmbitori, stăteau încolonați, iluminând cărarea care ducea spre fierărie. Deși era un spațiu deschis prin care aerul nopții pătrundea, focul îl făcea să fie un adăpost primitiv. Mirosurile puternice de turbă, de haine de lână umede și de fier ruginit se amestecau cu aerul nopții. O mică mulțime îi aștepta acolo – doamna Campbell era așezată într-un scaun din apropierea focului, ținându-le în poală pe Atena și pe Afrodită proaspăt spălate și dichisite, cu codițe care le adunau blănița de pe ochi atent legate cu fundițe roz. Davina stătea devotată lângă viitoarea ei soacră. Ross și Theo Campbell stăteau de o parte și de alta, zâmbind șiret. Și Thomas era îmbrăcat într-un kilt.

Ea ridică mâna la gură pentru a-și ascunde zâmbetul. De asta îl grăbiseră.

Oh, dar cât de bine i se potrivea, picioarele lui puternice fiind ușor vizibile între tivul kiltului și capătul cizmelor. Contele de Magnus. Stăpânul de la castelul Dunnock. Războinicul din Ținuturile Înalte al viselor ei.

Doamna Abernathy o împinse către el, și ea întinse mâna către mâna pe care el deja o întinsese către ea. Micuța mulțime dădu năvală în fierărie în spatele ei.

– Am avut o idee bună în acea noapte în Edinburgh, îi zise Thomas încet. Doar că aveam nevoie de martori.

Apoi se uită în spate către mulțimea adunată și răs.

Ea răs la rându-i, simțind bucurie și iubire undeva în adâncul ei, într-un loc ce fusese închis prea mult timp. Doamna Murdoch scoase o bucată de pânză albă și i-o înmână domnului Campbell, care luă mâinile lui Jane și ale lui Thomas, împreunate, și începu să le lege una de cealaltă.

Un ritual al legământului? Realizat de către fierarul satului? Mai auzise de așa ceva, bineînțeles, dar nu la asta se așteptase când Thomas îi pomenise despre nuntă.

– E... legitim? șopti ea către el.

– Pe deplin, o liniști Thomas. Dar am un prieten din Glasgow care a fost de acord să vină în Balisaig să fie preotul nostru. El poate să officieze cununia dacă preferi să așteptăm vreo două săptămâni.

Să aștepte? Ochii lui străluceau ca pentru a-i aminti ce făcuseră cu câteva nopți în urmă. Sau ce făcuseră în trăsură cu o oră în urmă.

Însă ea rătăci cu privirea către micuța – hmm, nu prea micuța – adunare. Lumânările încă străluceau în întuneric, iluminând fețele voioase ale oamenilor care o întâmpinaseră. Care deveniseră prietenii ei. Care transformaseră Balisaig într-o casă pentru ea atunci când crezuse că nu urma să aibă vreo casă vreodată. Care erau dornici să o vadă acum devenind contesa lor. Privi din nou către Thomas, care o urmărise, cu o expresie fermecătoare de amuzament și afecțiune. Ridică din sprâncene, în așteptarea unui răspuns.

– Să așteptăm? zise ea cu voce tare. Ce să așteptăm? Nu va fi niciodată un moment atât de potrivit, ca desprins dintr-o poveste, ca acesta, Lord Magnus.

Mulțimea începu să aplaude și îi acoperi următoarele cuvinte, astfel încât doar cei din apropierea ei reușiră să o audă.

– Și nu aș putea să te iubesc mai mult decât te iubesc în acest moment.

– Atunci, e clar, zise domnul Campbell, așezându-le mâinile împreunate pe nicovală și acoperindu-le cu mâinile lui.

– Da, admise Thomas, aplecându-se către ea și oferindu-i un sărut perfect scandalos. Și, după șapte ani de așteptare, sigur nu am să te iubesc vreodată mai puțin.

Epilog

Privind către o pagină albă – cu tocul pregătit, deși nici un cuvânt nu voia să vină –, Thomas se întrebă cum de reușea Jane să facă asta din nou și din nou. Cartea *Captiva tâlharului* încă era extrem de căutată și dispărea repede de pe rafturile librăriilor, iar ea deja lucra la următoarea, *Prizoniera piratului*.

Prefăcându-se cufundat în gânduri, el privi prin încăpere. Foarte puține se schimbaseră de când transformaseră biroul lui Jane în biroul lui Lady Magnus, deși îi ceruse ajutorul lui Dougan pentru înlocuirea pe ascuns a canapelei nesuferite cu geamăna sa mult mai confortabilă, din conac. Fratele lui Jane, Jonathan, care acceptase cu bucurie postul de intendent la Dunnock și care avea în cursul să locuiască în conac, nu trebuia să fie alertat cu privire la acea schimbare.

În apropierea șemineului gol stăteau pernuțele și jucăriile Atenei și ale Afroditei, deși, în acest moment, câinii se jucau cu Jane, care îngenunchease pe covor pentru a le pieptăna blana luscioasă. Ele continuau să tolereze prezența lui Thomas în casa lor, deși el întotdeauna avea în buzunare bucățele de brânză, pentru orice eventualitate.

– Cum merge cu scrisoarea, dragul meu? întrebă Jane fără a-și lua ochii de la ceea ce făcea.

Thomas privi din nou foaia albă și oftă prelung.

– Nu pot să o fac, fătuco. Asta e ce vrei să auzi?

– Nu vrei ca generalul tău să știe că te bucuri de viața de civil? Cât de bine merg lucrurile la Dunnock și în Balisaig? Ea se roti pentru a-l cerceta peste umăr. Ultimul lui ordin a fost să vii aici, Thomas. Știu că ai renunțat la brevetul tău, dar cu siguranță merită să-i trimiți o scrisoare în care să-i povestești tot ce s-a întâmplat de atunci.

– Dar ți-am zis, sunt sigur că știe, chiar dacă nu i-am spus eu.

– Oh, Thomas.

Ea scutură din cap, se ridică de pe podea și își curăță fustele de blană. De la nunta lor, ea continuă să își poarte părul bogat într-un coc confortabil la ceafă, cu câteva șuvițe unduindu-se pe lângă urechile și gâtul ei. Stilul ei mai sobru îl tentase întotdeauna să-i scoată agrafele din păr și să îl elibereze, dar acesta era cu mult mai ademenitor, făcându-l să-și imagineze cum arăta ea cu părul ciufulit.

– Știu că mi-ai spus că este un fel de părinte al spionajului.

Ca de obicei, ea rosti ultimele cuvinte în șoaptă, deși în apropiere erau doar câinii. El cântărise bine dacă și cât de mult să-i povestească despre timpul petrecut în armată, despre anii din Dominica. Dar în cele din urmă decisese că nu mai voia să aibă secrete, deși nu mai putea să scape de obiceiuri precum vigilența și atenția care îi asiguraseră supraviețuirea – lui și altora –, obiceiuri de care viața lui depinsese. Mișcându-se ademenitor, Jane se apropie de birou, trecu de el și puse o mână pe umerii lui, după care pufni privind pagina goală din fața lui.

– Dar, Thomas, cum ar putea el să știe ce se întâmplă aici?

– Nu știu cum. Dar cu siguranță știe.

Din ce în ce mai convins că generalul Scott știuse exact pe cine și ce avea să găsească Thomas când ajunsese la Dunnock, el era convins că nu era nevoie de o scrisoare ca bărbatul să afle detaliile evenimentelor și cu atât mai puțin despre întâmplările obișnuite de aici. Dacă i-ar fi scris pe larg despre nunta pitorească și micuță de la biserică sau despre îmbunătățirea stării de sănătate a domnului Shaw și a piciorului acestuia, despre numărul cu mult mai mare decât în mod normal al mieilor zburdalnici și al vitelor cu părul cârlionțat cu care fermele Dunnock fuseseră binecuvântate în acea primăvară sau despre ceainăria lui Elspeth și a doamnei Abernathy, poziționată fix lângă tavernă, unde doamnele din sat se puteau aduna – nimic din toate acestea nu ar fi fost o noutate pentru domnul general. De asta era sigur.

– Păi, zise ea, urcând cu un deget pe obrazul lui și în jurul urechii, pot să mă gândesc la un lucru pe care nu are cum să-l știe.

– Oh, da? Și care ar fi acesta, fătucă? întrebă el, uitându-se sceptic la ea.

Drept răspuns, ea îi smulse pana dintre degete și o așeză deoparte, apoi îi luă palma și i-o puse pe abdomenul ei. Trecu un minut

bun până când el conștientiză înțelesul gestului ei. Apoi se ridică, îmbrățișând-o strâns, uitând de scrisoare.

– Un copil? Jane, iubirea mea, domnița mea, ești sigură?

Până la urmă, erau căsătoriți de doar câteva săptămâni.

Ea își lipi obrazul de pieptul lui și încuviință.

– La fel ca generalul tău, nu-ți pot spune de unde știu, dar știu, îi zise ea, iar el îi simți zâmbetul din glas. Pur și simplu, știu.

El o sărută pe creștet, inspirând parfumul ei dulce – nu de flori de iasomie, ci mirosul sălbatic și proaspăt al primăverii scoțiene. Ea purta în pânțele copilul lui, copilul lor.

O familie. O casă. Toate lucrurile de care amândoi își imaginaseră că nu aveau să se bucure vreodată. Și acum, aveau să fie ale lor. Împreună.

Generalul Zebadiah Scott aruncă scrisoarea pe biroul lui energic de gol – căpitanul Collins făcuse curățenie din nou – și se sprijini de spătarul scaunului.

Eșuase din nou în îndeplinirea îndatoririlor lui față de coroană: să instruiască și să păstreze cele mai bune minți din rândul spionilor din lume.

Dar nu avea și o datorie față de oamenii lui? Datoria de a le asigura bunăstarea, sănătatea și chiar și fericirea?

Acești tineri impertinenți păreau să creadă că sunt indispensabili. Scott însă făcea asta de suficient timp încât să știe că dușmanii veneau și plecau. Dacă un război se termina acum, un altul începea în curând. Oricine, până și el, putea fi înlocuit. Așa că, atunci când avea ocazia – o moștenire neprevăzută, de exemplu –, el profita de acea șansă pentru a le aminti acelor flăcăi încăpățânați că în viață mai exista și altceva în afară de spionaj. Sau, cel puțin, mai mult decât genul de spionaj pe care îl făcuse el.

Afișând acel zâmbet pe care până și un străin l-ar fi recunoscut ca exprimând mulțumire de sine, Scott ridică scrisoarea din nou și o așeză într-un dosar dintr-un sertar pe care nu îl deschidea nimănui în afară de el. Un agent bun, chiar și atunci când renunța la brevetul lui, nu era niciodată cu adevărat pierdut, eliberat din serviciul Maiestății Sale. Mulțumită unei manevre strategice – ceea ce oamenii obișnuiți ar fi numit peștig –, el avea spioni în locuri pe care nimănui nu le-ar fi suspectat.

Acum, și în Balisaig.

Înainte de a închide sertarul din nou, auzi un ciocănit la ușa dintre biroul lui și cel al ajutorului său.

– Intră!

Căpitanul Collins vârî capul în încăpere, părând neobișnuit de agitat.

– Abia am primit veste despre transport, domnule.

Scott îi făcu semn să intre fluturând dintr-o mână. Collins înaintă, târâindu-și picioarele, cu o lipsă de entuziasm evidentă, și închise ușa în urma lui. Cu mișcări deliberate, Scott făcu o pauză pentru a-și aprinde pipa, trăgând fumuri mici până când flacăra porni. Fumul se undui în aer când el deschise gura.

– Cineva a călcat strâmb, din ce înțeleg.

– Da, domnule, mărturisi Collins gătuît, deși era posibil ca el să nu aibă nimic de-a face cu greșeala. Locotenentul Hopkins a fost nevoit să înmâneze în mod neașteptat pachetul.

– Înțeleg. Cine îl are acum?

– O... femeie, domnule. El trecu cu un deget pe sub gulerul hainei sale. Un client care tocmai ieșea din librărie. Din ce am putut să aflăm, numele ei este Lady Kingston.

Scott se întoarse în scaunul său, cercetând cerul înfiorător de albastru prin fereastra din spatele lui. În curând, nebunia familiară a sezonului avea să ia cu asalt Londra, cu vârtejul specific de petreceri, serate, baluri. Secrete – nu toate secrete de stat – aveau să circule în șoapte pasionale de la buze la urechi.

Îl întâlnise pe contele de Kingston cu mulți ani în urmă, la un bal organizat de voioasa, drăguța, tânăra lui soție – acum, văduvă. Măi să fie, până acum, ea trebuia să fi terminat cu doliul. Fără prea mare dificultate, el și-o putea imagina ridicând dintr-o sprânceană delicată și încruntându-se în vreme ce privea nedumerită conținutul cărții pe care tocmai o desfăcuse. Total inutilă pentru ea. Neprețuită pentru mulți alții – nu toți de partea binelui. Și, dacă oricare dintre cei care erau de partea răului aveau să suspecteze că ea intrase în posesia a ceva atât de valoros, atunci ea avea să fie în mare pericol.

– Recuperarea ar putea fi o operațiune foarte delicată. Nu trebuie să o alarmăm. Trimite-l pe maiorul Stanhope imediat, îi ordonă el fără a se întoarce.

– Pe Magpie¹, domnule?

Simțind uimirea din vocea lui Collins, Scott zâmbi ironic, cu pipa în mână. Bărbatul detesta acea poreclă, deși o câștigase în principal datorită inteligenței lui. Dar, așa cum îi spunea și numele, el putea să fie foarte sociabil când își dorea acest lucru. Era agentul perfect care să o vrăjească pe contesă și să ia cartea înapoi.

Însă oare Stanhope putea să fie vrăjit de ea?

Fiecare misiune venea cu un risc. Acum, era momentul ca Scott să decidă dacă își permitea să riște să-l piardă pe cel mai bun agent al lui. După câteva momente, încuviință hotărât și se roti în scaun, întorcându-se cu fața către Collins.

– Într-adevăr. Magpie și Lady Kingston.

Încet, închise sertarul plin cu dosarele personale ale agenților care se retrăseseră din activitate, toți acum căsătoriți și fericiți.

– Oh, și, căpitane, strigă el după ajutorul lui, care deja pornise să ducă la îndeplinire ordinele primite, ține-mă la curent cu orice... vești interesante legate de acest caz.

¹ În limba engleză, în original, „coțofană” (n.tr.)

Mulțumiri

În timp ce încep această nouă serie, mă simt recunoscătoare față de cei care au făcut ca totul să fie posibil: agentul meu, Jill Marsal, care mi-a fost alături pe parcursul procesului de scriere; editorul meu extraordinar, Esi Sogah, care știe foarte bine când să mă impulsioneze și când să mă laude; echipa de la Kensington, care știe cum să transforme poveștile mele în cărți; familia mea și prietenii mei, în special soțul meu și fiica mea, care m-au susținut în atât de multe feluri, chiar permițându-mi să ascult la nesfârșit muzică din anii '80 pentru inspirație; și, nu în ultimul rând, le sunt recunoscătoare cititorilor mei vechi și noi.